

Agathon show la malul mării

FLACĂRA

FLACĂRA

VIP: Daniela Bartoș
Otilia Bădescu
Mihaela Cernea
Micki

Matinalii:
DJ de dimineață

Big Brother:
Urmașii Nadirei

Reportaj:
Americani bat
sârba pe loc

**Ghicitorul de
apartament**

TOMA
freneticul

Anchetă:
Diavolul din
sticla de bere

11 299

11299/06

**Cine a făcut Banca Țiriac
parcă m-a întrebat pe mine.**

P/11299 ✓24

Contul de Economii

Contul de Economii este cel mai flexibil instrument de economisire.

Mai mult, banca îmi oferă dobânzi avantajoase.

Iar dacă retrag bani prin **Contul** meu **Central**, Banca Țiriac nu oprește comision.

Chiar simt că banca asta este făcută pentru mine.

Puteau să-i spună la fel de bine și Banca Popescu.

Banca Țiriac

Privește înainte

www.bancatiriac.ro

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

SALA DE
LECTURĂ

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Publicație auditată BRAT

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
REDACTOR-ŞEF: REMUS ANDREI ION
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stoian
SENIOR EDITORI: - Bianca Petrus, Tudor Călin Zărnianu
EDITORI: - Găbriela Julia Constantin, Dor Tănase
SPORT: - Pompiliu Dumitrescu
SENIOR EDITOR FOTO: - Octavian Teod
FOTOREPORTERI: - Paul Agarie, Robert Handarac, Florin Ioniță
TEHNOREDACTOR: - Ioana Tăbăr, Nicoleta Rutea
CULEGERE COMPUTERIZATĂ: - Angela Ciocășanu
COLABORATORI PERMANENȚI:
 Emil Humsanu, Radu Ionescu,
 Nicolae Marilescu, Ștefan Niculescu,
 H.R. Parajivici, Dor Fave, Maria Fănușcu,
 Basil Șelaru, Alex Stănescu
CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE:
 Gabriela Adam Opar (Austria),
 Alexandru Grigori (Italia), Ion Năg (SUA)

Grafică, telexredacție
 și prelucrare imagini

PUBLICAȚIILE
Flacăra

Societate cu răspundere limitată
 Căminul de Cultură al Târgului
 nr. 1, 40-5999/1991 de 0407/1991
 Cod Unic de înregistrare 1382276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. are sediul în
 Bulevardul Tăbăra de Aur nr. 1, Târgu Jiu - BRAT

Consiliul de Administrație

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pădărin

MEMBRI: Mariana Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dorin Ștefan

DIRECTOR EXECUTIV: Beatrice Anca Arion

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gheorghe Symb

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru

Email: emil.dumitru@flacara21.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 224.36.88, 224.37.44

Fax: 224.37.19 Email: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341

O.P. 33, C.F. 12

Cont. lei: - 2511.1789.1/ROIBOR, sector 1, București

Cont. val. - 2511.1789.3/USDOR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Mariana Ruxandra Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂDĂRIN

REBUS®

Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Anna Ștefan Alexandrescu

Tehnoredacție computerizată: Denis Mihail

Corectură: Ioan Gîrghuș

Publicitate și marketing: Florin Tănase

Telefon: 011 222.67.88, 224.36.88

Distribuție (222.66.28, 224.37.44): Eliza Bărbulescu

Marian Călin, Constantin Epure, Valeriu Rădu

Călin și alții joia și din marșrută se pot obține

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Cititori se pot abona și prin: S.C. MT PRESS IMPRES SRL, București

Tel./Fax: 021/255.48.15, 021/255.48.16, 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Biz, Flacăra Focus,

Rebus, Almanah Rebus, Rebusache

sunt mărci înregistrate

ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

ACTUALITATE Agathon show la malul mării

ANCHETĂ

Diavolul din sticla de bere

SHOW Urmașii Nadirei

CĂLĂTORIE Sharmul șeicului

REPORTAJ Ghicitorul de apartament

INTERVIU

Marie-France Ionesco:
 „Sunt mândră că sunt fată
 de Golan”

MEDIA

Matinalii

REPORTAJ

Militarii americani bat sârba pe loc 24

VIP

Mihaela Cernea 50
Olivia Bădescu 83

INTERVIU

Steven van Groningen 54
Daniela Bartoș 59
Varujan Vosganian 64

OPINII

Dan Pavel, Nicolae Manolescu 65

LITERATURĂ

Cărțile lunii
prezentate de Alex Ștefănescu 67

FILM

Poporul migrator 68

MEDICINĂ

Șapte metode
pentru vindecarea cancerului 74

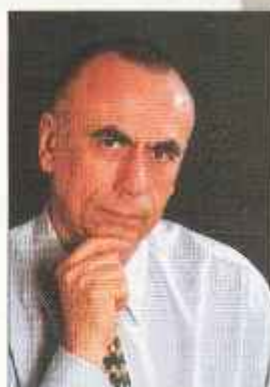
SPORT

Divizia A pe ultima cincime 84

Foto coperta 1
Octavian Tîbăr

Altceva

„...ascultăm pe oratori, surădem la retori și
rădem de limbuți.”

Panglicari, șarlatani, demagogi

Așa se încheie savurosul studiu *Oratori, retori și limbuți* în care Titu Maiorescu analiza, în 1902, elocința românească între 1866 și începutul secolului al XX-lea. Marele critic era însă preocupat mai ales de modalitatea în care diverși parlamentari își construiau discursurile. Aspectele morale erau lăsate în planul al doilea.

În zilele noastre avem și noi de-a face, în toate domeniile, cu specimene aidoma celor descrise de către mentorul „Junimii”. Pornind de la clasificarea sa și urmărind, de această dată, acoperirea vorbelor de către fapte, se pot distinge trei categorii mai importante.

În primul rând sunt panglicarii, care turuie vrute și nevrute, competenți chipurile în orice specialitate, încântați doar să-și facă auzite giumbușlucurile lingvistice.

Urmează apoi șarlatanii care, prin minciunile lor de multe ori sfruntate, caută să obțină cât mai multe avantaje personale.

Dar timpul nostru este propice mai ales pentru demagogii care se înfățișează pe ei totdeauna într-o lumină favorabilă și fac cu seninătate promisiuni imposibil de îndeplinit – campionii lor, în număr de doi, sunt ușor de recunoscut, după setea lor de putere și înavuțire.

Ai crede că pe toți aceștia lumea îi ignoră sau, cel mult, îi privește cu un zâmbet condescendent. Eroare! Cei mai mulți îi ascultă vrăjiți, ca în transă, fără să mai bage în seamă înțelesul cuvintelor, delectându-se doar cu sonoritatea lor. E un semn evident al lipsei de pregătire, al deficitului de informații care îi determină să socotească mai credibile minciunile frumos ambalate decât adevărurile crude.

De aceea, un discurs ca al ambasadorului SUA, Michael Guest, rostit nu demult, o analiză veridică a stării de fapt din țara noastră, n-a avut asupra românilor efectul unui duș rece în plină iarnă. Ei rămân seduși, în continuare, de panglicari, șarlatani, demagogi, mult mai spectaculoși oriunde apar. Mai e mult până când vom trăi într-o societate care să aibă știința de a-și identifica valorile. De-abia atunci n-o să-i mai ascultăm pe demagogi, n-o să mai surădem la șarlatani și n-o să mai rădem de panglicari, fiindcă o să pricepem, în sfârșit, că în joc sunt chiar viețile noastre.

Ștefan Bănicu

11299

0ml

APĂ TONICĂ

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

"BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și te combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bonton să bei BonTon!"

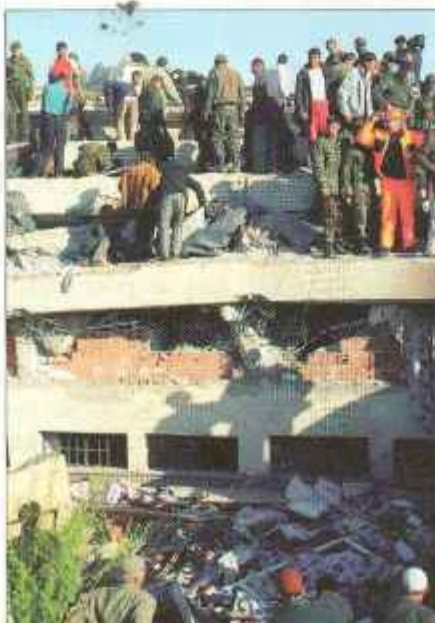
Producător: Bucovina Mineral Water SRL, distribuitor: Rio-Bucovina Distribution SRL, tel./fax: (021) 667 42 87

Presa liberă

La 3 mai 1991, ziariștii participanți la Conferința UNESCO din Namibia au adoptat *Declarația de la Windhoek*, manifest prin care cenzura este calificată drept o gravă violare a drepturilor omului. De aceea, se cerea tuturor statelor să ofere garanții constituționale pentru libertatea presei. Din acel moment, în fiecare zi de 3 mai se celebrează libertatea presei. În 2002, terorismul, conflictele armate și politica dictatorială au ucis 46 de ziariști, iar 135 de colegi au fost înmormîțați. În 2003, deja, războiul din Irak a făcut primele victime printre jurnaliști. În România, se arată într-un comunicat al *Clubului Român de Presă*, atacurile la adresa presei vin în special din partea legislativului, a instanțelor judecătorești, a executivului și a organelor puterii locale. Ziariștii români sunt amenințați permanent cu închisoarea și cu amenzi penale care au ajuns la ordinul de mărime al sutelor de milioane de lei. De aceea, CRP cere factorilor de decizie să înțeleagă necesitatea garantării libertății presei, a eliminării imediate și necondiționate a obstacolelor puse în calea acesteia. În același timp, cheamă membrii breslei la solidaritate în apărarea profesiei și a valorilor democratice. ■

Pământul se mișcă

Sudul Turciei a fost lovit, în dimineața zilei de 1 mai, de un cutremur cu magnitudinea 6,4 pe scara Richter, care a ucis mai mult de 80 de persoane și a provocat prăbușirea a numeroase imobile. La Bingöl, echipele de salvare se luptau să scoată de sub dărâmăturile unui cămin cei peste o sută de studenți prinși de seism în paturile lor. ■

Dacă vă grăbiți

În baza de la Holloman a forțelor aeriene, arătarea din imagine a doborât, în 29 aprilie, recordul mondial de viteză pe sol. Racheta în patru trepte a atins, pe pista *Holloman High Speed Test*, greu credibila viteză de 6.400 mile pe oră (circa 10.240 km/h). Vechiul record era de „doar” 6.122 mile pe oră. Baza militară se află în deșertul Alamogordo, al cărui nume este legat de istoria experimentării primelor bombe atomice. ■

Mica reunificare

Peste 3.000 de credincioși, aparținând tuturor bisericilor și cultelor religioase creștine din Timișoara, au participat, în prima zi de Paști, la *Marșul Reinvierii*. A fost o dovadă superbă că, măcar în astfel de momente, se poate trece peste toate diferențele de dogmă, în

amintirea timpului în care creștinismul nu avea decât o singură Biserică. În același timp, a fost un semnal de încurajare adresat celor de care depinde multăștept-tata, încă dificila, reunificare a credinței întru Hristos. ■

SARS

Sindromul Acut Respirator (SARS), cunoscut și ca „pneumonia asiatică atipică” sau „pneumonia ucigașă”, continuă să îngrozească lumea. Pacientul din imagine, încadrat de doi doctori, face semnul victoriei din fereastra secției SARS a Spitalului Central din Taiwan, dar victoria e încă departe. Epidemia riscă să facă ravagii și asupra economiei chineze, afectată de faptul că milioane de oameni evită să meargă la cumpărături și chiar la serviciu. ■

Jos armele!

Detectivul superintendent John Hesketh, din poliția West Midlands, pozează cu o parte dintre cele peste 800 de piese „colectate” în timpul unei luni de „amnistie a armelor”. O mitralieră Uzi, o imitație de carabină Bruni, un automat AK 47, un Thompson semi-automat și un lansator de rachete sunt doar câteva dintre armele expuse la Birmingham. La nivel național, poliția a scos din circulație circa 20.000 de guri de foc și 483.000 de cartușe. Întrebarea e: câte or fi rămas? ■

11299

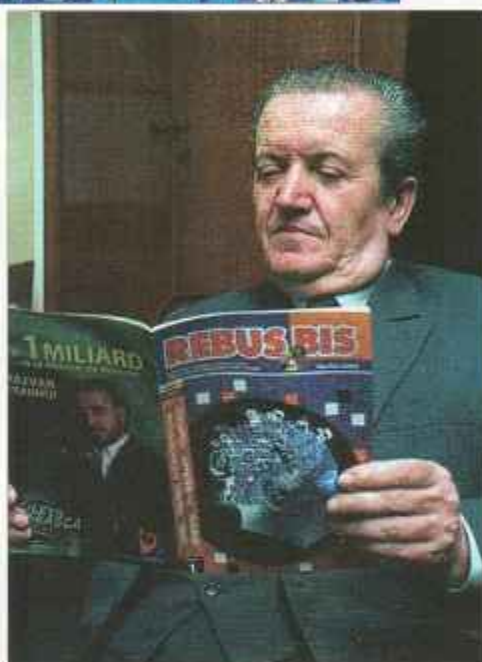
Să-i dăm Cesariei ce-i al Cesariei

Sosirea Cesariei Evora la București a stârnit un interes enorm. Telefoanele au zburat, încărcate de întrebări despre concertul programat la Sala Palatului, joi, 15 mai 2003, la ora 20.00. Despre Diva, site-urile culturale românești se întrec în a oferi informații și tot felul de picanterii. Prețul biletelor: 490.000 și 690.000 de lei. Locurile de unde pot fi procurate: Sala Palatului, Magazinul Muzica, Librăria Cărturești, Teatrul Excelsior. Cesaria Evora vorbește despre viața așa cum se cuvine să o facă cineva care a trăit din plin. Cântecul ei spun o poveste în care încap soarele prea fierbinte și ploile care cad prea rar, sărăcia și suferința, dragostea și fericirea pe care ți-o aduc lucrurile simple, zâmbetul și lacrima iscate din senin.

Rebus Bis

Paleta publicațiilor de divertisment editate de SC Publicațiile Flacăra SA s-a îmbogățit cu un nou produs, *Rebus Bis*. Prilej pentru Alexandru Păsărin să-și amintească nostalgic de începuturile sale în domeniu: „De când eram licean, participând la Olimpiadele de matematică, m-am îndrăgostit de matematica distractivă și respectiv de jocurile logice. După terminarea facultății am fost repartizat, la cererea poetului Eugen Frunză, la revista *Flacăra*, unde am devenit jurnalist și editor de reviste ilustrate. Revista *Rebus* a început să mă atragă tot mai mult și am început să mă implic direct. Așa m-am trezit umblând aproape 25 de ani, din cei 44 de muncă în presă, lună de lună prin țară, pentru a înființa cercuri rebusiste și a realiza întâlniri cu compunătorii și cititorii, pentru a organiza Festivaluri naționale de umor și rebus și a acorda Premiile revistei *Rebus*”. Despre noua publicație, Alexandru Păsărin spune că i-a simțit nevoia după ce a constatat că pe piața românească umorul scris și desenat este slab reprezentat. Combinându-l cu problemele rebusiste, care sunt tot divertisment, a rezultat o publicație care să satisfacă gusturile mai multor cititori. Ea se adresează tuturor

experimentați, constituie o rampă de lansare spre sora cea mare, care este mai dificilă, mai elitistă. Cât despre timpul în care își va dovedi succesul, „din experiența mea, o revistă care nu se impune în 4-5 luni înseamnă că nu corespunde scopului propus, deci nu corespunde gusturilor publicului”, spune Păsărin.

Războinicul lui Coelho

Pe 2 aprilie, în Brazilia s-a lansat, într-un tiraj inițial de 200.000 de exemplare, noul roman al lui Paulo Coelho, *Unsprezece minute*. Câteva zile mai târziu, în România, la Editura Humanitas a apărut cea mai așteptată carte a lui Paulo Coelho, *Manualul războinicului luminii*. La rândul ei, *Unsprezece minute* va fi publicat de Humanitas în toamna acestui an. În *Manualul războinicului luminii*, Paulo Coelho ne îndeamnă să ne trăim visul, să acceptăm viața așa cum ne e dată, cu toate incertitudinile ei, și să ieșim în întâmpinarea destinului nostru unic. „Viitorul a devenit prezent”, spune Coelho, „iar fiecare vis – cu excepția celor ce se leagă de idei preconcepționate – va avea șansa lui de a fi ascultat. Tot ce e important va rămâne, tot ce e inutil va dispărea.”

Un festival la ora bilanțului

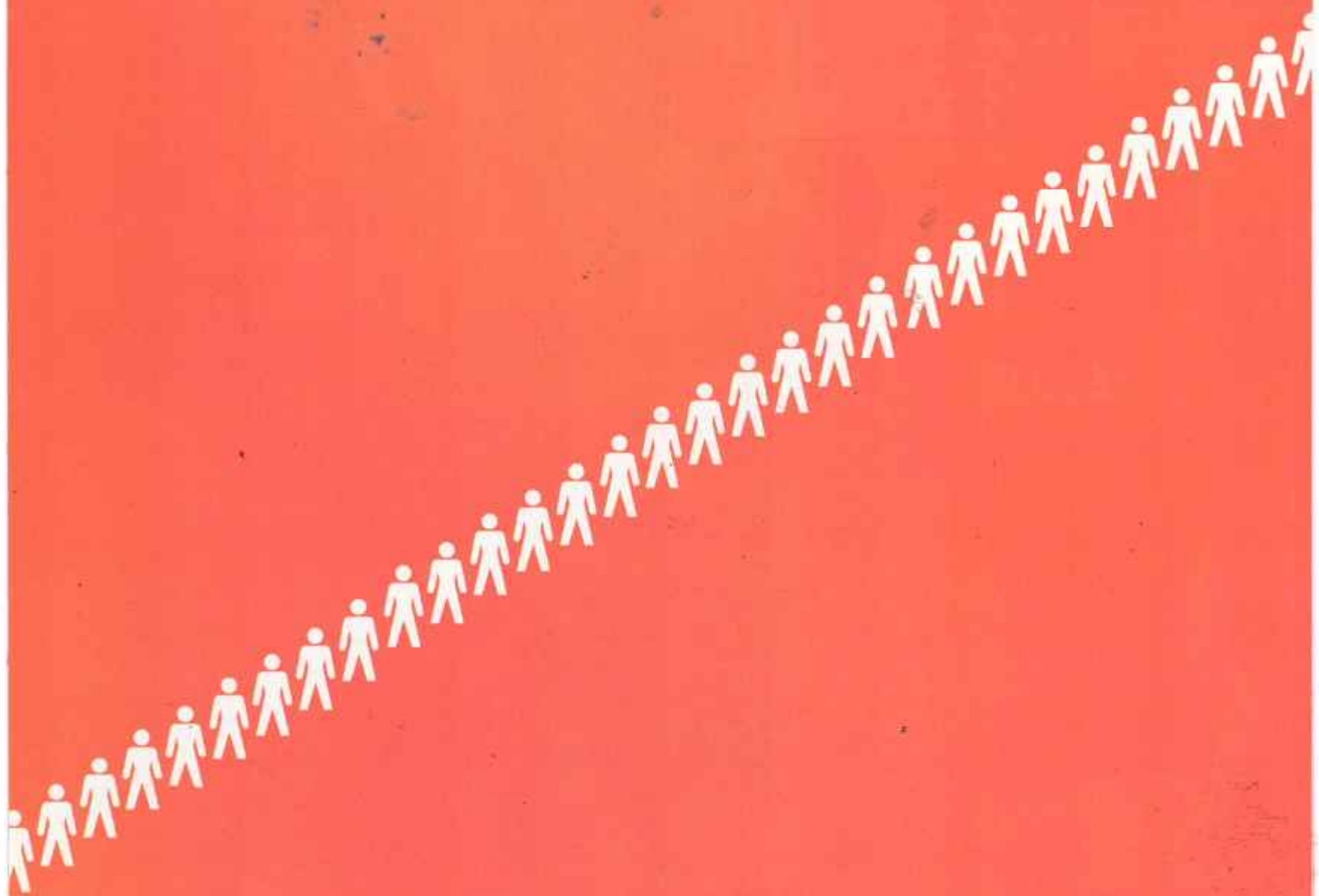
Cu banii strânși la cea de-a doua ediție a Festivalului Brazilor de Crăciun, *Salvați Copiii* a adus cărți noi în bibliotecile școlare din țară. În intervalul 14-21 aprilie 2003, organizația a parcurs un traseu în țară pentru a distribui bibliotecilor școlare cărțile achiziționate. Suma de 28.000 de dolari, colectată din donații și din vânzarea brazilordecorați de participanții la Festival a fost cheltuită pentru cumpărarea și transportul a 15.356 de volume cuprinse în lecturile obligatorii și suplimentare din ciclul primar și gimnazial.

categoriilor de cetățeni, dar mai ales celor cu pregătire medie, publicând jocuri corecte, însă cu un grad de dificultate mai mic și fără a abunda în nume de autori. Astfel, problemele pot fi soluționate în orice loc, fără a mai fi nevoie să se apeleze la bibliotecă. „Bineînțeles că este necesară și o stoarcere mai mică de creier când este vorba despre definiții spirituale, elaborate, sau cu pistă falsă”. Un format special pentru români, pentru că „la sărăcia noastră cetățeanul nu are posibilitatea să cumpere mai multe reviste, specializate, ci cumpără una, unde găsește mai multe lucruri deodată”. Este sora mai mică a *Rebus-ului*, completând setea celor cărora nu le ajung de dezlegat problemele din revista *Rebus*, iar pentru unii dezlegători, mai puțin

te regasesti in noi

Folosim cea mai moderna tehnologie
Toti specialistii nostri sunt romani
Viitorul reprezinta pentru noi o provocare.
Vom reusi impreuna

Suntem INTRAROM

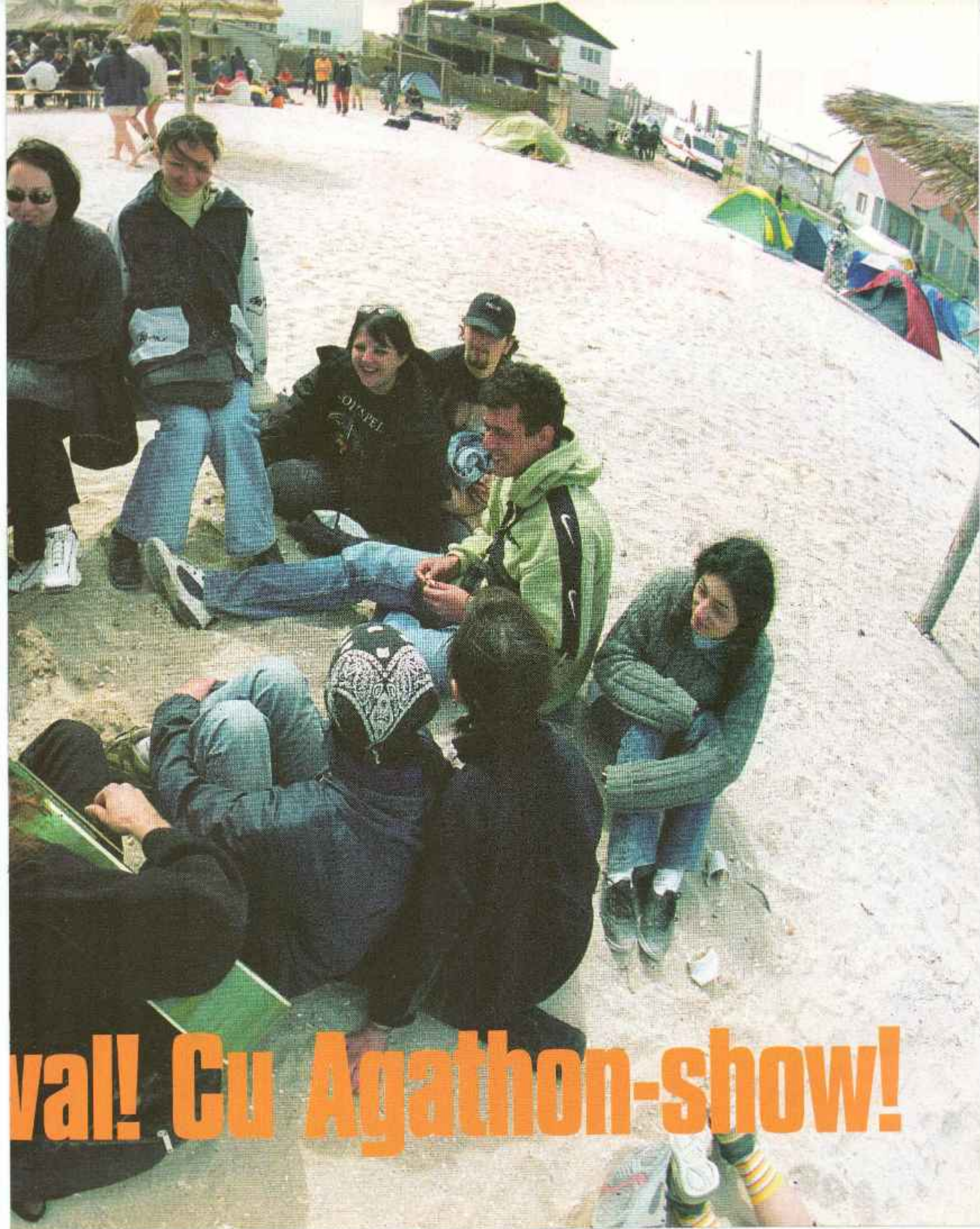
INTRAROM

eveniment

Mașini bară la bară, lume câtă frunză și iarbă. Hoteluri arhipline, fete și băieți care dorm pe plajă. Discoteci hurdăind toată noaptea, spre disperarea vârstei a treia. Care tremură și ea la ultraviolete, dacă tot i s-a dat „tarif social”, 399 de mil de lei, patru zile. Apă limpede, dar cam frig. Vântul răscolăște nisipul. Tocmai cosmetizat cu buldozere. Puștoaice începând să-și etaleze costumul de baie. Alături de gospodine în palton și botoși. Râuri de bere, munți de mici. Cam așa a pozat litoralul românesc, în zilele de 1 și 2 Mai. Și ar fi fost banal, zău așa. Fără show-ul oferit de ministrul Agathon. Domnia sa a deschis sezonul estival la Mamaia. Apoi a bătut litoralul la păs. A înuțat, a răspuns, a dat amenzi, a închis discoteci. Hai noroc cu studenții, stai la vacanță cu „golănimea”, la Costinești.

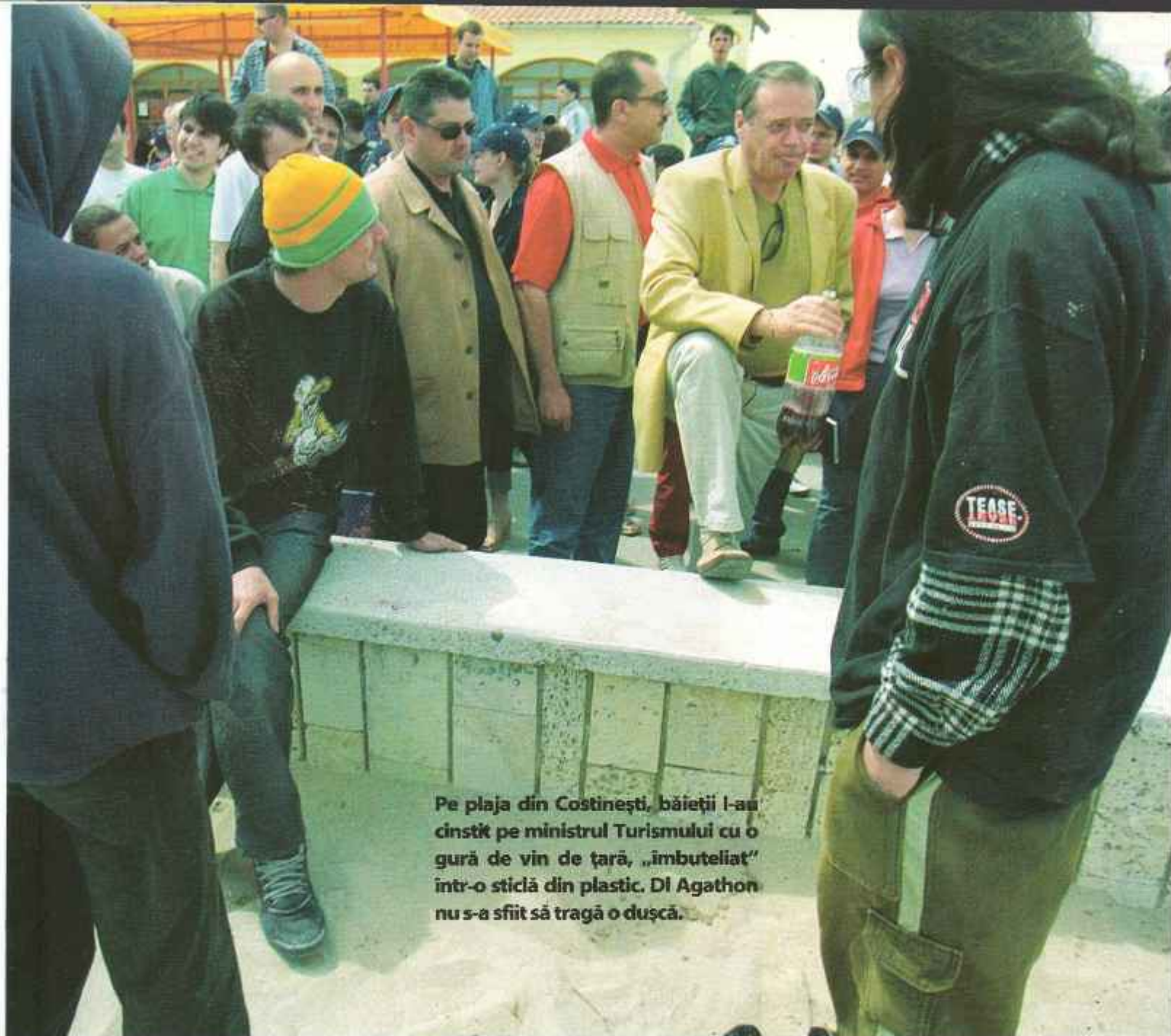
A început sezonul estival

val! Cu Agathon-show!

**„Eu m-am cam săturat
să tot iau pumni în cap
pentru privatizați!“**

Pe plaja din Costinești, băieții l-au cînstît pe ministrul Turismului cu o gură de vin de țară, „îmbuteliat” într-o sticlă din plastic. Dl Agathon nu s-a sfiit să tragă o dușcă.

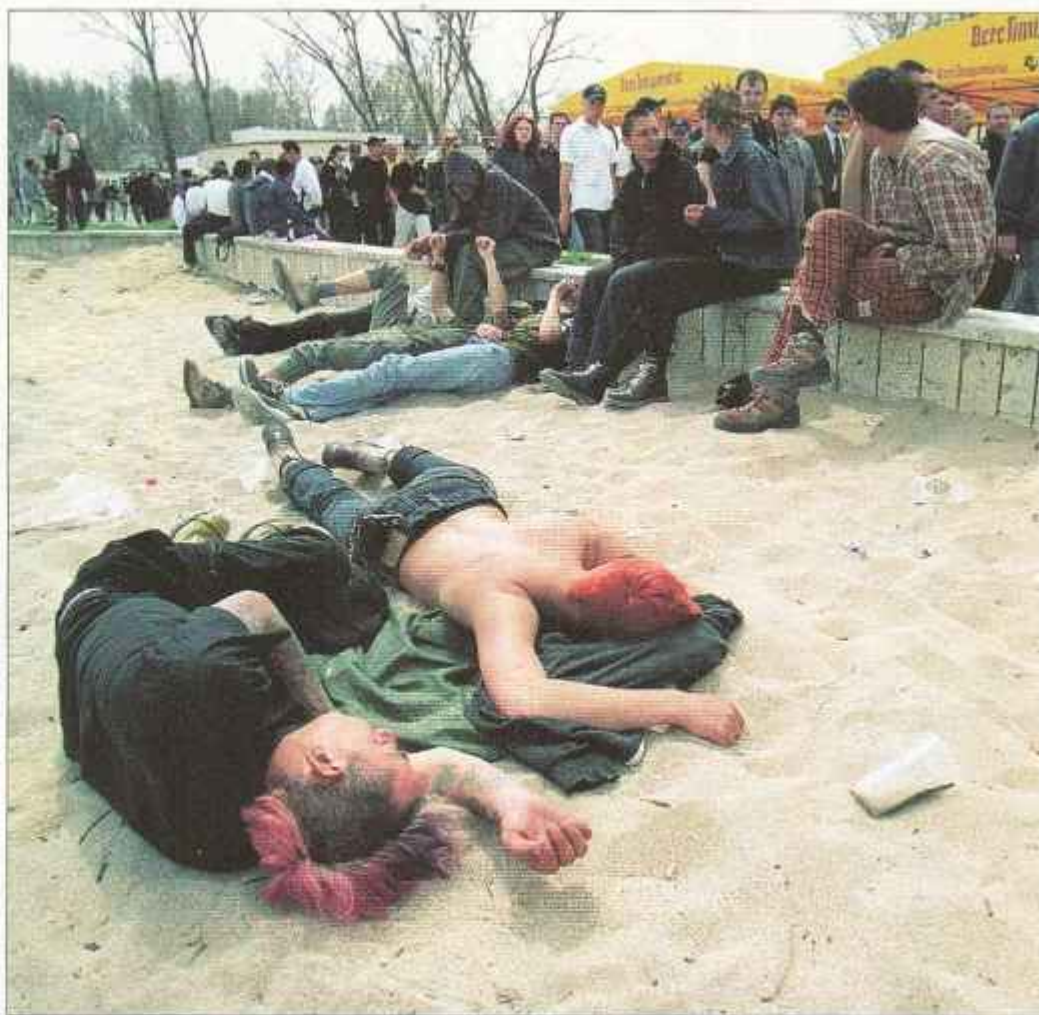
1 Mai 2003, orele 10 și ceva, Mamaia, hotel Riviera. Printre schele, saci cu ciment și beton proaspăt turnat, ministrul Turismului, Dan Matei Agathon, declară deschis sezonul estival. O armată de consilieri și inspectori ministeriali nu are nimic împotriva. Va fi o vară cu multe investiții, cu șantiere și praf, suntem avertizați. Ce dacă există o lege care interzice activitatea de construcții în plin sezon? „Pe principiul simetriei, cine a făcut o lege, adică noi, poate să o și modifice”, ne lămurește dl Agathon. Dar numai pentru anul ăsta! Adică va fi o excepție: „Altfel am deschide cutia Pandorei, orice băieți care ar vrea o vilă ar prăfui sezonul.”

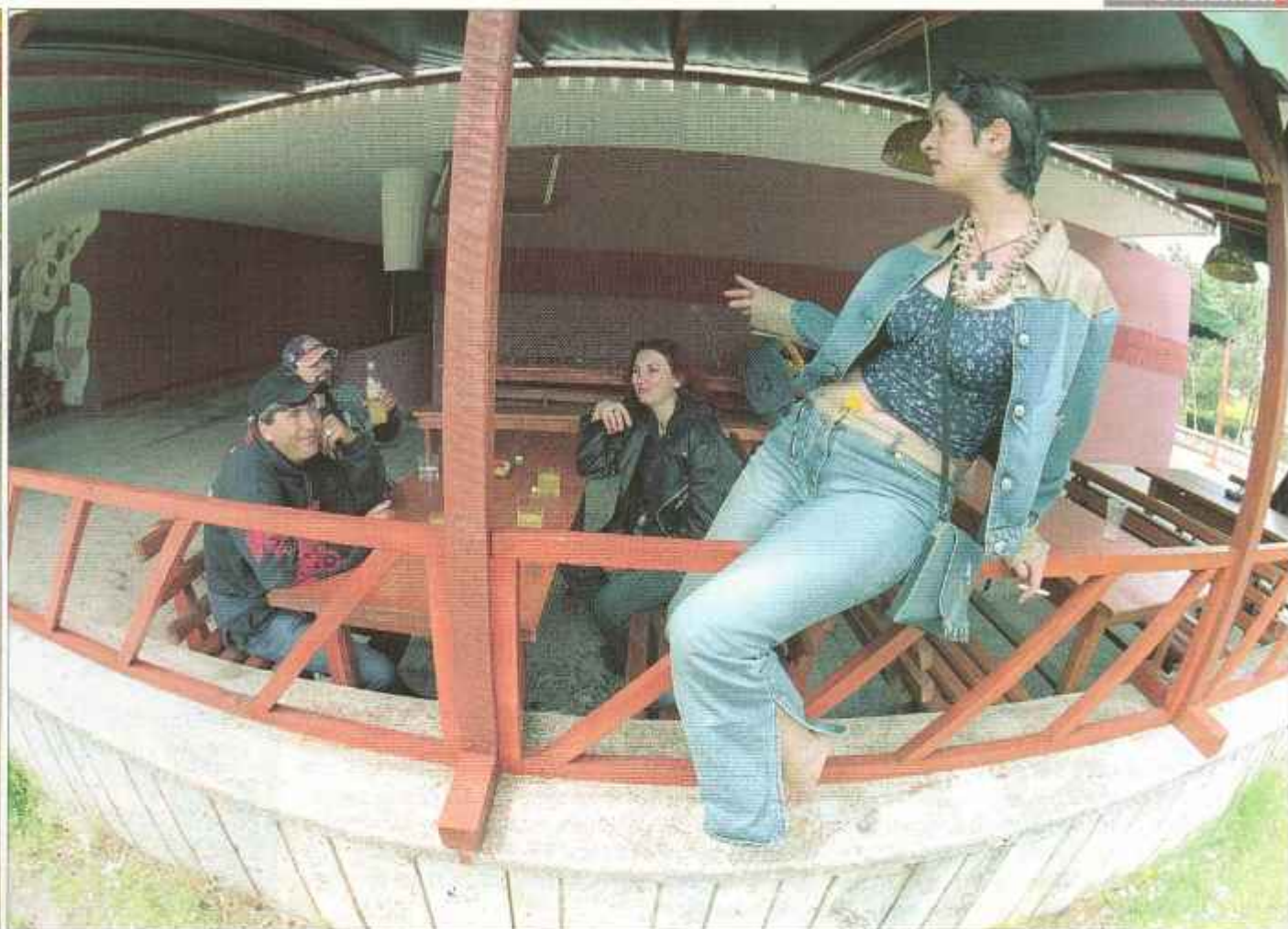
Bineînțeles că povestea asta n-are iz electoral. Turistii, prăfuiți în vacanța lor scurtă și scumpă, se vor consola cu ideea că pe litoral, totuși, se face ceva. Pentru cineva. Nu dăm nume. Sunt mai la îndemână cifrele. O investiție de peste 50 milioane euro, doar în modernizări. Vreo 14 hoteluri care se vor schimba la față. Și încă patru milioane de euro pentru celebrul, de acum, *Acqua park*. Pariul PSD la Mamaia. Cum unde vor sta turistii? Unde stau și acum, că ministrul a numărat vreo 35.000, la început de sezon. Sunt 80.000 de locuri de cazare pe litoral, posibilități de agrement cât cuprinde, nu trebuie să ne cramponăm de șantiere. Așa o fi, că prea zice cu foc domn' ministru. Ne-a și arătat câte ceva, la Costinesti: „Sunt anesteziati băieții, de-atâta bere și dans. Ce treabă au ei cu frigul, apa caldă, prețurile de la fast-food sau planul de modernizare de la Forum?”

În „capitala tinereții”, ministrul Agathon a dat un spectacol de zile mari. A băut cu „golanii”, pe plajă, s-a luat de o pipită, cam dezbrăcată pentru temperaturile de afară, s-a rătăcit la chelnerii care nu afixaseră prețurile, la vedere. A cercetat și un meniu. „Tigaie picantă, 120.000 lei. Ce-o mai fi și asta, la preț așa de piperat? Probabil vreo friptură pe care o mănânci cu tigaie cu tot!” Adrian Vonică, directorul executiv al stațiunii Costinesti, a raportat peste 5.000 de turiști de 1 Mai. Cam mulți, că sunt doar 3.000 de locuri de cazare: „Da' uitați-vă câți dorm pe plajă! Si mai sunt pe la particulari, prin sat.” Ghinion de început de sezon, domnul ministru a avut nevoie de un WC. Măgăreata a căzut pe discoteca Ring. Igiena lasă de dorit, așa că localul a fost închis. Și încă o amintire ministerială, de vreo 40 de milioane. Pentru *Pizza italiana*, că n-are prețurile la vedere. Câțiva turiști au venit cu jalba în băț. Că n-au apă caldă, că hotelurile sunt nepregătite, drumuri proaste, reparații de doi bani, prețuri de te seacă la buzunare. Este momentul să ne amintim de marea privatizare, spune dl Agathon: „92% din turismul românesc este privatizat. Eu m-am cam săturat să tot iau pumni în cap pentru ei. O să-i controlez, o să-i amendez, o să le ridic licența!”

În rest, a fost frumos la mare, la început de mai. Ministeriabilii au dormit în Neptun. Simplă coincidență, în stațiunea cu pricina, la hotelul *Miorița*, s-a consumat și primul scandal al sezonului. O gașcă de bucureșteni a snopit o gașcă de constănțeni. Sau invers. Poliția a stat la interogatorii toată noaptea, fără să înțeleagă care pe care. Cu atât mai puțin de ce.

text **Liliana Petruș**
foto **Paul Agarici**

Constanțenii au stat departe de zarva din stațiuni. Ei s-au retras în Campingul pescăresc din Năvodari. Un mic, o bere, o manea și gata și cu 1 Mai muncitoresc

Ca de obicei, cea mai mare vânzoleală s-a înregistrat în Vama Veche. O pădure de corturi pe plajă, terase full, chefură până spre dimineață.

A
S
I
A

un nou videoclip

Dacă vei uita se numește cel de-al doilea single A.S.I.A. promovat de pe albumul *Eu, tu și luna de pe cer*. Piesa este reprezentată printr-un filmuleț în 3D, primul din cariera grupului, și înseamnă primul videoclip al Alinei. „Este o piesă foarte frumoasă și prinde foarte bine în concert”, spune Irina. Videoclipul a fost filmat în studiourile *Chroma*, unde era foarte trig pentru că tocmai se defectaseră generatoarele de căldură. Ceea ce nu le-a împiedicat pe frumoasele „asiatice” să filmeze în ținute sexy. Ineditul: Irina apare fără codițe! Filmările au avut loc înainte de megaturneul fetelor în Statele Unite și Canada. Acum, fetele de la A.S.I.A. pregătesc un maxi-single care va include piesa *Fără dragostea ta*.

Dicționar
remix

Prima ediție a dicționarului *Disco ghid rock*, realizat de Daniela Caraman-Fotea și „Sweet” Florian Lungu, avea 370 de pagini. A trecut vremea, și, evident, au apărut nenumărate nume noi. Drept care, Daniela Caraman-Fotea, de data aceasta alături de Cristian Nicolau, a publicat la *Humanitas* volumul de 700 de pagini intitulat *Rock pop folk... remix*, din care nu lipsește nici o formație importantă, nici un interpret (cu discografia cu tot) și nici un gen, de la

începuturile muzicii moderne și până în prezent. Mai mult, sunt inventariate și cluburile, realizatorii și cronicarii, precum și termenii de specialitate. Un dicționar care poate fi citit și ca un roman istoric!

www.romexpo.org

TÂRGUL INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI • COMPLEXUL EXPOZIȚIONAL ROMEXPO

PROGRAMUL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE

• 2003 Semestrul II •

• BIFE - TIMB Târg internațional de mobilă și accesorii, decorațiuni interioare; masle și echipamente pentru exalantare și prelucrare a lemnului • PRINT SHOW BUCHAREST Expoziție internațională pentru tehnologii, echipamente, materiale și accesorii pentru industria tipografică • FISH DELTA Expoziție internațională de pescuit, piscicultură și ecologia apelor; embarcațiuni	www.bife.ro 10-14 23-27 (Septembrie)	SEPTEMBRIE
• TIB TÂRGUL TEHNIC INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI • EXPO-PETRO-GAS Expoziție internațională de utilaje, echipamente și tehnologii pentru extracția și prelucrarea petrolului și gazelor naturale • INVENTIKA Expoziție internațională de invenții, cercetare științifică și tehnologii noi • INFO BUSINESS BUCHAREST Salon comercial internațional de informații de afaceri • DENTA Salon comercial internațional pentru echipamente și produse de uz stomatologic • ITF Târg internațional de Turism al României • ROMHOTEL Expoziție internațională de arhitectură, echipamente, dotări și mobilier pentru hoteluri și restaurante	www.tib.ro 07-12 07-12 07-12 07-09 23-26 23-26 23-26	OCTOMBRIE
• EXPOMIL Expoziție internațională de tehnica militară • INDAGRA Expoziție internațională de echipamente și produse din domeniul agriculturii, zootehniei și industriei alimentare • EXPO-DRINK Expoziție internațională de vinuri, băuturi alcoolice, răcoritoare și echipamente de producție • ALL PACK Expoziție internațională pentru ambalaje, materiale, mașini și echipamente specifice • GAUDEAMUS Târg internațional de carte de învățare • SUVENIRURI Expoziție internațională de suveniruri și cadouri • COSMETICS-BEAUTY HAIR Expoziție internațională de produse cosmetice, înfrumusețare, podonice și coafură • MODEXPO Expoziție internațională de țesături textile, îmbrăcăminte, pielărie, blănuri, încălțăminte și marochinărie; accesorii	www.expomil.ro 06-09 12-16 12-16 12-16 26-30 27-30 27-30 27-30	NOIEMBRIE

ROMEXPO S.A. • B-dul Marasti nr. 65-67, C.P.: 32-3, 71331, BUCUREȘTI - ROMÂNIA, Tel.: (4021) 224 31 60; 224 31 68;
Fax: (4021) 224 04 00; 224 04 02; E-mail: romexpo@romexpo.org; Internet: http://www.romexpo.org

ÎMPREUNĂ PENTRU SUCCESUL DUMNEAVOASTRĂ !

EXIMBANK
ROMANIA

EXIMBANK S.A.

acordă VneshtorgBank Rusia o linie de credit de 10 milioane USD

Conducerile Băncii de Export Import a României – **EXIMBANK S.A.** și Băncii de Comerț Exterior din Federația Rusă – **VneshtorgBank** au semnat un Acord pe baza căruia **VneshtorgBank** beneficiază de o linie de creditare de 10 milioane USD. Acordul a fost semnat la sediul Guvernului României, cu ocazia vizitei prim-ministrului Federației Ruse la București, Mihail Kassianov.

Prin acest Acord, tragerile din linia de credit pot finanța 85% din prețul fiecărui contract pe care îl încheie un importator rus cu un exportator român. Pentru a putea beneficia de un credit din această linie, importatorul rus trebuie ca în baza contractului de export să efectueze o plată de minimum 15% din valoarea contractului

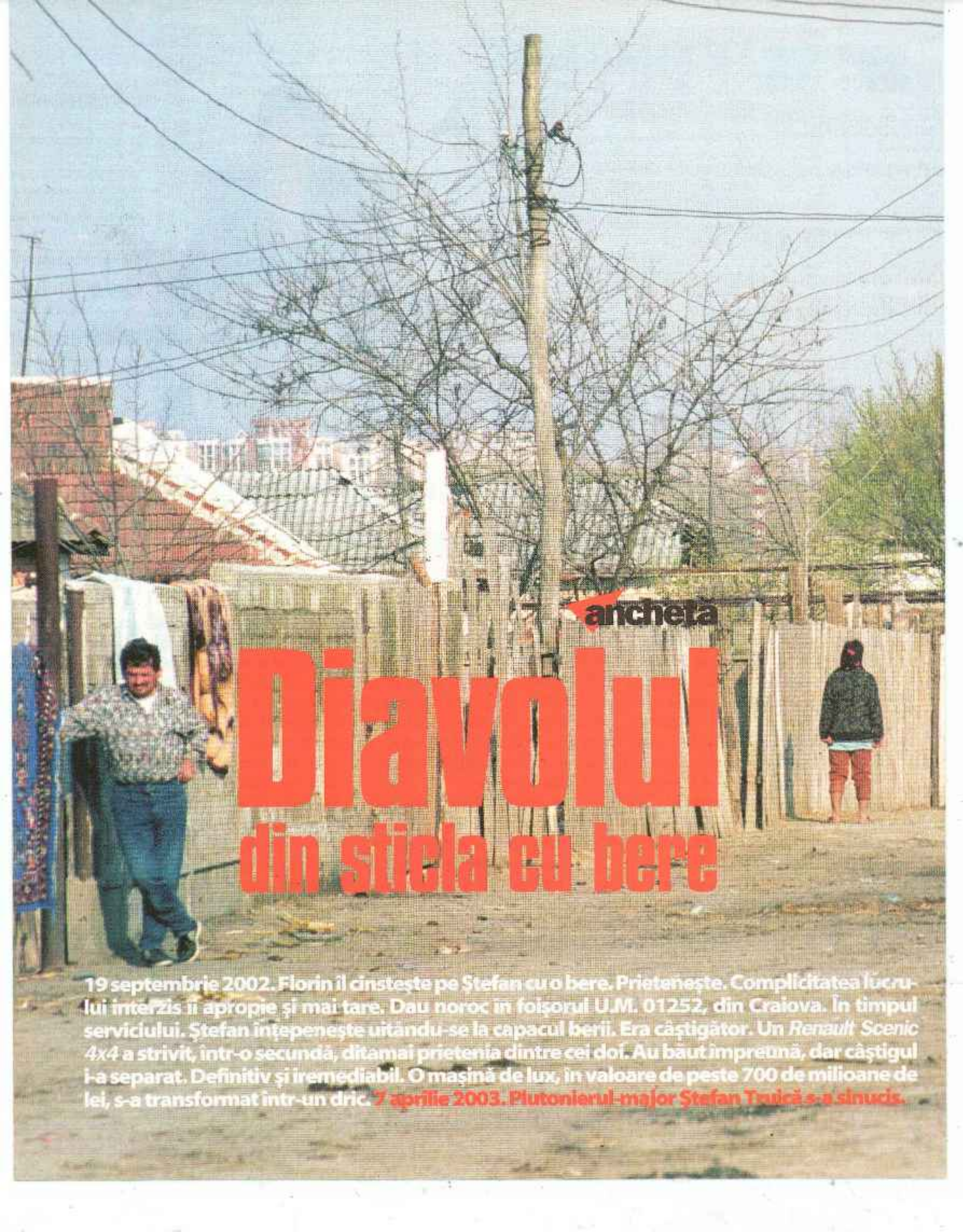
încheiat cu exportatorul român înainte de plata primei livrări. Montajul financiar a fost creat de **EXIMBANK** pentru stimularea exporturilor de bunuri românești către Rusia iar prin produsele și serviciile oferite banca vine în sprijinul exportatorului român prin preluarea riscurilor.

Stimulați de linia de finanțare, clienții al **VneshtorgBank** vor fi interesați să importe produse românești în sumă minimă de 100.000 USD prin intermediul unor credite acordate pe o perioadă cuprinsă între o lună și 36 de luni.

Acordul semnat între **EXIMBANK S.A.** și **VneshtorgBank** este valabil până la epuizarea liniei de credit de 10 milioane USD. Această linie

de credit este garantată cu o poliță de asigurare emisă în numele și contul statului român. Prin semnarea acestui Acord se urmărește redeschiderea pieței tradiționale rusești pentru exportatorii români și creșterea volumului de afaceri între Federația Rusă și România. Și aceasta deoarece în anul 2002 din volumul total al schimburilor comerciale dintre România și Federația Rusă, în valoare de 1,3 miliarde de dolari, exporturile românești s-au cifrat la doar 40 de milioane de dolari.

De ani de zile se urmărește deschiderea unei astfel de linii de creditare, unică în acest moment pe piață, acest stimulent fiind cerut chiar de către agenții economici români care doresc să facă export în Federația Rusă.

ancheta

Diavolul din sticla cu bere

19 septembrie 2002. Florin îl cinstește pe Ștefan cu o bere. Prietenesc. Complicitatea lucrului interzis îi apropie și mai tare. Dau noroc în foisorul U.M. 01252, din Craiova. În timpul serviciului. Ștefan înțepenește uitându-se la capacul berii. Era câștigător. Un Renault Scenic 4x4 a strivit, într-o secundă, ditamai prietenia dintre cei doi. Au băut împreună, dar câștigul i-a separat. Definitiv și iremediabil. O mașină de lux, în valoare de peste 700 de milioane de lei, s-a transformat într-un drc. **7 aprilie 2003. Plutonierul-major Ștefan Truică s-a sinucis.**

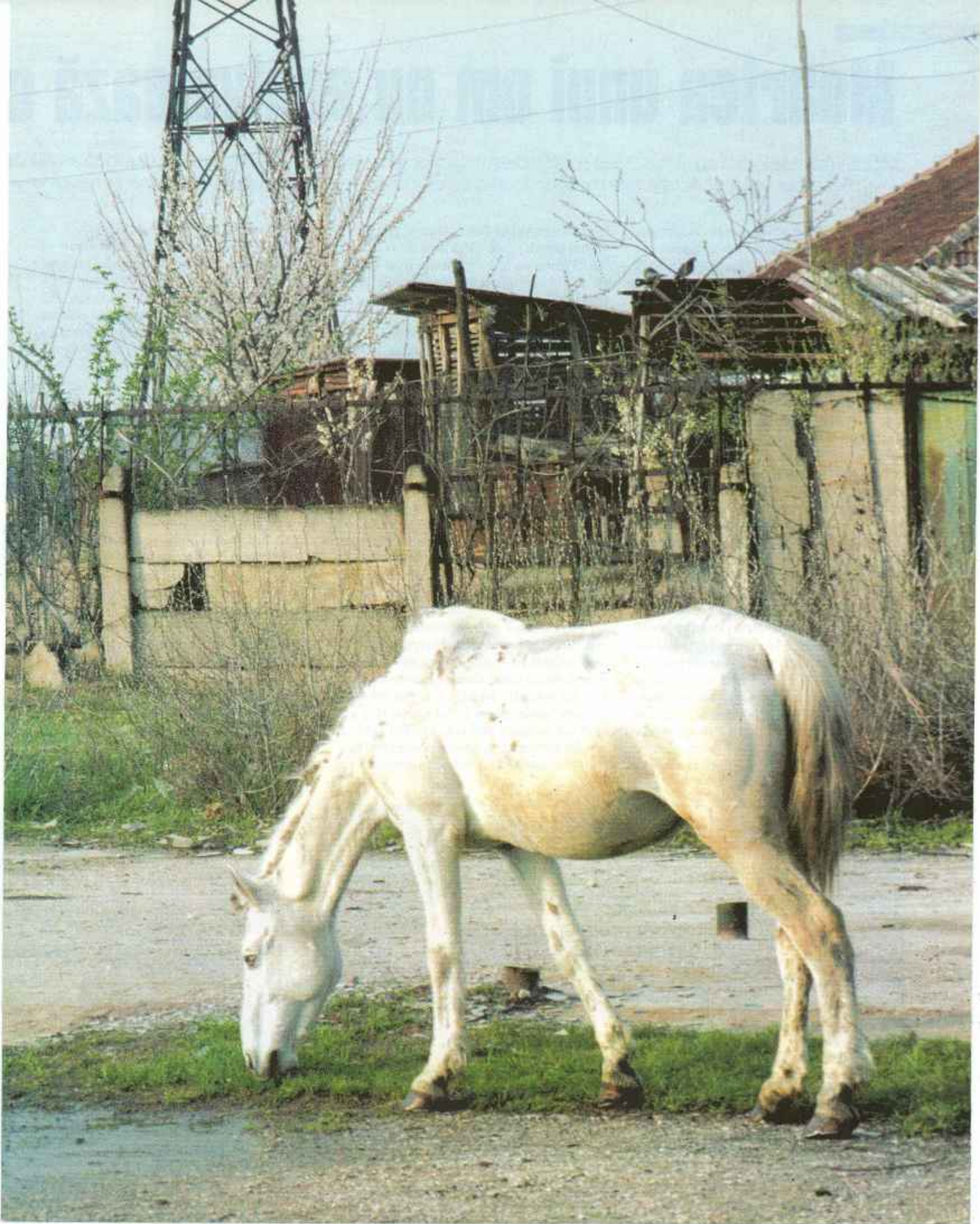

Spânzurat de poartă

Căminul Cămele, de la periferia Craiovei, este o mahala în toată regula. Cu noraie, băi, copii zdrențăroși, cai prizonieri în poartă și electricitate doar câteva ore pe zi. Pe strada Eliza Oprea, la numărul 52, se află o casă cu mansardă. Cea mai arătoasă din zonă. Aici locuiește Dumitru Truică, fratele „fencitului” câștigător Bergerbier. Aici s-a spânzurat Ștefan Truică, în prag de seară, într-o poartă. Inspectorul Ovidiu Petrescu, de la Secția 1 Poliție, susține că nu există nici un dubiu în legătură cu sinuciderea. „Am ajuns acolo pe la orele 22, împreună cu un coleg de la criminalistică. Plutonierul-major Truică era mort, dar fratele lui sunase la Salvare și încerca să-l resusciteze. S-a spânzurat în spatele curții, cu o curea de la o pușcă mitralieră. În carnetelul din buzunar era scris un mesaj de radio. Am adunat probele și am dispus transportarea cadavrului la morgă, pentru necropsie.”

Moartea unui om nu echivalează c

„Mitică, vezi că la Ionica au rămas 2.500 dolari, actele mașinilor și cheile. Vezi ce faci cu Cristina, te rog să ai grijă de ierte Dumnezeu!” Acesta este mesajul de adio adresat de sinucigaș fratelui său. Atât a mai rămas dintr-un

În septembrie anul trecut, în drum spre unitatea militară unde lucra, Florin Găman s-a socotit că n-ar fi rea o bere. Sigur că nu se bea în timpul serviciului, dar nici n-au murit mulți din asta. Zis și făcut. A luat două sticle, în ideea că n-are nici un haz dacă nu te cinstești cu cineva. Plutonierul-major Ștefan Truică s-a „băgat”, din prima, ca și când de-abia aștepta un asemenea gest. N-avea deschizător în foisorul unității, așa că a apelat la un brelor. Toate bune și frumoase, până la... capace. Pe el lui Ștefan scria Renault. Era câștigător. Pe al lui Florin nu scria nimic. Încet, dar sigur, cel care făcuse cinste s-a simțit exclus: „Am mers la Truică în birou și el a telefonat la numărul de pe eticheta sticlei de bere. A spus codul din interiorul capacului și i s-a confirmat că este câștigător. Și-a dat datele din buletin. Apoi am convenit, de față cu soldații, că vom împărți în mod egal câștigul. El n-a respectat înțelegerea. Și-a luat mașina, după care a spus că nu-mi mai dă nimic.” De aici a început tragedia.

Cei doi au primit sancțiuni disciplinare pentru că au consumat băuturi alcoolice în unitatea militară. Ștefan Truică a fost dat afară din câminul Garnizoanei, unde locuia împreună cu soția și cele două fiice. Mai mult, a fost mutat la o unitate din Caracal. Între timp, Florin Găman l-a dat în judecată pentru înșelăciune. Nici el nu s-a lăsat mai prejos, a deschis un proces pe motiv că dușmanul lui, de acum, l-ar fi amenințat în legătură cu mașina câștigată. „Au

fost la noi în același dosar. Amenințarea nu s-a probat, pentru că era vorba doar de un telefon. Înșelăciunea n-a fost considerată faptă penală, așa că noi l-am trimis în instanța civilă”, ne-a explicat Dumitru Cojocaru, prim-procuror la Parchetul Militar Craiova.

Cu fiecare nou termen al procesului, Ștefan Truică devenea de nerecunoscut pentru prieteni și rude. Era nervos, agitat, nimeni nu se mai înțelegea cu el. A vândut Renault-ul, la jumătate de pret, ca și când ar fi vrut să scape de el. Și-a cumpărat un Cielo, pe care l-a făcut praf într-un accident. Apoi l-a părăsit și soția, cu fiica cea mare, în vârstă de 17 ani. Lui i-a rămas Cristina, o copilă de 10 ani, speriată de dramele din jurul ei. Tatăl n-a știut să-i explice, să o mai iubească, nici atât. Reacția fetei spune totul: nu a mai vrut să meargă la școală, s-a sălbăticit, a refuzat să-și mai vadă părintele, chiar și pentru ultima oară, la înmormântare. „Din sticlă, aia de bere a ieșit chiar diavolul”, susține Dumitru Truică, povestind despre fratele său. „Nici un om sănătos nu ar fi procedat așa. Păi, dacă bem împreună, împărțim și câștigul la fel. Era un om bolnav, nimeni nu se mai înțelegea cu el. Am încercat să-l ajut, nu a vrut să stea în spital. Ca să se trateze acasă, nu i-au dat concediu medical. Nu mai vreau să răscolesc rănile, așa i-o fi fost soarta. Mi-a fost destul că mergeam prin oraș, căutând sicriu, și la radio auzeam că se întrerupe programul pentru o știre senzațională. Știrea era că s-a spânzu-

rat fratele meu. I-au dat atâta importanță, de zici că a murit Saddam! Nu mai vreau să vorbesc despre asta, mi-e destul că l-am găsit atârnat de poarta casei mele. Mergeam să-mi aștept nevasta, se întorcea de la muncă. Dar dacă îl găsea ea? Aveam doi morți. Îmi pare rău de Cristina, însă n-o pot lua la noi. Nu există un testament, scrisoarea aia de adio nu are valoare legală. Și-apoi, fetița are mamă. Am auzit că s-a recăsătorit pe undeva prin Olț”.

După ce a deschis procesul de divorț, Ștefan Truică a încercat să-și refacă viața. În ultimele luni a trăit în concubinaj cu Ionica, în apartamentul ei din Craiova. Făcea naveta, încerca să supraviețuiască. A cumpărat aparatură electrocasnică, are rate la Flanco. Girantul lui, un prieten, probabil că îl înjură acum și dincolo de mormânt. Nimeni nu știe cum a făcut praf și pulbere atâta amar de bani și cum a lăsat „moștenire” o groază de datorii. Unii spun că l-a furat nevasta, alții că și-a împrăștiat „agoniseala” singur. Cert este că Ionica a rămas singura ființă care îi ia apărarea și acum: „Eu l-am înțeles, l-am fost sprijin la toate procesele. Am fost de acord, norocul nu se împarte. Numai că el n-a mai rezistat. Îmi spunea că atunci când se apropie de tribunal îi tremură mâinile și picioarele. Că nu mai rezistă. A făcut o depresie foarte puternică, s-a închis în el. A fost amenințat și la proces și la unitatea militară. A pierdut casa, familia, prietenii, rudele. Ce-ar mai putea pierde un om? Viața,

u jumătate dintr-o mașină străină

ea. Pe toți – frați, părinți, copii – vă rog să mă iertați, dar asta a fost soarta mea. Nu am avut ce să mai fac, să mă
om care în iunie ar fi împlinit 40 de ani. Dacă nu-l „strivea” un Renault. Dar, să reconstituim povestea...

nu? Ei, uite c-a pierdut-o și pe asta. S-a spânzurat luna, iar miercurea trebuia să mergem la București. Am acolo o cunoștință, un fost general, Ilie Marin, pe care am vrut să-l rog să ne ajute. Să nu mai fie persecutat, să se poată trata într-un spital militar. N-am mai apucat. Sunt distrusă, trăiesc cu tranchilizante. Am rămas plină de datorii, am cheltuit cu înmormântarea, mai am de făcut parastas, pomană, cruce. Vreau să-l tratez creștinește, poate o fi măcar dincolo liniștit. Aici, în lumea noastră, nimeni nu s-a gândit că poate o avea și el dreptate.”

Tot despre dreptate vorbește și Florin Găman. Moartea celui pe care l-a cinstit cu o bere nu echivalează cu jumătate dintr-un Renault Scenic. Procesul s-a amânat pentru 19 mai, fiindcă judecătoria Craiova a primit o notă de la Parchetul Militar în care se precizează că „una dintre părți a murit”. „Si-atunci cu cine vă mai judecați?”, îndrăznesc să întreb. Florin Găman îmi vorbește despre moștenitori. Care nu mai au bani, că ăia s-au dus demult pe apa sâmbetei. Dar or mai avea o casă, o mobilă, acolo, ceva: „Trebuie să-mi recuperez paguba!”

Așadar, blestemul continuă. Chiar și post-mortem. Când ai copii. Dacă vă mai amintiți, „fericitul” câștigător Bergambier are două fete. Care se vor întâlni, prea curând, cu „Diavolul din sticlă cu bere”.

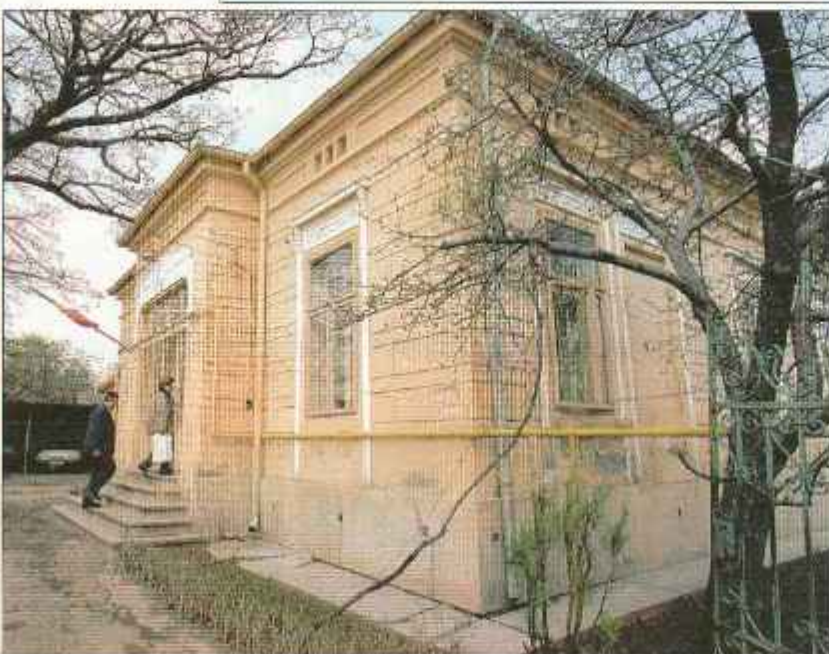
text Liliana Petruș

foto Octavian Tîbăr și Gazeta de Sud

TRIVICA DUTGITU 07-03-2003
MIILCA VELI CA LA
IONICA AU RAMAS
2.500 DOLARI, ACTELE
MASINILOR SI CHEILE
VELI CE FACI CU CHEST
IONA TE ROG SA AI
GRATIA DE FA.
PE TOTI FRATII PARINTI
COPII VA ROG SA MA
IERTATI DAR ASTA

Florin Găman merge cu procesul mai departe

Parchetul Militar Craiova verifică toate detaliile sinuciderii. Nu sunt excluse, deocamdată, nici omorul sau determinarea la sinucidere. „Banii îți iau mințile, avea probleme serioase cu familia, proces pentru mașină, proces de divorț, neînțelegeri cu rudele. Colegii lui spun că devenise arrogant după ce s-a văzut plin de bani. Eu cred că a avut o cădere, s-a simțit hăituit. Dar, deocamdată, nu ne putem pronunța oficial”, ne-a declarat procurorul militar Marian Văețiș.

Militarii american

Trupele americane dislocate la Constanța și-au ținut promisiunea de a nu deranja sezonul estival. E drept, și contextul le-a ajutat. Sfârșitul războiului din Irak a detensionat și operațiunile militare de la Baza aeriană Mihail Kogălniceanu. Soldații cazați pe litoralul românesc nu mai sunt în stare de alertă. În afara serviciului, au redevenit oameni liberi. „Libertatea a fost prelungită definitiv”, ni s-a spus de la Centrul de presă american. Asta înseamnă că soldații au permisiunea de-a ieși în oraș zilnic, dar numai în civil și numai până la lăsarea întunericului.

i bat sârba pe loc

După trei luni de sedere în România, yankeii au început să deprindă și unele obiceiuri autohtone. De 1 Mai, de pildă, au încins o petrecere pe cinste. Cu mici și bere, de n-a văzut America! Picnicul s-a desfășurat în afara Constanței, într-o pădure. Nu-i de ici, de colo, să vezi peste o sută de soldați americani jucând hora românească.

Bănuielile localnicilor din Mihail Kogălniceanu s-au adeverit. Dacă tot au venit aici și au investit niște bani, soldații americani nu vor pleca prea curând. Încă nu se pune problema unei baze permanente în România, dar nici despre retrăgerea trupelor nu vorbește nimeni. Întrebați care este misiunea soldaților dislocați la Constanța, după încheierea războiului, oficialii americani ne-au răspuns cel puțin diplomatic: „Așa cum a precizat președintele Bush, operațiunile principale de luptă din Irak au luat sfârșit. Totuși, operațiunea militară din zona de responsabilitate a Centrului de comandă continuă, cu operațiuni umanitare, de apărare, de pace. Acestea presupun existența unui pod aerian la Mihail Kogălniceanu. Deci vom rămâne aici atât cât va fi necesar. Nu putem preciza timpul sau modul schimbării misiunii.” Cam asta spun și soldații, dacă te împrietenești cu ei, la o bere. Habar nu au cât vor sta și ce vor face în continuare. Deciziile se iau de la o zi la alta. Înainte să plece de acasă, de pildă, soldații știau că vor merge în Turcia. Au aflat că destinația este România de-abia când mai erau doar două ore până la decolare.

Soldații americani au fost foarte amuzați de vânzoleala turistică din zilele de 1 și 2 mai. Se plictisiseră să vadă doar mutre de hotelieri și lucrători din construcții. Așa cum spuneam,

și-au respectat promisiunea de-a nu deranja sezonul estival. Paza hotelurilor în care sunt cazați este mult mai discretă, au fost ridicate unele bariere și multe dintre șicanele din beton, plăcuțele cu „zonă militară” au dispărut din Mamaia.

Fiind îmbrăcați în civil, militarii pot fi considerați niște simpli turiști. Ies la cumpărături, pe plajă, la bowling, la pizza sau la bere. Sunt veseli, amabili, au învățat să mulțumească, pen-

tru orice, pe românește. Mai mult, chiar se școlesc într-ale limbii române, sub îndrumarea profesoarei Rodica Ghișerel. Motivația este simplă: „Ne simțim obligați să întoarcem politetea românească, pentru că gazdele noastre vorbesc foarte bine limba engleză.”

text **Liliana Petruș**

foto **Paul Agarici și Telegraf-Constanța**

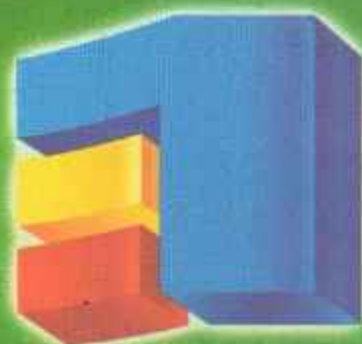
Flacăra a ieșit în stradă. În centrul Constanței, Mincea Camburu, patronul de la Arfa Digital Center, a umplut vitrinele cu pagini din ultimul număr al revistei noastre. Trecători au fost interesați în special de fotografiile și informațiile medicale despre trupele americane dislocate la Mihail Kogălniceanu.

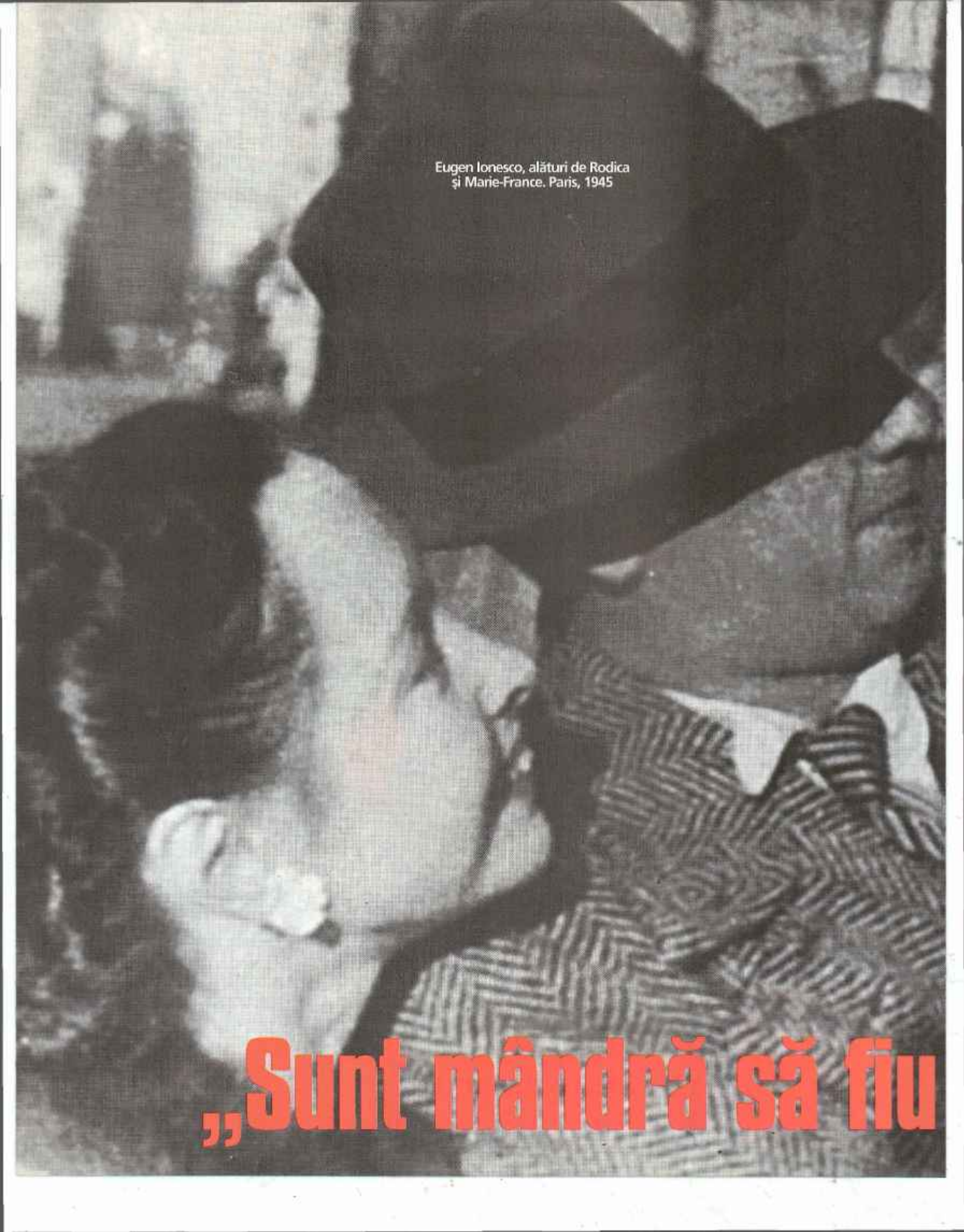
OAMENI DE FOTBAL UNU' ȘI UNU'

la
"Minutul
91"

În fiecare
duminică seara, cu
Vlad Enăchescu

Eugen Ionesco, alături de Rodica
și Marie-France. Paris, 1945

„Sunt mândră să fiu

document

Marie-France Ionesco a revenit în România pentru a lansa cartea în care apără memoria tatălui său, Eugène Ionesco, dar și pe cea a iluștrilor săi prieteni și colegi de generație, Mircea Eliade și Emil Cioran. *Portretul scriitorului în secol, Eugène Ionesco, 1909-1994*, se constituie astfel într-un important document al istoriei literare.

fată de Golan!“

Marie-France,
Eugène și Rodica,
la Sankt Gallen, în
12 iulie 1986,
la aniversarea
nunții de aur a
cuplului Ionesco

Marie-France Ionesco: „Poporul român nu e mai vinovat decât oricare altul!”

▼ De ce este atacat Eugen Ionescu azi?

– Esențialmente, i se reproșează că s-a reimprietenit cu Mircea Eliade și Emil Cioran, într-o „complicitate” sau, mai precis, „tăcere complice”, că n-a denunțat „rădăcinile” acestora. Cioran nu numai că s-a lepădat, dar nu mai avea nici o urmă a rătăcirii lui (simpatia pro-legionară din tinerețe – n.r.), iar Eliade, în opera lui ulterioară, nu mai avea nimic de-a face cu acea rătăcire. De altfel, rătăcirile de acest fel au fost specifice intelectualilor, tot veacul al XX-lea e plin de simpatii pentru o ideologie sau alta. De exemplu, să nu mai vorbim de Sartre, dar Aragon, Eluard, au scris niște poeme îngrozitoare de laudă lui Stalin și Lenin! Ei, și? Poezia lor e mai puțin bună? Nu, e tot atât de bună, poate unora nu le place, dar asta n-are nici o legătură. În plus, tatăl meu era prieten dinainte cu cei doi, i-a regăsit la un moment dat și n-a comis nici un delict! Unde se condamnă un om pentru un delict de opinie? Doar în dictatură! Asta a fost pentru mine cel mai șocant, cel mai absurd, faptul că în Franța (ca și în România) i s-a putut reproșa așa ceva. Dar lucrul cel mai grav este că în cartea Alexandrei Laignel-Lavastine, *Cioran, Eliade, Ionesco: l'oubli du fascisme*, au fost falsificate citate din Eliade și Cioran, vrând ea neapărat să demonstreze că opera lor nu poate fi explicată decât prin această rătăcire. E ceva halucinant, îngrozitor!

– Pe de altă parte, indiferent ce-ar fi fost, de ce acum aceste atacuri?

– Fiindcă știți foarte bine că sunt subiecte „sulfuroase”, care țin de scandal și cu toții, în viața literară, avem în noi o atracție de a descoperi ceva rău, ceva „ascuns” și nefiatant pentru cineva.

– A spus-o Eminescu foarte bine în *Scrisoarea I...*

– ...mult mai bine decât mine! Avem totți această ispită de a vedea lucrurile mai puțin glorioase. Dar, pentru cei doi despre care vorbim, aceste lucruri nu se pot pune în balanță cu ce au adus culturii!

– Fiica își apără tatăl – e puțin obișnuit. De ce-ați simțit nevoia s-o faceți? Nu era rolul istoriei și criticii literare?

– Eu nu împiedic pe nimeni s-o facă! Aștept s-o facă alții! Gabriela Adameșteanu îmi solicitase un interviu și, cum între timp au apărut cele două cărți (*Cioran, Eliade, Ionesco: l'oubli du fascisme* și *Ionesco în țara tatălui*, de Marta Petreu – n.r.), mi-a pus întrebări referitoare la ele. Aș fi foarte bucuroasă să le comenteze și alții!

– Cum vă simțiți în România?

– Extrem de bine pe plan personal. Familia mamei mele, la care locuiesc când vin aici, e

formată din oameni absolut minunați și mai am foarte mulți prieteni – din păcate, stau prea puțin! La televizor, însă, și în ziare, văd lucruri cu care nu sunt obișnuită, lucruri mai surprinzătoare...

– Sunteți delicată!

– ...moravuri politice care mă surprind. Asta e!

– Când ați venit prima oară în București, cât de mult semăna orașul cu cel despre care vă povestise tatăl dv.?

– Prima oară am venit în 1968. Eram foarte emoționată, pentru că, într-adevăr, acest oraș era obiectul multor amintiri și povestiri. Ce mi-a plăcut cel mai mult este faptul

Eugène și Rodica Ionesco în ziua primirii scriitorului în Academia Franceză, ianuarie 1971

că, așa cum spune Alphonse Allais, avea aspectul de *villle à la campagne* (oraș la țară – n.r.): căsuțe, grădini... Dacă ar fi restaurat, ar fi un oraș absolut unic! Sigur, s-au dărâmat multe, s-au construit lucruri cam regretabile, dar asta există în toate orașele lumii, chiar dacă, evident, blocurile din New York nu sunt la fel cu acelea din București...

– Cât de mult seamănă România de astăzi cu ceea ce ar fi vrut Eugen Ionescu să fie țara în care s-a născut?

– Nu știu dacă ar fi vrut atât de mult... Cioran visa o Românie glorioasă, puternică... Tatăl meu nu cred că-și punea problema a ceea ce trebuie să fie, reacționa doar la ceea ce era și nu-i plăcea.

– Cum a receptat evenimentele din decembrie 1989 și ceea ce a urmat?

– În decembrie 1989 a fost cutremurat, bucuros, nu credea că o să apuc să vadă asta! El se apropiase mult de România din pricina suferințelor acestui popor, care nu e mai vinovat decât oricare altul. În orice caz, nu poate fi vorba despre o vinovăție colectivă! A dat interviuri: *Je retrouve ma Roumanie* (*Regăsesc România mea* – n.r.), chiar într-un mod liric, care poate părea un pic excesiv și să te facă să zâmbești. Dar, la scurt timp, ne-am dat seama cu toții că istoria face loc neînțelegerilor și deziluziilor, încă de la sfârșitul lui ianuarie 1990, când din CFSN și-au dat demisia Dolna Cornea și Ana Blandiana, două femei care pentru mine și tatăl meu au harul de a vedea adevărul. Au fost semne foarte clare, urmate de mineriade...

– În timpul Pieței Universității, Eugen Ionescu s-a declarat Academician Golan...

– Sigur! Eram evident cutremurat și a vrut să-și arate simpatia printr-o telegramă de susținere, semnată „Eugène Ionesco, un Golan din Academia Franceză”. Spre cinstea lui, a fost întotdeauna Golan, iar eu – foarte mândră să fiu fată de Golan!

– În ciuda deziluziilor, totuși nu a părăsit această lume cu regretul că nu a revenit în țară?

– Ar fi venit, până în '92, dacă ar fi putut s-o facă într-o vizită exclusiv privată, să-și vadă prietenii, Liceul Sf. Sava, Biserica Boteanu, unde s-a căsătorit cu mama. După '92 avea probleme de sănătate, umbla foarte greu, nu se mai punea problema. A vrut să vină în ultimele zile ale lui decembrie 1989, când toți eram entuziasmați, emoționați, amăgiți poate... Eu am venit cu *Médecins du monde*, să aduc cărți, în acea isterie frumoasă... El s-a dus la niște prieteni la revelion, cu măică-mea, și, când m-am întors de la București, Monica Lovinescu mi-a povestit că tata le-a spus: „Eu totuși nu cred că m-aș instala în România...”. Slavă Domnului, a avut în schimb bucuria să-și vadă prietenii, dar asta a fost și înainte de decembrie 1989. La Paris, în februarie 1990, a venit Alecu Paleologu, ca ambasador al Golanilor, pentru scurt timp...

– Tocmai din cauza asta!

– Da! Tata nu-l cunoscuse înainte, însă a fost poate un ultim dar al prieteniei. De la o anumită vârstă e mai greu să te apropii de un om, însă cu Alecu a devenit prieten și a fost o mare bucurie.

– În Franța, de care oameni s-a simțit cel mai apropiat sufletește?

– Cioran, în primul rând! Și Eliade, deși acesta era la Chicago, dar temperamental era

aproape de el, ca umor, ca scepticism... Iar printre franțuși – oameni care nu sunt celebri, dar la care ținea foarte mult. Tatăl meu a fost la un moment dat președintele CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru Europa Libertăților), participa la simpozioane împotriva comunismului...

- Înțeleg că era un om foarte sociabil.

- Da și nu! Vedea foarte mulți oameni, dar avea și perioade de mare singurătate. Nu avea harul vieții sociale așa cum îl avea Cioran, care era musafirul de vis pentru orice gazdă. I se întâmpla să stea la o masă și să nu spună o vorbă!

- Când erați copil, ce fel de tată era Eugen Ionescu?

- Extraordinar de prezent, de grăjuli și de atent! El se aflase în conflict cu tatăl lui și mi-a spus că-i fusese frică să nu aibă un băiat, ca să nu se repete conflictul! Poate și pentru că eram singurul copil, am fost mereu cu el, cu prietenii lor. Fusese și profesor, așa că școala, lecțiile, erau foarte importante, și credea în posibilitatea de a transmite. Mi-a transmis o sensibilitate asemănătoare cu a lui, pentru literatură, muzică, pictură, aveam aceleași gusturi, mă ducea la muzee – m-a dus și mama, foarte sensibilă la arta plastică. Am avut cu tata o relație intensă și pătimasă.

- Aveați și dispute de idei?

- Sigur că da, chiar dacă aveam aceleași idei, uneori le abordam în maniere diferite. De pildă, eu m-am implicat în drepturile omului și am avut o perioadă foarte militantă, el îmi dădea dreptate, dar zicea: „Hai să ne ocupăm de lucruri mai spirituale...”.

- V-ați și certat?

- Da, sigur, pe prietenii mele sau ale lui, pe care celălalt nu le înțelegea.

- Cine v-a ales numele?

- Amândoi. De fapt, pe mine mă cheamă Anne Marie Thérèse France, Anne – bunica dinspre mamă, Marie – fecioara Maria, Thérèse – mama tatălui meu și France – pentru că m-am născut în Franța!

- Diaspora românească e așa dezbinată cum o percepem noi aici?

- Eu mă gândesc că e într-un fel normal, oamenii sunt diferiți...

- De obicei se face comparația cu alte comunități naționale...

- Da, știu, e o obsesie comparația cu diaspora maghiară... Eu nu cunosc celelalte comunități, dar mi se pare firesc să existe opinii diferite, evident – în afară de momente precum decembrie '89, când se face

front comun. Oamenii sunt adunați prin gusturi, interese și idei comune, chiar simpatii. Apartenența la aceeași nație mi se pare un numitor comun prea fragil.

- Cum v-ați simțit pe scena Galei UNITER?

- Foarte onorată! Genul acesta de ceremonie e importantă și civic. Sigur, unele dintre spectacolele și persoanele încununată își merită premiile, altele... Am fost foarte bucuroasă că a primit premiul pentru întreaga activitate Victor Rebengiuc, un actor pe care-l iubesc foarte mult! Primul film românesc pe care l-am văzut la Paris a fost *Pădurea spânzuraților*... Este absolut extraordinar! În schimb, mărturisesc că mi s-a părut mai ciudată premiarea lui Horea Popescu. Din câte

știu eu, reprezintă o formă de teatru îmbătrânit, conservator...

- Omagiu vârstei...

- Da, așa trebuie să spunem! Mi-a părut rău că n-au fost premiați Victor Ion Frunză și Adriana Grant. Dincolo de faptul că au montat *Regele moare* și *Lecția*, îi consider niște oameni extrem de interesanți și am sentimentul că plec din țară având doi prieteni noi!

- Cartea dv., *Portretul scriitorului în secol* – Eugène Ionesco, atacă eticheta de „teatru absurd” pusă pe opera tatălui dv., propunând în schimb epitetul „insolit”.

- Era chiar părerea lui! „Absurd” este o judecată, ceva care nu e în regulă, neînțeles, e o judecată negativă, pe când „insolit” este ceva care te uluiește, care te surprinde, dar nu e neapărat rău. Cred că atitudinea fundamentală a tatălui meu, de-a lungul vieții lui, a fost mirarea. „Ce este lumea asta, ce suntem noi, unde ne aflăm, de ce?” Judecata vine după aceea. Dacă putem să avem împlinire spirituală, spune tatăl meu, asta se întâmplă astfel: după constatarea că e ceva care nu merge, să revenim la mirare – atitudinea misticilor din toate religiile.

- Ce știți despre foștii dv. studenți?

- Am predat în America, la Institutul Francez din Torino, apoi la ENSATT (*École Nationale Supérieure des Arts et Technique du Théâtre*), literatură teatrală și istoria teatrului. Scenografi, actori, costumieri, regizori, administratori – cam în toate teatrele din Franța am fost studenți! Mi-a plăcut foarte mult să predau, dar a trebuit să mă opresc atunci când tata a început să se simtă mai rău. Acum traduc, fac subtitrări de filme și mă ocup de arhiva Ionesco. E o viață mai retrasă, dar foarte plăcută. Îmi văd foștii studenți din când în când și mă bucur că nu m-au uitat.

- Credeți că românii și-au pierdut umorul?

- Asta nu! Acum am avut marea bucurie să-l cunosc pe Vlad Zografi, care este un om plin de umor. Umorele este o dimensiune românească a ființei. Știu că s-au rărit bancurile, dar bancurile sunt specifice comunităților asuprite, sunt o supapă, un mod de a suporta mai bine deziluziile, slavă Domnului că au dispărut. Acum e un altfel de umor, care cred și sper că va rămâne o dimensiune istorică a românilor.

Familia Ionesco, împreună cu Mircea și Christa Eliade, în 1978

În atelierul Galeriei Im Erker, Sankt Gallen, anul '80

Marie-France Ionesco, București, aprilie 2003

Interviu de Tudor Călin Zarojanu

foto Octavian Tibăr

și arhiva Ionesco

Pentru **1 MILIARD**
rîști... să te distrezi de minune,

cu **RĂZVAN
EXARHU!**

**RULETA
RUSEASCĂ**

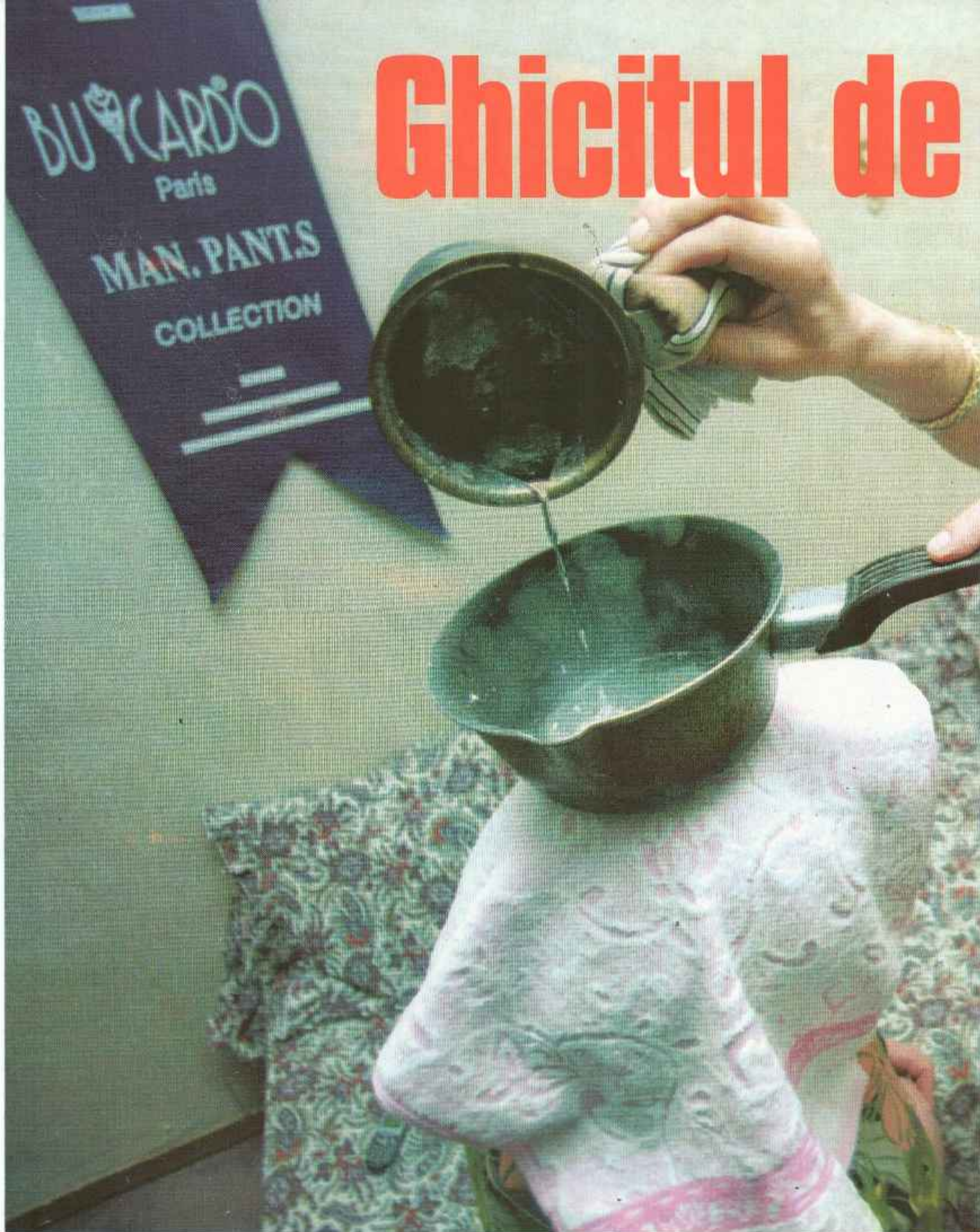
de luni până vineri la ora 20:00.
Înscrie-te la (021) 402 24 24; info-line: (021) 402 24 02

numai la

BUCCARDO
Paris

MAN. PANTS
COLLECTION

Ghicitul de

apartament

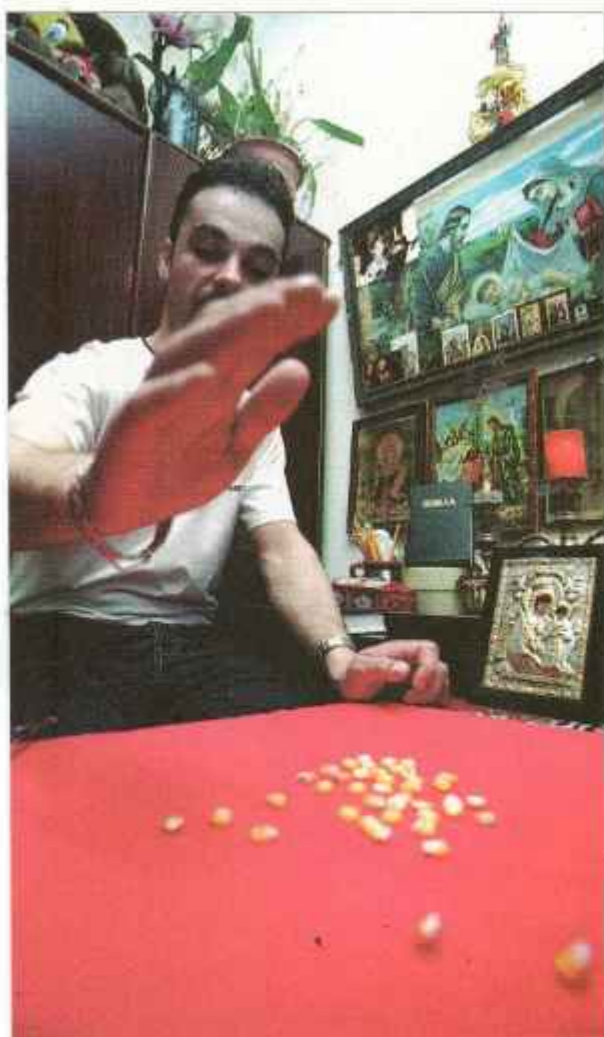

reportaj

M-am plictisit de adevărate fiice ale adevăratei Mame Omida, de adevărate regine ale magiei albe, de Rodici și Sabine recent întoarse de la un congres internațional de ghicit de la Vladivostok ca de autobuzul 335, recent întors de la Autobaza Titan, cartier codaș la vânzările de săpun, detergenți, pastă de dinți și stick-uri. Când le-aud că nu mi se arată Penelopa-n cărți până nu trec pe la *Economat* și nu mă prezint cu trei sticle de *ulei de la bunica* și două kile de zahăr tos mi se urcă sângele-n cap. În plus, arhitectura cu turnulețe mă lasă rece, am alte gusturi. De-aia am zis să vedem cum stăm cu ghicitul mic și mijlociu, ghicitul de apartament.

Realizare profesională cu apă ne-ncepu

Mi se arată fosta mea iubită, o femeie mai plinuță și Victor Ciorbea

Dristorul e un cartier numai bun, are vad – prima generație la oras, îmi amintește de Mănăsturul lui Gheorghe Funar. Ghicitoarea mea e, de fapt, un bărbat. Cristi, nepotul Babicai. Are doar în jur de 30 de ani. E departe de imaginea pe care o aveam despre ghicitoare, poate și pentru faptul că e bărbat. Dar mai sunt câteva chestiuni, la fel de importante: nu vorbește cu „este mulți” și e corect îmbrăcat, ceva între sobru și *trendy*. Tipul îmi place, e dezghețat. Vreau un dat în cărți.

Sunt popa de negru (mă simt foarte mândru; când îmi dădea în cărți bunică-mea, Dumnezeu s-o ierte, eram doar un amărât de juvete). Închin cartea de trei ori și tai. „Ai darul de la drum”, e prima chestie pe care-o vede ghicitorul. „Adică

din asta-ți câștigi pâinea, din drumuri”, mă lămurește. Recunosc că sunt reporter special, m-aleargă ăștia ca pe hoții de cai (exagerez ca nesimțitul). „Ai gura mare, ești certăreț”, mă ghicește iarăși ghicitorul. „Ai avut o problemă cu un om de stat acum doi ani? Te-ai certat cu cineva care are o funcție în stat?”, mă întreabă omul. „Ai avut un necaz pe chestia asta”, spune el. Am lucrat vreo două luni la *Dreptatea*, de unde m-a dat Ciorbea afară. La primul întins de cărți îmi mai cade o realizare cu o femeie mai plinuță. Personal, speram la o realizare cu o femeie ceva mai suplă, modelul plinuț nu mai e la modă de pe vremea lui Rubens. Ghicitorul descântă cărțile din nou, îmi aud din când în când numele. Întorc cinci cărți. Prima carte îmi arată că o să cad la o beție, într-o joi sau o sâmbătă. Îi zic de la obraz că asta e dudă, nu mă-mbăt nici măcar de Revelion.

PSD-ul îmi provoacă numai supărări. Nici fluxurile pozitive nu mai sunt ce-au fost odată.

La a treia carte, mă vede printre persoane mari, de stat, cu bani, dar cu vești proaste. „Ce vești proaste? Adică, mă ating în mod direct?”, întreb. „Nu în mod direct, dar oamenii ăștia de stat or să-ți producă supărare”. Păi, de 13 ani oamenii de stat îmi produc numai supărări! Și nu numai mie. Sper că nu câștigă iar PSD-ul alegerile! La a patra carte îmi spune că nu stau în casa mea, iar la a cincea îmi cade în așternut și fată și băiat. „Mă, ho, că nu-s din ăia!”, mă oripilez. „Adică o să ai o fată și un băiat”, mă lămurește omul. Până una, alta, afară de faza cu Ioana, a cam dat-o de gard. Face iar cărțile, fac iar cruce, le tai iarăși. Îmi cade casă la drum. Îmi schimb casa, adică. Mă ajută un bărbat de tobă, mai plinuț, și un bărbat de ghindă. Îmi vine o idee. „Adrian Năstase e de tobă?”, întreb. Omul se gândește și răspunde afirmativ. „Da’ Mitrea e

de ghindă?” Ghicitorul nu e foarte sigur, da’ așa i se pare. Te pomenești că-mi iau casă prin ANL.

Nu-mi dă în cărți pentru ceva anume, îmi spune aleatoriu ce reușește să vadă mai clar. Femeia plinuță refuză să slăbească și lovește din nou. Trec în fiecare zi pe lângă o biserică. Normal. Cine nu trece zilnic pe lângă o biserică în București? Aflu că trebuie să intru în biserică aia și să stau 10 minute. O să captez un flux pozitiv, care îmi va arăta singur calea. Nici nu m-am încărcat bine cu fluxul pozitiv, că iar cad la o mică beție, deși, cum spuneam, eu nu mă-mbăt nici de Revelion. În ziua de azi nici în fluxurile pozitive nu mai poți avea încredere! Îmi schimb iar casa. Îmi pare rău, de-abia ce mi-o cumpărasem prin ANL.

Sunt pe cale să ajung un mare scriitor însurătoarea

Ghicitorul se oferă să m-ajute personal în viață. Tot ce trebuie să fac e să aduc o sticlă de apă ne-ncepută și-un borcănăș cu miere. Trebuie să mă trezesc primu-n casă, să iau apă într-o sticlă și s-o ascund, să n-o vadă nimeni. Păi de-ăia mi-a plăcut mie cartea, să mă trezesc primul? Exclus. În timp ce descântă din nou cărțile, eu trebuie să-mi pun o dorință. Îmi dă să vadă dacă mi se-implinește. Vreau să devin un scriitor mare, un titan al literaturii universale. Omul așează cărțile și le privește concentrat. „Ți se-implinește, dar în timp. E ceva foarte greu. Te ajută mult o femeie de la un drum și un domn cărunț”. Sper din tot sufletul că ăștia doi n-or să fie singurii mei cititori. Așa că mai întreb o dată: „Se-implinește sigur?” „Da”. Îmi pare rău că nu m-am gândit direct la Premiul Nobel. N-am riscat, n-am câștigat. La ultimul întins al cărților,

tă și miere

Înghițe în sec și-ntoarce a doua carte – am fost aproape căsătorit, dar am întors temeiul. Altă dată: am 30 de ani, era aproape imposibil să nu fi avut măcar o relație mai lungă. Astea două se potrivesc, cred, la 80% dintre bărbații de vârsta mea. E vrăjeală, îi spun. Merlinul meu de Dristor zâmbește subțire: „O cheamă Ioana”. Rămân suspendat. Îmi trebuie câteva momente să-mi revin. „E un nume comun. Dacă o cheama Geanina mai ghiceai?”, trec la contraatac. Ghicitorul mă privește cu înțelegere. „S-a măritat de curând”, zice el. M-a făcut praf. De-o lună jumate. Asta chiar că n-a zis-o așa, la plesneală. Omul nu lasă subiectul așa și-mi spune că pe o damă de roșu o interesează despre miște. Și? Acuma doar n-o să-ncep să mă uit după femei, să văd care-i de roșu și care-i de ghindă. Eu întâi mă uit după sâni. Așa sunt eu. ■

itor, iar mama mă bate la cap cu

apare iar Ioana. Îmi cade un așternut supărat cu ea. Zic mersi frumos, n-am chef să-mi rupă bărbat-su picioarele. „Ai băut cafea spurcată din mâna ei”, mă informează omul. Adevărul e că n-a știut niciodată să facă o cafea ca lumea. Tot la ultimul întins al cărților îmi apare mama, care mă-ndeamnă spre temei. Care va să zică, nu s-a plictisit să mă frece la cap cu înșurătoarea.

Cam asta ar fi prognoza pe termen scurt și mediu. Mă simt mai pregătit de-acum să-mi înfrunt destinul. Ghicitorul insistă să m-ajute în realizarea profesională. Trebuie doar să vin cu sticla cu apă ne-ncepută și borcănașul de miere. Mulțumesc frumos. Merg pe mâna femeii mai plinuțe. Sper să nu se-apuce între timp de fitness.

Text: **Julius Constantinescu**

Foto: **Robert Hancianec**

După 30 de ani

La 30 de ani de la prima ediție a Festivalului Primăvara Baladelor (cel care a lansat nume mari ale folkului românesc), la Sala Palatului s-a desfășurat Ecopop 2003, festival ajuns și el la ediția a zecea. Directorul fundației Ecopop, Aurel Gherghel, susținut de mai multe organizații și instituții, inclusiv Prefectura Capitalei, a fost – ca și în urmă cu

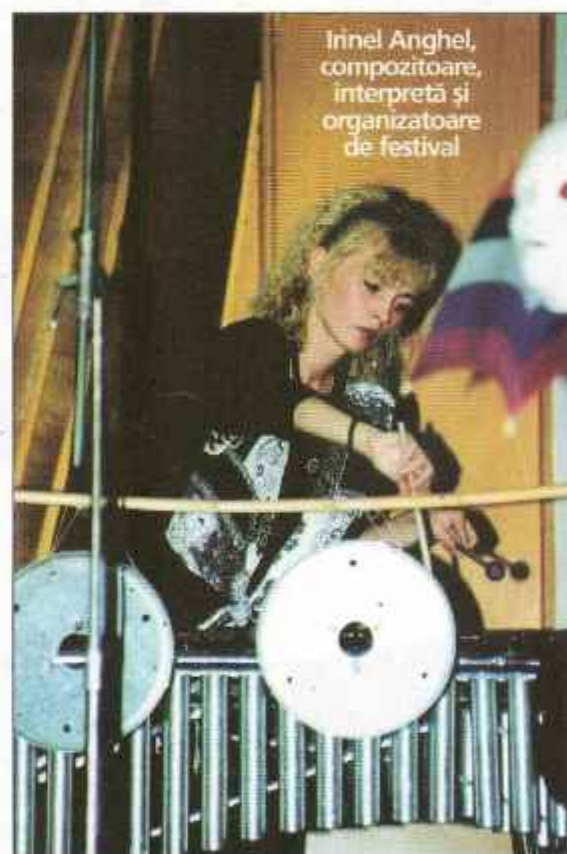
trei decenii – printre principalii organizatori ai galei, dedicată Zilei Mondiale a Pământului. Doru Stănculescu și Sorin Minghiat (Marele Premiu din 1973), Mircea Bodolan, Vali Răcilă, Maria Gheorghe, Florin Chilian (Premiul I la Festivalul „Om bun” din 1999) și alții au refăcut atmosfera vremurilor în care din jurul făceau parte Dan Andrei Aldea, Catina Ralea sau... Adrian Năstase, iar pe scenă se aflau Valeriu Sterian, Marcela Saftiu ori Mircea Vintilă... ■

Foto: **Mirel Leventer**

Rarități muzicale

Nu întotdeauna numărul 13 aduce ghinion. Iar pentru Săptămâna Internațională a Muzicii Noi, ediția ce se va desfășura la sfârșitul lunii mai la București este în primul rând subiectul unui record pentru viața muzicală românească de concert. Din 1991, acest festival s-a petrecut an de an, fără întrerupere, între aceleași date, 23-30 mai. În 2003, concertele se vor desfășura în cele două săli ale Radiodifuziunii Române, Palatul Cantacuzino, sala ARCUB, sala Elvire Popesco a Institutului Francez și la Universitatea Națională de Muzică, organizatori fiind Uniunea Compozitorilor, Ministerul Culturii și ARCUB, iar coorganizatori Societatea Română de Radiodifuziune, U.N.M.B., Institutul Francez, Institutul Goethe, Warsaw-Autumn Friends Foundation. Actuala ediție a festivalului (girată de compozitoarele Mihaela Stănculescu-Vosganian și Irinel Anghel) dorește să sporească impactul concertelor asupra iubitorilor creației contemporane, asumându-și rolul (și riscul) de a convinge noi consumatori de muzică nouă despre și prin provocările acestui gen de artă. Concertele vor fi dublate de o serie de spectacole de muzică și dans, de workshop-uri sau improvizații experimentale, aducând pe scene valoroși artiști români și străini, dintre care amintim Orchestrele Radio, Ansamblul de flautiști din München, Cvartetul Iturriaga din Leipzig, ansamblurile Pro Contemporania, Archaeus, Hyperion, Aperto, Traiect, Game, dirijorii Szymon Bywalec și Ludovic Bacș, soliștii Martine Joste, Daniei Klentzy, David Linx, Nanae Yoshimura, Kifu Mitsunashi, Banie Webb, Emil Sein, Andrei Kivu, Ladislau Csendes, Ion Bogdan Ștefănescu, dansatorii Lilliana Iorgulescu, Mihai Mihaicea și Răzvan Mazilu. ■

Irinel Anghel,
compozitoare,
interpretă și
organizatoare
de festival

Căștigătorul concursului organizat de
Editura Alfa, din Floarea 4/2003, este
Irina Coroea, Suceava

CONCURS

Premia:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați kuponul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Prater nr. 1, cod 71341, secțiunea 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a
scrierilor dumneavoastră este **30 mai 2003**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALFA

ALFA

M T N L

În fiecare dimineață, după ce ne trezim, dăm drumul la radio pentru a auzi știri noi, date meteo sau informații utile. Ne începem ziua alături de realizatorii emisiunilor matinale de la

A I A II

radio, invităm în casele noastre oameni pe care nu îi cunoaștem. Dar îi simțim aproape pentru că ne informează și, de cele mai multe ori, ne bine-dispun.

Șerban Huidu
și Mihai Găinușă
se pun pe cârcotit
încă din zori

Radio 21. Șerban Huidu și Mihai Găinușă cârcotesc în fiecare dimineață de la ora șapte din cabina de emisie de la etajul nouă al unui bloc din Piața Victoriei, mai ales că, zic ei, viața-i tristă fără coarne. În fața microfonului, înconjuțați de hârtiile pe care este scris desfășurătorul emisiunii, cele cu concursurile, cu playlist-ul pe computerul din fața butoanelor și cu laptop-ul lui Șerban alături, aceasta este atmosfera de la *Cronica cârcotașilor*. Totul a început în 1997 cu *Cronica cârcotașului*, o emisiune care se difuza sâmbătă și care în 1999 a devenit emisiunea matinală de la Radio 21. Apoi, din 2000 a venit Mișu și au devenit doi cârcotași iar din 2001 există și varianta tv a emisiunii. I-am văzut cu ochii roșii de oboseală, dar amândoi spun că fac munca aceasta din pasiune și li se pare că este mult mai interesant să facă *Cronica* la radio, se amuză mai mult, mai ales că Radio 21 a devenit stație de distracție. Cea mai obositoare este pregătirea emisiunii de la televiziune unde sunt și producători. Filmează marțea după ce pleacă de la radio și până noaptea. Amândoi au început să facă profesia asta când erau în anul întâi de facultate, Șerban la ASE iar Mișu la jurnalistică. Chiar dacă au atâția ani de experiență și, spun ei, vin la serviciu ca să se distreze, totuși încă mai au emoții în momentul în care intră în emisie. Mișu este cel care se trezește primul dimineața și se

grăbește să ajungă la serviciu, dar înainte îl sună și pe Șerban să-l trezească. La radio totul este spontan, singurul text scris dinainte este *tocănița de gazete* plin de rime și de umor, conceput sub forma unui dialog în care fiecare are replica lui. În timpul emisieii nu stau tot timpul în fața microfonului, mai ies din cabină, mai vorbesc, mai ascultă o melodie interpretată de ei, se uită pe ziare sau primesc versuri scrise de ascultători pe care Mișu le citește și pe post dacă le consideră bune. Chiar dacă acum sunt văzuți și la televizor, cei doi consideră că emisiunea de la radio rămâne baza, unde cel mai important este faptul că informațiile sunt prezentate diferit. Faptul că oamenii îi recunosc pe stradă nu îi deranjează deloc, ba din contră, sunt bucuroși când cineva îi oprește pe stradă și le spune *Dar de domnul... când vă luați?* Li s-a întâmplat să meargă la Săpânța și, în momentul în care s-au dat jos din mașină, au auzit pe niște băieți cântând una dintre melodiile lor. Ba mai mult, emisiunea a făcut ca Mișu să fie recunoscut chiar și în metroul din Paris. După succesul cărții *Dialoguri cârcotașe*, Șerban scrie acum o carte despre călătoriile lor în Europa. Când l-am întrebat ce fac în timpul liber, amândoi mi-au răspuns că dorm, căci sunt mult prea obosiți după „scularea” de la șase din timpul săptămânii și filmările care se prelungesc până noaptea.

Radio România Tineret. În blue jeans, la Radio România Tineret, în fiecare dimineață Robert „Tache și Face” de la ora opt din cabina de emisie destul de mare, cu trei microfoane, bine antifonată cu geam termopan de la etajul trei din clădirea Radiodifuziunii. Fiindcă a înțeles că vremea discursurilor mărețe a trecut, începând cu 1 noiembrie 2002 Robert Tache și-a adunat o echipă formată din Alexandru Tuhuț (Tuhu), Oana Maria Dan, Ramona Alexandrescu și Mugur Mihăiță și realizează, cu succes am zice noi, o emisiune care să dea un tonus bun ascultătorului dimineața când se trezește. În proporție de 90% este un format nou, proprie concepție care îmbină cerințele unui post de radio național cu sound-ul de FM. Posibilitatea de a realiza o emisiune după o idee proprie a fost o provocare care l-a oferit posibilitatea de a realiza un matinal care să îl reprezinte, dar visează să realizeze un

Tache și Tuhu sunt gata
să transmită
și de pe dădire

Iulia și Dominica,
adică știri și horoscop

Radio Contact. De la etajul doisprezece al fostei clădiri a ICECHIM, dintr-o cabină de emisie micuță, cu pereți tapetați cu buret, aflată aproape de capătul unui coridor cu uși vopsite în albastru intră în undă *Dimineața la Contact*. Este un nou format de matinal despre care producătorul și co-prezentatorul Cristi Pavel ne-a spus că și-l-au dorit să fie un produs dinamic, amuzant, de impact care să scoată în evidență partea bună a lucrurilor, cu multă muzică și informație. Și am putea spune că au și reușit, dacă ne luăm după numărul mare al ascultătorilor care au sunat să le spună celor din studio cum și cui să spună „Bună dimineața!” sau să participe la unul dintre jocurile cu premii. Acestea, alături de sondajele realizate de „sociabilul” Silviu Costinescu pe o temă din actualitate de

genul „Cum i-ar pedepsi șoferii pe cei de la primărie fiindcă nu asfaltează gropile?” sunt rubrici noi-noute. Tot o noutate în structura emisiunii sunt farsele cu bunicuța care sună la școală să întrebe dacă „elevii ies în pauză cu fesele pe cap” sau cu studenți care vor primi „măști cosmetice de gaze” ale lui Daniel Buzdugan de la *Radio Contact* Iași.

Noi am fost la ei în ziua primei ediții a emisiunii când se făceau eforturi să le amenajeze un birou și am văzut că, pe lângă reacția ascultătorilor, producătorul pune mare accent pe echipa formată din mai mulți oameni decât în trecut, ceea ce „dă bine”. Vedeta incontestabilă a matinalului rămâne Răzvan Popescu, aflat în continuare „la butoane”, iar Cristi în cealaltă cabină de emisie. Cei doi animatori le au alături pe cele două voci feminine ale emisiunii: Iulia Nostoroiu – informată, și pe Dominica Iancu – steluța horoscopului. Și, poate pe cel mai important, îl au pe Manolo, un personaj care „bântuie” emisiunea, este omniprezent, face de toate, dar mai ales ne face să râdem. În afară de Iulia, singura somnoroasă, celorlalți nu le este greu să se trezească de la cinci pentru a fi în radio la șase. Lui Cristi i s-a întâmplat să vină cu mașina în viteză spre serviciu și să fie oprit de poliție, dar s-a scuza că trebuie să ajungă la radio și a scăpat fără amendă. După ce termină emisiunea se apucă de treabă pentru ediția de a doua zi iar în timpul liber încearcă să se relaxeze cât pot. Lui Cristi îi place cel mai mult să meargă la cumpărături cu soția și apoi să gătească. Numai Răzvan nu are timp liber și nici nu-și prea dorește, în prezent pregătește o nouă emisiune alături de Dan Negru la *Antena 1*.

talk-show. Este foarte importantă relația cu persoana care răspunde de partea tehnică a emisiunii, fiindcă aici realizatorul numai prezintă emisiunea, nu are în grijă și partea tehnică. Începutul a fost greu, dar până la urmă a mers. Robert își amintește că fata care inițial realiza revista presei a venit la el după zece zile de emisie și i-a spus că nu mai poate face față programului. Acum, când echipa s-a „rodât”, ideile le vin mult mai ușor și parcă se creează singură. *Chioșculețu’ de gazete*, revista presei lui Tuhu care, pe lângă informațiile din ziare, adaugă picanterii, replici din filme și bucăți muzicale potrivite cu subiectele zilei, ceea ce o face să sune deosebit, *Remember* și *Pastiluța lui Sever* sunt rubricile la care nu ar mai putea renunța. Nouă este și rubrica de delincvență juvenilă realizată în colaborare cu Poliția Capitalei unde vorbesc despre infracțiunile

curente din rândul tinerilor și cum ar putea fi ele prevenite. De altfel, grupajele informative din jumătate în jumătate de oră se adresează tinerilor în primul rând. Și tot aceștia pot câștiga în fiecare zi câte un CD cu autograful trupei sau artistului. În fiecare dimineață echipa *Radio 3* încearcă să aducă informații serioase, muzică făcută să te scoți din pat și o temă amuzantă așa cum a fost discuția cu primarul din sectorul 4 într-o dimineață cu nimeni când cei de la primărie se pregăteau să discute astuparea gropilor. Tu nu, bucuria studioului, a vrut și el o săptămână de concediu și ascultătorii, la cererea prezentatorului, au votat și au fost de acord. Pe soția lui a cunoscut-o la o conferință de presă și, cum el nu știa unde era stația troleibuzului cu care urmau să plece, au stat de vorbă vreo oră și de aici a pornit totul.

Eugen Rusu știe cum să manuiască un extingtor, la nevoie

Europa FM. În fiecare dimineață Eugen Rusu se deșteaptă la ora patru, vine la radio la cinci, intră în cabina de emisie unde este stăpân pe microfon și pe butoane și încearcă să-i deștepte și pe ascultătorii de *Europa FM* începând cu ora șase. Nu îi este greu, nu se culcă devreme, ba din contră chiar după ora 12, dar recuperează dormind după-amiaza. Face matinale de doi ani și s-a obișnuit, acum se trezește automat. Numele programului de la *Europa FM* are mai multe conotații. Își propune să-i trezească și să-i învieze pe ascultători cu muzică, dar să-i și informeze cu ultimele știri. La aceasta se adaugă informațiile utilitare și rubrica *Invitatul zilei*, o discuție cu o personalitate importantă aflată în centrul actualității. Relația cu ascultătorul este foarte importantă pentru „matinalii” de la cel mai tânăr post de radio de fa noi. Tot ceea ce se dă pe post este gândit prin prisma ascultătorului de către animatorul Eugen Rusu și colegii săi de la știri: Adriana Iliescu, Cătălin Moseola, Adrian Tudor, Daniel Chicar și Adrian Voinescu. Sunt o echipă foarte unită, se

cunosc bine și glumesc între ei în fiecare dimineață pentru a se amuza unul pe celălalt. Așa se nimerește că dacă unul este nedormit, toți sunt nedormiți, dacă unul e supărat, toți sunt supărați. Dimineața când se întâlnesc se uită unul la alții și încearcă să uite că e atât de devreme, că au mult de muncit și încearcă să se binedispună. Eugen nu mai are emoții când se aprinde beculuțul cu *on air*, dar nici nu uită ce figură l-a făcut într-o dimineață revista presei. A transpirat tare de tot când a văzut că în computerul din cabina de emisie nu apărea revista presei și în treizeci de secunde se termina melodia. A vorbit ascultătorilor, a prezentat momentul următor în timp ce încerca disperat să găsească înregistrarea cu revista presei și când chiar nu mai avea ce să spună, a găsit-o. Cu pulsul 500 a ieșit din studio, îi curgeau transpirațiile, a vorbit cu Adriana Iliescu și s-a liniștit. A început să facă radio cu șapte ani în urmă, pentru că îi plăcea muzica, îi plăcea să-i informeze pe ascultători. Așa a considerat că se poate face util: spunând oamenilor lucruri interesante.

PRO FM. Din noiembrie încoace, începând cu 6.30, Mihai Dobrovolschi și Wilmark se întâlnesc în studioul *PRO FM* de la etajul trei al clădirii *PRO TV* și încep *Rondul de dimineață*. Printre numele cunoscute care au mai prezentat această emisiune se numără Teo Trandafir, Răzvan Exarhu și Marius Vintilă. A urmat o perioadă în care matinalul nu a mai avut această denumire. Din octombrie 2002 s-a revenit la *Rondul de dimineață*, avându-l ca prezentator pe Mihai Dobrovolschi. Dar emisiunea avea nevoie de mai mult dinamism, și atunci lui Mihai i s-a alăturat Wilmark. Din noiembrie. Și cum „orgoliile” a doi oameni de radio nu încap într-o cabină de emisie, s-au certat din prima zi când s-au și împăcat. Acum Mihai conferă emisiunii ritm și dramul de seriozitate necesar iar columbianul este responsabil cu distracția și buna dispoziție. Se trezesc amândoi la cinci iar la șase sunt la radio. Wilmark stă mai aproape și pleacă mai târziu de acasă. Tot el pregătește cafeaua și aduce croasantele.

Preparativele pentru emisiune încep, de fapt, cu o zi înainte la prânz în biroul lor de la etajul zece. După ce termină emisiunea se relaxează puțin și apoi stabilesc tema emisiunii și materialele pentru a doua zi. Wilmark

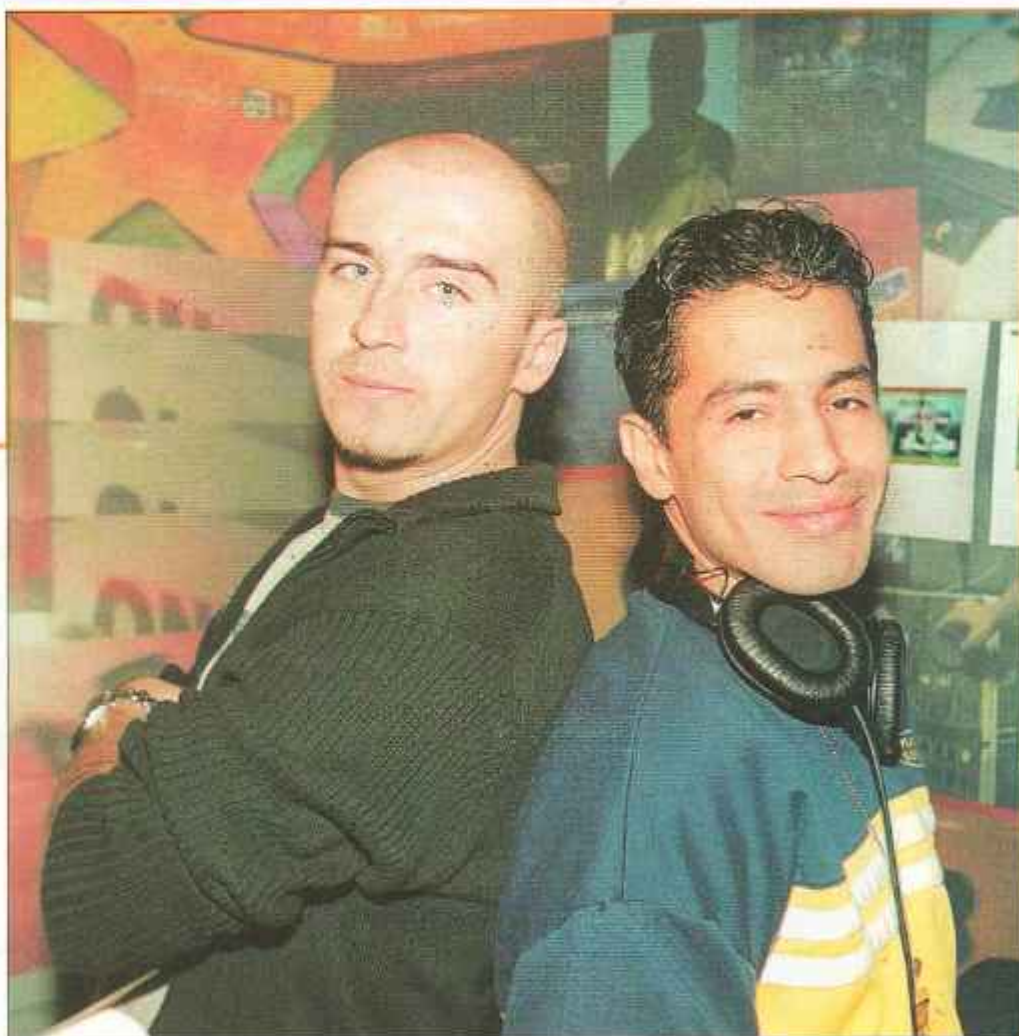

Constantin Drăgan,
altfel spus un
profesor
de franceză
la Delta RFI

Delta RFI. În 1990, *Radio France Internationale* a dorit să înființeze un post de radio bilingv și bicultural iar în timp acest proiect a evoluat și a culminat cu amenajarea unui sediu modern tip pavilion în complexul Romexpo. În centrul radioului se află redacția de știri unde sunt calculatoarele, televizoarele și birourile reporterilor. În spatele acestora se află cabina de emisie și cea de producție. *Altfel spus*, programul matinal, însumează munca a peste 20 de jurnaliști de la București și Paris. Animat de Constantin Drăgan, *Altfel spus* înseamnă jumale din jumătate în jumătate de oră, rubrica economică, revista presei românești și europene, articolul zilei și doi invitați. Constantin se trezește în fiecare dimineață la ora cinci, se urcă în taxi și ajunge la radio. În momentul în care intră în emisie este foarte importantă relația cu cel de la știri: Dragoș Ghițulete, Vasile

Constantin sau Luca Pastia. Realizatorul a beneficiat de trei burse de jurnalism la RFI. I-a plăcut foarte mult priveliștea din clădirea radioului, situată pe malul Senei, și plimbările prin Cartierul Latin, unde a mâncat o specialitate culinară din Savoie pe bază de brânză topită. Pe lângă radio, Constantin este profesor de franceză la Institutul Francez și asistent la Universitatea Transilvania din Brașov unde predă franceza și se pregătește pentru doctorat. Anul acesta nu mai ține ore, dar anul trecut vinerea după matinal pleca la Brașov pentru a-și ține cursurile. Se poate mândri că a vizitat nouăsprezece țări, cel mai mult i-a plăcut Algeria unde, la început, datorită accentului, a fost luat drept francez și unde a mâncat friptură de cămilă. Pentru că îi place mult muzica africană plină de sentiment, este impresarul unei trupe de refugiați africani numită *Gloria*.

este reporterul de teren iar când este recunoscut pe stradă, cei intervievați încep să-i cânte o melodie latino. Aceasta este muzica preferată. A venit în România din Columbia cu o bursă, i-a plăcut și a rămas. Nu știe să scrie în română încă, dar se străduiește să învețe. Cei mai buni profesori ai lui îi sunt colegii, pe care îi întreabă de câte ori are vreo nelămurire. Faptul că între 9 și 10 emisiunea este transmisă la PRO TV nu îi deranjează, amândoi fiind obișnuiți cu televiziunea. Le place că au invitați în studio în direct; cel mai mult le-a plăcut să stea de vorbă cu Ernest Maftei iar dintre fete cu cele de la Pops. Și-ar dori să-l aibă invitat chiar pe Ion Iliescu, de ce nu?! Dacă nu ar trebui să difuzeze melodii impuse de playlist, Mihai ar pune U2, David Bowie sau Westlife, iar Wilmark ar asculta numai muzică latino. Când stau de vorbă cu ascultătorii mai zic câte ceva și nu vor să se audă pe post, atunci, își permit să închidă microfoanele, să dea blanc pentru câteva secunde intenționat. Mihai povestește că de curând a făcut o gafă mare și nu a fost bine. A anunțat știrile, dar a uitat să deschidă microfonul colegei de la știri și s-a auzit numai fundalul pe toată durata programului de știri. Stând comod, cu picioarele

pe masă în poziția lui preferată, Dobro, cum îi spun colegii, mi-a spus că este bucuros că lucrează în radio, pentru că munca aici l-a ordonat viața, l-a dat încredere în sine și l-a făcut cunoscut. Nu-l deranjează că oamenii îl recunosc pe stradă sau că șoferul unui troleibuz a oprit între stații tocmai pentru a-lăsa pe el să urce. În timpul liber se odi-

hnește iar din două în două săptămâni, în week-end, merge la Brașov. Când Wilmark are timp, se uită la filme, merge în discotecă iar de două ori pe săptămână dă lecții de dans la propria lui școală de dansuri latino.

text **Raluca Șeinoiu**
foto **Robert Hanciarec**

Înainte de orice, Toma Dimitriu este un copil frenetic. Nu poate sta locului nici o secundă. Și nici să tacă. În al doilea rând, este, deja, un talentat pianist, având-o ca profesoară pe Mihaela Zamfirescu. Abia în al treilea rând este vedeta TV plină de umor, spontaneitate, ironie și chiar subtilitate. Nu are încă zece ani și viitorul a dat deja buzna în viața lui.

Toma freneticul

De dragul nostru (și al mamei sale), așteptându-ne vizita, Toma și-a făcut singur ordine în cameră. Când fotoreporterul îi cere să se urce în pat, puștiul se uită întâi, întrebător, la mămică: poate să facă asta fiind încălțat? Chiar șoptește: „Nu mă altoiești după aia?”

Ușa frumoasei case de undeva din zona Pitești 1 Mai se întredeschide și, în crăpătură, se vede binecunoscuta mutrișoară a lui Tomiță. Obişnuiți cu imaginea lui de la *Copiii spun lucruri trăsnite* și, mai nou, *Lite cine măntreabă*, descoperim că starul de la Prima TV este totuși un copil micuț, puțin intimidat, chiar puțin temător. Deși mama lui (care va apărea în câteva minute) i-a spus să ne primească fără frică, Toma prelungeste invitația în casă, încât ne simțim datori să ne legitimăm. Studiază legitimațiile cu mare atenție (probabil din curiozitate) și, în fine, ne deschide larg ușa. Casa este una superbă, proaspăt renovată și incomplet mobilată – se vede că familia s-a mutat aici de curând.

Discuția și sedința foto se desfășoară într-un mod atipic, chiar și pentru un interviu de vârsta lui. Toma n-are stare, se fâșie, sare brusc de pe canapea, fugie să ne arate că are și el reportofon, se aruncă la pian și improvizează câteva măsuri de jazz, la unele întrebări răspunde cu „Bine”, „Da” sau „Așa e”, la altele zice ceva, apoi se răzgândește brusc, smulge aparatul și strigă în el: „Nu, n-ami făcut așa ceva!” sau reformulează răspunsul, chiar de mai multe ori la rând. Uneori spune, foarte serios, o aluzie, la care mama intervine (exagerată): „Sunt obligată să-l cenzurez, l-am întrebat un ziarist care e obiectul lui preferat și a răspuns că ține foarte mult la Buddha, pentru că noi am fi budisti!” De multe ori, refuză să fie dirijat sau ajutat de mama lui: „Vorbeam despre altceva!” Nu se sfiește să-mi smulgă din mână bloc-notesul, ca să vadă ce întrebări am pregătit. „Dresat” în cențele emisiunilor TV, mă întreabă mereu, speriat, dacă poate să pomenească numele unui produs. Mama lui spune că, și în casă, între ei, a ajuns să zică „suc de portocale”, fără a pomeni firma respectivă.

Vorbind, Tomiță face numeroase paranteze, sare brusc de la una la alta, lasă fraze neterminate și tot timpul îi lasă senzația că te la la mișto. Între altele, dacă faci greșala să gesticulezi cumva, îl imită ironic gesturile.

„Dacă mă gândesc b

▼ Care mai e viața ta?

– Mă uit la televizor, în special mă uit la televizor, mănânc destul de mult, chiar foarte bine mănânc, sunt la școala „George Enescu” din România...

– Studiezi pianul din clasa întâi?

– Nu, din grădiniță. Din creșă!

– Și-ți place sau te-au obligat părinții?

– Și-si. Uneori îmi vine să studiez, alteori, când nu-mi vine, mă obligă mama.

– Cât studiezi?

– Dacă numărăm din grădiniță, o sută cincizeci de ore. O oră și jumătate pe zi.

– Unde te joci?

– În camera mea. Nu mai am timp să mă duc în Cișmigiu.

– Cine vine să se joace cu tine?

– Mai vine câte-un Dragoș... A fost primul coleg care a pus piciorul în casa asta. A pus și mâna, s-a ținut de bara de la scara aia...

– Alți prieteni ai mai avut? La Prima ți-ai făcut prieteni?

– Da, Virgil (Iantu – n.r.). Și Liviu Cristea, producătorul meu, care a fost și aici în casă, foarte des ne vizitează, vine după noi oriunde, am fost cu el și la Predeal...

– Cum arată un examen de pian?

– Un examen de pian arată foarte-foarte nasol. Examenul e atuncea când cânti uite așa (se repede la pian și exemplifică). Dar asta nu e melodie, e jazz!

– Ce muzică îți place?

– Îmi place muzica simfonică și jazzul.

– Ai fost la concerte?

– Dacă mă gândesc foarte bine, am fost chiar la concertul meu, în sala de festivități. Am fost la balet, la Operă, am fost la cluburi de jazz de noapte, extraordinar!, bem acolo, mâncăm – adică nu mâncăm, mâncăm doar floricele.

– Și ce bei tu?

– Am băut suc de mure și un pic de gin.

– Și nu-ți vine să te sui pe scenă și să cânti și tu?

– Păi, m-ar veni, dar...

– Nu-ndrăznești.

– Ba îndrăznesc, dar nu mă lasă.

– Ce citești?

– Acum vreau să caut cartea *Morcoveată*, pe care am pierdut-o și chiar eram în mijlocul cititului, la pagina 50... *Morcoveată*, de Jules Renard, editura... Pot să spun editura?

– Da.

– Editura nu-știu-care.

Mama lui Toma este conferențiar la Drept. Tatăl a studiat pianul și vioara, dar, după fractura unei mâini, n-a mai putut continua cariera muzicală, acum e director la o firmă. Lui i se datorează prezența în casă a pianului (o piesă de artă!), ca și faptul că, fiind vizitat de profesora Zamfirăscu, aceasta a descoperit aptitudinile muzicale ale lui Toma când acesta avea doar cinci ani. De atunci și până azi, puștiul studiază zilnic. Dacă are filmări sau familia pleacă în week-end, trebuie să recupereze orele pierdute. Este elev la „George Enescu”, are propria sa emisiune TV, practică schiul. În schimb, nu-i place matematica. Dar cui îi place? A călătorit deja destul de mult: Grecia, Israel și Tunisia. Visează să vadă Parisul și Italia. Altfel, ca orice copil, se uită la desene animate și, în puținele ore de timp liber, se joacă, mai mult acasă decât pe afară. Linia artistică a familiei îl are drept reprezentant de vârf pe bunicul dinspre partea mamei, marele pictor Ion Sălșteanu, care declară nu de mult revistei *Flacăra* despre nepotul lui: „Când nu e aici îmi lipsește, când e aici mă obosește...”. Bunicul l-a descifrat alfabetul picturii și, pentru ca din paleta de preocupări a lui Tomiță să nu lipsească nimic, băiatul a pictat și el, cot la cot cu maestrul. Mai rămâne să-și scrie memoriile.

ine, am fost chiar la concertul meu"

- Unde-ai pierdut cartea?

- Când am desfăcut bagajul, că m-am dus la Predeal (smulge reportofonul și vorbește tare în el), adică n-am fost la Predeal decât în vacanță. Să nu audă doamna profesoară sau colegii mei!

- Alte cărți?

- Harry Potter, Colț Negru (mama izbucnește în râs), bine, Colț Alb, Floare de Colț, Bujorul de munte...

- La filme te duci?

- Da, am fost la Sexy Harlem, la Filantropica, la Totul despre băieți, la Drăgonul roșu...

- Filantropica e cam greu...

- Nu-nu-nu, carnea de porc e great!

- Deci nu-ți plac numai filmele cu bătaii.

- Ba da! Nu-mi plac filmele în care se sărută, aia e o porcărie de nedescris!

- Păi, dacă-s tineri și frumoși, de ce să nu se sărute?

- Da' nu-s tineri și frumoși! Leonardo DiCaprio e frumos!

- Așa zic multe femei...

- Da' și băieți...

- Deci ce filme-ți plac?

- Dragonul roșu, Tăcerea mieilor, Hannibal...

- Astea-s filme sadice! Cu sânge...

- Cu sânge, da' poate că doctorii au vrut să-i ia niște sânge, să vadă ce grupă sanguină are!

- Ce-ți place să faci în timpul liber?

- Îmi place să mă-ntind și să dorm! (mama îi suflă să zică de patinoar) Da, îmi place să mă duc la patinoar, la... pot să spun Floreasca?...

- Ai voie să spui orice.

- ...unde patinez foarte bine.

- Cum e cu schiul?

- Cu schiul e foarte bine... Asta ai auzit de la mama, hai întrebați-mă altceva! Când am căzut pe scări știți?

- Nu.

- Am căzut pe scara de serviciu, m-am prăbușit și mi-am rupt spatele, am sunat-o pe bunica... (mama: „Spune că te duci la schi de la trei ani jumătate, în fiecare iarnă!”) Te-ai trezit și tu! (vorbește tare, cu gura lipită de reportofon) Deci, în fiecare iarnă mă duc în clubul Minutur!... Poate sparg caseta cu vocea mea!... (mama ne aduce cafele) Și mie poți să-mi aduci o gustărică! Schiem la Diham, la Cota 1400, la cota 1500, la cota 543 și la cota 435. (mama îi aduce un suc; el, ironic) Mulțumesc pentru gustărică...

- Când ai căzut pe scări erai singur acasă?

- Da, Home alone 2, 3, 4...

- Dar nu ți-ai frânt nimic, sper.

Sufrageria familiei

Dimitrie, spațioasă

și luminoasă, este

dominată de pian

și de scara care

duce la etaj.

„Canapeaua am

cumpărat-o acum

două luni”, ne-a

precizat Toma de

cum ne-a invitat să

stăm jos. După

care, de mai multe

ori, sub felurite

pretextele, fie a

tâșnit spre etaj,

unde este camera

lui, fie s-a repezit

la pian ca să ne

arată cum devine

cazul cu studiul,

examele sau

jazz-ul

- Ba da, coloana! (mama: „Toma!”) Coloana și partea aia de jos a coloanei... Știți ce durere am avut!?

- Dacă tot ești așa glumeț, la zi-mi când ai plâns ultima oară!

- Păi, când s-a supărat mama că am făcut cruci pe pereți... și când am ars covorul... da' nu vreau să-mi mai amintesc despre asta! (ne povestește mama: a venit preotul pentru sfințirea casei și a făcut cruci cu ulei, drept care Toma a făcut și el, după aceea, niște cruci cu un bețigaș, stricând pereții).

- Și te-a certat mama și ai plâns. Dar ai băgat la cap să nu mai faci așa?

- (nu prea convins) Mda, am băgat la cap...

- Bine. Hai să ne întoarcem puțin la începutul

carierii tale!

- De ce să ne întoarcem!? Abia am ajuns aici! Mai stăm o săptămână aici!

- A cui a fost ideea să mergi la Copiii spun lucruri trăsnite?

- Mama lui Călin, un coleg, a venit la mine și mi-a spus că să mă duc acolo (mama: „Încă nu începuse emisiunea, și căutau copii care să nu fie timizi. La preselecție trebuia să stea fiecare copil cam zece minute, dar lui i-au dat drumul după trei sferturi de oră!”).

- Te-ai înțeles de la început cu Virgil sau în timp s-a...

- În timp s-a...

- Măi, nu-mi fura cuvintele!

- Nu-nu-nu, invers, ne-am înțeles de la

început! Pe urmă a început să mă mai dea afară...

- Cine ți-a făcut propunerea să ai emisiunea ta?

- Liviu.

- Decizia a aparținut probabil părinților tăi...

- Nu, mîe!

- Bine. Deci ai vrut de la început s-o faci. De ce?

- Nu mă mai întrebați de ce...

- Adică, unu: te-ai simțit în stare s-o faci?

- Doi.

- Doi: ți-ar fi plăcut s-o faci? Invitații cine îi alege, ți-i propun ei?

- Păi, asta nu-mi place, că mi-l propun ei...

Mi-au dat o listă din care să aleg.

- Tu pe cine ai vrea cel mai tare să inviți?

- Pe... Raluca Molanu (mama ne face semne desperade că răspunsul e la mișto). Pe Ștefan Bănică Jr., pe Nicu Alifantis, pe doamna Muscă, pe Dan Teodorescu, pe Florin Călinescu... O știți pe doamna Muscă, nu? Are un soț.

- Multe femei au un soț.

- Și pe aia nouă de la A.S.I.A.! Sau pe toate patru. Le invit pe toate și concediez una, că n-au loc decât trei pe canapea!

- Te amuzi la școală, cu colegii?

- Iuli, copilul Silviei Dumitrescu, soțul ei e ala de la Florinel, ala de la bas, Florin Ochescu. Iuli râde din orice! Când a căzut pe scări Călin, că alergam pe hol (smulge reportofonul și vorbește tare în el), nu!, eu nu alerg pe hol, aiții, eu stăteam cuminte la Teorie și el alerga! Da' nu spun numele! Unul dintre ei alerga pe hol și Călin... nu, unul... nu, Călin... ei, se mai întâmplă!... deci Călin a căzut pe scări și Iuli a răs de el. Și-a pierdut echilibrul pentru că alerga... nu, nu alerga!... acum de ce mă obligați să spun că alerga!

- Te-ai gândit deja pe ce parte o să mergi: pe partea cu muzica sau pe cea cu televiziunea?

- (îmi imită ironic gesturile) Păi, dacă sunt două mâini, de ce să nu se intersecteze?

- Sigur, ai putea să ai o emisiune muzicală.

- Emisiune muzicală!

Există emisiune muzicală!

- Da, cum a fost cea a lui Iosif Sava.

- Dar Iosif Sava a murit!

- E-adevărat, toți murim la un moment dat. Sunt emisiuni muzicale și la radio...

- Da, ascult muzică simfonică la radio! Eu adorm pe muzică și mă trezesc brusc când zice: „Ați ascultat...”.

- La televizor la ce te uiți?

- La Fox Kids... putem să dăm drumul acum?... la Cartoon Network, la Minimax...

- La concurența ta te uiți? Cu cine te consideri în concurență?

- Cu Rădulesca. Am invitat-o și la mine în emisiune.

Copilul care studiază pianul alături de profesoara Mihaela Zamfirescu nu poate fi Toma! Nu cel de la Prima TV, nici cel de acasă și cu siguranță nu cel pe care l-am găsit în curtea școlii, alergând, sărind peste obstacole, gâfâind și smulgându-se din mîna mamei, ca să mai facă o tură!

Elevul Toma Dimitriu - ne-o spune profesoara, dar vedem și noi cu ochii noștri - este de-o seriozitate exemplară. Ignorând prezența noastră și blitzul aparatului de fotografiat, Toma vîdește o răbdare angelică, reia pasajul de ori de cîte ori i se spune, fără să ofteze sau să-și iasă din concentrare. Nu degeaba are 10 la examenele de pian, iar Mihaela Zamfirescu îl laudă fără rezerve. Privindu-l cum descifrează partitura, nu m-am putut împiedica să mă gândesc că, uneori, în emisiunea lui, stă de vorbă cu muzicanți care s-ar putea să nu prea cunoască notele...

Chiar așa, Uite cine mă-ntreabă!

- Care sunt cei mai buni realizatori de talk-show?

- Tucă, eu, eu și Florin Călinescu. Îmi place și Teo. Merge, merge...

- De când ești vedetă, te oprește lumea pe stradă?

- Mă cam oprește...

- Ce te-ntreabă?

- (mama: „Spune cum a fost la Predeal, în biserică!”) A! la Predeal, în biserică, m-a cunoscut preotul, m-a felicitat preoteasa și m-a dus la vînzătoarea de lumînări, mi-a dat o iconiță preotul... (mama: „Au făcut coadă la el, în biserică, toți enoriașii vroiau să-l pupe!”)

- Ce vrea lumea să știe de la tine?

- Lumea vrea să știe multe, dar nu știu de fapt ce vor de la mine. Bine, acum spun o...

- Spune.

- Ce să spun?

- Ai zis: „Acum spun o...”.

- Am zis „Acum spun o...”, da' n-am zis ce! Oamenii vor să le spun foarte multe glume. Hai să vă arăt reportofonul meu! (dispare în fugă la etaj și se întoarce cu aparatul).

- Vreau să-ți pun cîteva întrebări foarte serioase, la care să-mi răspunzi foarte serios. Ce părere ai de povestea asta cu războiul din Irak?

- (rîde) O părere bună...

- Adică trebuie să se ducă americanii să-l potolească pe Saddam?

- Saddam Hussein? Da, să-l potolească pe Saddam. Să stea cuminte!

- Ce părere ai despre clasa politică din România? Avem oameni mediocri, sclipitori sau cum?

- (cîntă): Oamenii politici au și ei/ Pasiuni bune pentru femei/ Dar asta nu ne afectează,/ Țara progresează/ Da-da, da-da!

- Asta de unde-ai luat-o?

- De la Taxi.

- Eu vreau părerea ta, nu a celor de la Taxi.

- Unii sunt sclipitori și alții mediocri. Iliescu este între medocru și sclipitor. (mama: „Ai vrea să se schimbe clasa politică?”) Da, nu aș mai vrea să fie Iliescu (mama: „Nu, despre clasa politică în general”). Da, de Năstase. Nu prea...

- Deci ai vrea să se schimbe clasa politică în general?

- Nu în general, doar Iliescu, Năstase...

- Ce părere ai despre integrarea europeană? E pregătită România de aderare?

- Da, e foarte pregătită. Următoarea întrebare!

- Dacă mâine devii președintele României, care e primul lucru pe care l-ai face?

- Aș spune în fața întregii națiuni: „Ești în aer!”

interviul de

Tudor Călin Zorojanu

foto: Octavian Tîbăr

Televizorul Platinum
Sparge toate tiparele!

Televizoarele Platinum

11 modele, cu diagonală
între 37 și 72 cm, 100 de
canale, teletext, hiperbandă
sunt bfonice sau stereo și
au o imagine excelentă.

Toate la un preț imbatabil.

**ȘOCANT DE...
'
TENTANT**

Platinum
UN ELEMENT NECESAR

prin

ROMANEL

Tel: 021 413 01 01; web: www.romanel.ro

Cuibuşorul din mansardă

Veselă, exuberantă, cum o ştim, Mihaela de la Class a hotărât să facă unele schimbări în viaţa ei. În acest an, pentru prima oară, a ținut tot postul Paştelui. S-a lăsat şi de fumat. Ceea ce este, însă, stabil în viaţa ei, rămâne neschimbat: iubitul ei, Costin, căţeluşele Bischon şi, desigur, muzica.

„Vreau să intru-n rândul lumii“

În mansarda casei sale, Mihaela și-a amenajat un cuibușor. Nu e chiar un budoar pentru leneveli în amurg; modernitatea culorilor sau picturile care îmbracă holul șerpuit și camerele anunță faptul că aici și-a lăsat amprenta cineva. Un artist, firește, iubitul Mihaelei, Costin, și-a încropit o adevărată expoziție. Judecând după nenumăratele ceasuri pictate pe pereți, îndrăgostiților nu le pasă că trece timpul. Sunt de doi ani împreună și Costin nu uită să-i facă Mihaelei în fiecare zi „un cadouaș”. Tocmai de aceea, ea nu se aștepta ca iepurașul (în acest caz, Costin) să-i facă vreo surpriză de Paști. Nici iepurașul nu s-a gândit la nimic special, pentru că nu intră în tradiția familiei. Aici se fac cadouri mai ales de Crăciun. De Paști se merge la biserică, se sparg ouă roșii și se mănâncă prăjituri și cozonaci. Tot în tradiția familiei sunt concertele, turneele lungi și cât mai mulți decibeli. „Toată copilăria ne-am învățat printre artiști, eu și Vlăduț. Tata (Mișu Cemea - n.r.) ne lua în turnee la mare și stăteam acolo vara-ntr-oaregă. De mici vroiam să ne facem formație. Nici nu ne imaginam altceva. Am studiat pian de la cinci ani, apoi în liceu și la Conservator, același lucru. Cu muzica clasică nu prea m-am chinat, deși am luat câteva premii în școală. Ideea unei trupe m-a atras dintotdeauna.” Povestea este completată de trei cătelușe de-o șchioapă, care se cer smotocite din când în când. Pușca, Piți și Bony se-nvârt la picioarele stăpânei, cu care se asortează perfect. Tot zburdalnice, tot voioase și săltărețe. Până la urmă, visul a devenit realitate. Mihaela și Vlăduț, frațele ei, s-au lansat alături de ceilalți componenți ai trupei, la un Revelion, 1994-95. „Noi am adus stilul din afară, era muzica pe care o ascultam prin cluburi. Ne-am propus un pop-dance cu fel de fel de influențe (rock, chiar jazz). Am avut succes, mai întâi cu *Adul Doina*, după aia cu cele cinci albume pe care le-am muncit.” Au trecut un pic prin Școala Vedetelor și, pentru că erau bine școliți de

dinainte, nu le-a fost greu să meargă mai departe. „Avem foarte multe fan-cluburi în țară. Tot timpul ne sună, să vadă ce mai facem, ce mai pregătim. Lucrăm acum la un album nou, care va fi gata în vară.” După succesul cu ultimul videoclip, la piesa *Luna mi-a zâmbit*, nu-i de mirare că trupa e asaltată de admiratori. Au filmat la Bălea Lac și în parcul din Craiova, al treilea ca mărime din Europa. Libertatea în sânul naturii mai este exersată, în gașcă, în fiecare vară, la Sulina. De-acolo sunt bunicii Mihaelei și casa devine neîncăpătoare în vacanțe. Și-i mai place ceva Mihaelei: să stea la pescuit. La plajă, în liniște, cu câte-un pește-n undiță, e raiul pe pământ. Când se-ntoarce-n București intră iar în vâltoarea vieții de artist. Concerte, cluburi și, mai nou, sala de fitness. A convins-o de curând Anca, noua membră a formației, să facă zilnic brate și coapse cu aparate performante. Nu doar de acum, ci de mică era preocupată de imaginea ei. „Eram înnebunită să le arăt prietenelor și vecinelor ce haine mi-a mai adus tata din străinătate. Făceam parada model și cântam.” Zilele astea ritmul s-a mai liniștit. Mihaela s-a hotărât să țină post. E o performanță pentru un tânăr asaltat de năbădăle creației să țină 40 de zile de post. Mihaela și prietenul ei s-au încăpățânat și-au reușit. „Costin spune că, dacă un enoriaș ține post, e veselie-n cer. Și dacă se stăpânește înainte de Paște, primește un cadou. Nu asta mă interesează pe mine, ci faptul că sunt niște reguli care mă ajută. Mă simt mai bine, nu mai bag atâta cameră-n mine și prin cluburi nu mai trec decât dacă avem vreo cântare. Am vrut să mă spovedesc, să intru-n rândul lumii. Din păcate nu am reușit să ajung.” Pe șevaletul iubitelui ei, o mână grea mută un pion. E semn că aici, doi tineri cuminți așteaptă o mișcare benefică a destinului. Mai multă dragoste, mai multe albume, mai mare succes.

text **Gia Iova**

foto **Robert Hanciarec**

Mihaela Rădulescu

prezintă

GALA

**O EMISIUNE CU APROAPE ORICINE ,
DESPRE APROAPE ORICE !**

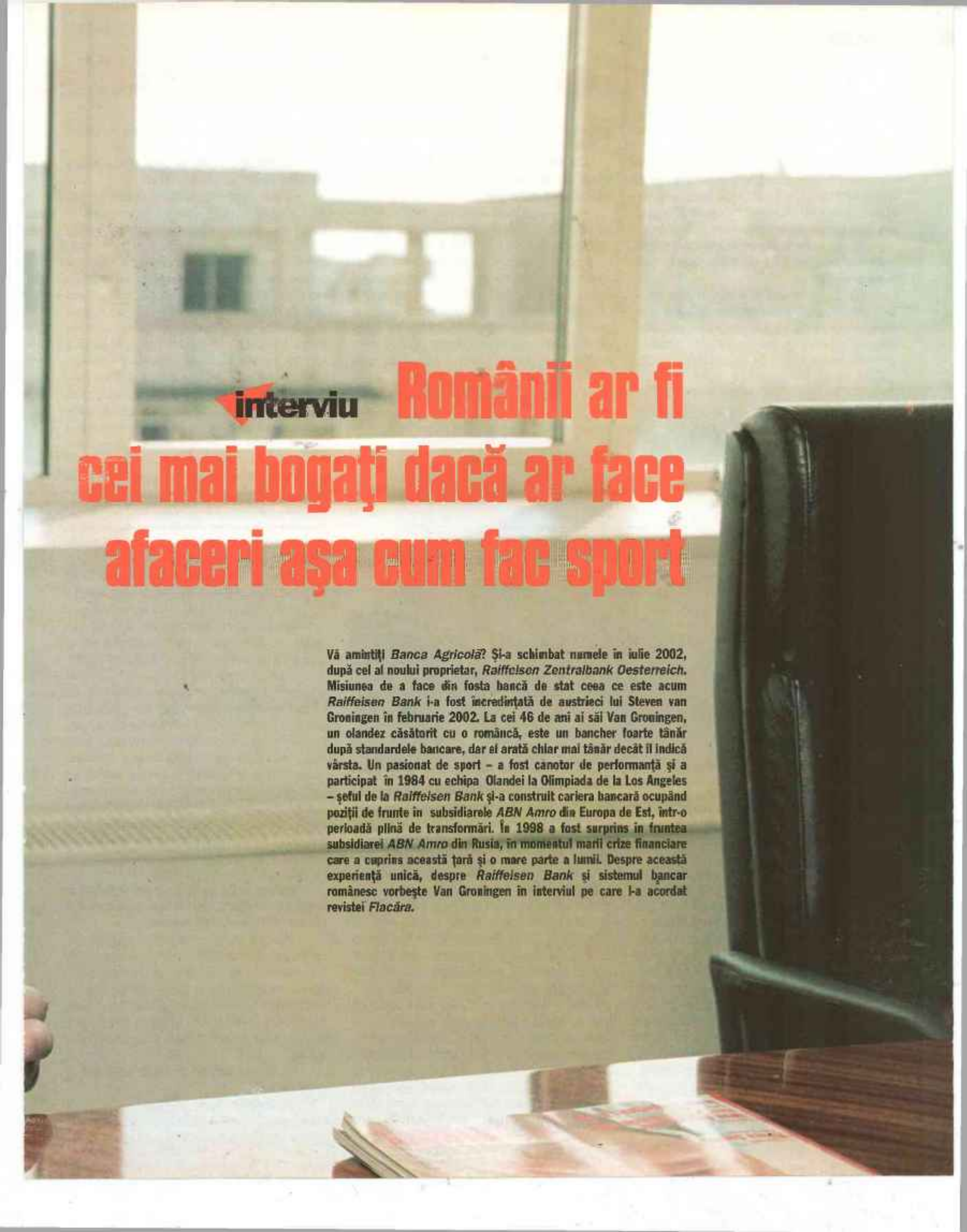
în DIRECT

de LUNI

până JOI

ora 23:00

interviu **Românii ar fi cei mai bogați dacă ar face afaceri așa cum fac sport**

Vă amintiți *Banca Agricolă*? Și-a schimbat numele în iulie 2002, după cel al noului proprietar, *Raiffeisen Zentralbank Oesterreich*. Misiunea de a face din fosta bancă de stat ceea ce este acum *Raiffeisen Bank* i-a fost încredințată de austrieci lui Steven van Groningen în februarie 2002. La cei 46 de ani ai săi Van Groningen, un olandez căsătorit cu o româncă, este un bancher foarte tânăr după standardele bancare, dar el arată chiar mai tânăr decât îl indică vârsta. Un pasionat de sport – a fost canotor de performanță și a participat în 1984 cu echipa Olandei la Olimpiada de la Los Angeles – șeful de la *Raiffeisen Bank* și-a construit cariera bancară ocupând poziții de frunte în subsidiarele *ABN Amro* din Europa de Est, într-o perioadă plină de transformări. În 1998 a fost surprins în fruntea subsidiarei *ABN Amro* din Rusia, în momentul mariei crize financiare care a cuprins această țară și o mare parte a lumii. Despre această experiență unică, despre *Raiffeisen Bank* și sistemul bancar românesc vorbește Van Groningen în interviul pe care l-a acordat revistei *Flacăra*.

„Degeaba ai cel mai bun specialist,

▼ **Domnule Van Groningen, cum ați ajuns în România?**

– Am venit în 1993 la Banca Națională a României cu un contract de consultanță, iar în 1994 ABN Amro m-a contactat pentru că dorea să facă o bancă aici. Am obținut licența și am pus bazele băncii ABN Amro în România.

– **Ați fost în Rusia în perioada cea mai dificilă pentru un bancher, criza din 1998. Cum ați trăit acele momente?**

– Ce s-a întâmplat în Rusia în acel an a fost ceva foarte interesant pentru viața unui bancher, dar este un eveniment pe care nu-l dorești repetat: statul nu-și mai plătește datoriile, moneda țării se depreciază cu 50%, băncile nu-și mai onorează obligațiile. ABN Amro era expusă 100% pe Rusia: pe țară, pe

comercială. A fost cea mai dură experiență din cariera mea bancară.

– **A fost experiența rusească cea care v-a folosit cel mai mult în misiunea de a reconstrui total Banca Agricolă?**

– Nu chiar. După Rusia am plecat în Ungaria și, din fericire, situația acolo era asemănătoare cu cea de aici. ABN Amro cumpărase o bancă de stat cu probleme deosebit de mari. Acolo am învățat foarte mult despre o bancă mare, de rețea, de retail, și cum se face o schimbare radicală. Iar asta nu e ușor: în primul rând trebuie să știi foarte clar ce vrei și de multe ori acesta este lucrul cel mai greu, fiindcă, dacă ai experiență și know how, este apoi destul de ușor să te apuci de lucru. Partea grea este să-ți dai seama ce se poate

întreaga de produse noi și calitatea serviciilor a crescut foarte mult.

– **Schimbările rapide au avut efecte asupra clientelei băncii? Ați pierdut din ei?**

– Nam găsit foarte mulți clienți rămași aici. Singura zonă în care eram bine puși la punct era cea de carduri. Sunt convins că am pierdut clienți, dar am câștigat mai mulți clienți noi. Creșterea a fost imensă: când am preluat banca mai rămăseseră credite în valoare de 20 milioane de dolari. Acum avem 300 de milioane de dolari credite. Activitatea se dezvoltă foarte bine și, dacă ne uităm la cifrele din 2002, vedem că banca noastră a crescut cu 5%, mult mai puternic decât sectorul bancar care a crescut cu 1,4%. Ca pondere în piață, am crescut de la 3 și ceva până la 5%. Bineînțeles, noi am preluat o infrastructură imensă: peste 200 de sucursale și agenții, 3.600 de angajați și un sistem informatic funcțional și pentru noi a fost mai ușor să atragem clienții având infrastructura. Dacă am fi fost o bancă normală ar fi trebuit să angajez oameni, să construiesc agenții și sucursale. Dar acest număr mare de sucursale nu s-ar fi putut justifica cu un portofoliu de credite de 20 de milioane de dolari.

– **Care-au fost primele lucruri pe care le-ați schimbat după preluarea funcției de președinte?**

– În primul rând ne-am fixat obiectivele: să devenim o bancă universală. Am dorit să dezvoltăm de la început partea de retail banking care nu a existat în adevăratul sens al cuvântului. Altă decizie a fost că vrem să devenim o bancă de calitate. Ne-am pus întrebarea: ce fel de bancă vrem să fim, ce face concurența noastră și ce facem noi? Dacă mă uit la competitorii noștri am două instrumente la îndemână pentru a-i concura: să fim mai ieftini ca preț și să oferim calitate. Atunci am hotărât că vrem să-i servim pe clienți cu produse de calitate purtând numele Raiffeisen, cu un sistem informatic care procesează tranzacții în timp real. Asta înseamnă că produsele noastre pot fi un pic mai scumpe, dar nu e obligatoriu să fie cele mai ieftine de pe piață.

– **Modelul de sucursală, din punct de vedere al imaginii și identității, este de asemenea dezvoltat aici sau este importat din Austria?**

– Modelul de sucursală este importat de la Raiffeisen: cum tratăm clientul, cum sunt dispuse birourile, cu zone pentru tranzacții rapide așezate chiar în față, sau birourile de consultanță undeva mai în spate. Totul este bazat pe un concept nou introdus în România și care va fi implementat peste tot unde avem unități.

– **Au existat coliziuni culturale între noii și vechii angajați?**

– Coliziunile sunt inevitabile. În orice bancă există fronturi de tensiune: front office

valută, pe bănci. Toate băncile au pierdut foarte mulți bani atunci, dar în același timp s-a dovedit că se pot face bani frumoși și în asemenea situații.

– **Cum?**

– Din înțineri financiare sau simplu, din tranzacții. ABN Amro și băncile străine în general au fost singurele bănci din Rusia care au continuat să funcționeze, care au făcut plățile în continuare chiar dacă asta le-a costat foarte mult. În acea perioadă am atras foarte mulți clienți, căci toată lumea dorea să aibă conturile la o bancă străină. Comisioanele nu mai contau căci era coadă foarte mare la ușa noastră. Atunci am început să mizăm pe alt gen de tranzacții decât speculațiile cu valută sau titluri de stat ca până atunci și să ne îndreptăm atenția spre tranzacții comerciale, mai puțin riscante. În mai puțin de o jumătate de an am schimbat profilul băncii, dintr-o bancă preponderent de investiții, într-o bancă

și ce nu se poate face într-o anumită perioadă de timp, iar apoi implementarea schimbării este mult mai dificilă.

– **Se spune că schimbările eficiente sunt cele rapide.**

– Noi am început imediat să facem anumite schimbări în bancă, nu am așteptat prea mult. Este foarte important ca după o preluare să începi schimbările. Atunci toată lumea se așteaptă la ele și, dacă nu începi imediat să le faci, ai pierdut un anumit momentum. Acesta este lucrul pe care l-am făcut bine de la început: să schimbăm, să investim în oameni, în calitate, în IT. Am găsit echilibrul între a schimba foarte repede și a crea haos. Dacă ne uităm înapoi pot spune că am schimbat foarte mult într-un an, un an și jumătate: am deschis sau mutat 46 de sucursale și agenții, am angajat mulți oameni noi, iar pe alții i-am dat afară, am schimbat toată structura de management, am lansat o serie

un geniu, dacă nu are rezultate"

cu *back office*, operațiuni cu vânzări. La noi au apărut discuțiile dintre cei noi și cei vechi. La mine lucrurile au fost simple: nu mă interesează cine e vechi sau e nou, dacă a lucrat în Banca Agricolă sau în Raiffeisen. Job-ul meu este să fac cel mai bun lucru cu resursele pe care le am la dispoziție. Și atunci facem o singură deosebire: între cei care sunt sau nu sunt performanți. Pentru asta trebuie să pui la punct un sistem de evaluare a performanței, și nu este ceva ce poți lua de la parteneri sau dintr-o carte. Avem un sistem pe care-l implementăm și care devine din ce în ce mai obiectiv, astfel încât să știm fiecare om ce sarcini are și ce performanțe. Printr-un grad mai mare de obiectivitate putem evita discuții de genul: „Eu fac același lucru ca și tine, dar am un salariu mai mic” etc. Ne uităm la rezultate tot timpul. Aud mereu în România că cineva este un specialist bun, dar pot să am cel mai bun specialist, un geniu, dacă nu are rezultate.

- Care este ținta de piață pe care o vizați în următorii ani?

- Dorim să fim între primele trei bănci, cu o cotă de piață între 10 și 15% în câțiva ani, dar este foarte important să fim văzuți ca o bancă inovativă, dinamică, cu produse de calitate.

- Raiffeisen se va dezvolta în continuare organic sau are în vedere și posibilitatea de a achiziționa alte bănci?

- Cred că acum nu este momentul potrivit pentru a discuta despre achiziții în nici o bancă. Acum economia crește, iar sistemul bancar crește chiar mai rapid decât economia așa că este o perioadă propice pentru o creștere organică. În momentul în care ar exista o stopare a creșterii economice, băncile își vor pune problema fuziunilor și achizițiilor.

- Este acum sistemul bancar din România ferit de crize majore de genul falimentelor din trecut?

- Nu cred că trebuie să ne așteptăm la o criză majoră și cred că putem să avem încredere în sistemul bancar, dar încă mai este foarte mult de făcut. Pe mine mă preocupă cel mai mult lipsa de productivitate în sistemul bancar, eficiența scăzută a acestuia. Există tot felul de obiceiuri și regulamente care ne obligă să fim foarte ineficienți. Mai ales pe *retail*.

- Ce cauzează această ineficiență?

- Dacă dumneavoastră aveți niște bani la bancă și doriți să-i puneți pe un depozit la termen atunci cel mai eficient este să sunați la bancă și să spuneți că doriți să-i puneți pe depozit. La noi puteți să sunați fiindcă avem sistemul informatic pus la punct, cu un *call center* care permite identificarea clientului prin telefon, dar, după ce executăm tranzacția, dumneavoastră veți fi obligat totuși să vă deplasați până la bancă pentru a semna toate

hârtiile pe care ni le cer Banca Națională și organele de control, deși nu este nevoie de așa ceva. Este doar un exemplu, dar putem da mult mai multe. Trebuie să facem produsele bancare mai ieftine și prietenoase, fiindcă în România acestea sunt foarte scumpe, mai ales raportate cu țările din zonă. Asta mărește costurile de funcționare a băncilor, costuri plătite tot de client. Urmarea: clienții nu depun banii în bănci și că gradul de intermediere bancară este redus, iar neavând bani, băncile nu pot finanța economia.

- Domnule Van Groningen, cu cinci bănci românești având în fruntea lor olandezi, trebuie să recunoaștem că în domeniul financiar conaționalii dumneavoastră excelează. Există însă un domeniu la care cred că românii sunt mai pricepuți și îl cunoașteți foarte bine: canotajul.

- Da, îl cunosc bine. Dar așa spune așa: dacă românii ar face afaceri cum fac sport și mai exact canotaj, atunci ar fi cea mai bogată țară din lume, dar dacă ar face canotaj cum fac business nu ar ieși niciodată pe primul loc la vreun campionat. Când ai ca obiectiv să fii primul la finish, nu poți să faci un compromis, să spui „cutare nu trebuie să vină la antrenament astăzi pentru că îl cunosc” sau „astăzi trebuie să merg la chef și nu vreau să merg la lucru”. Dacă ai un singur obiectiv, nu faci im-

provizații. Canotajul este un sport foarte greu: nu poți face cinci ore de antrenament pe zi spunând „hai să vedem cum iese”.

- Ați fost sportiv de performanță și ați participat la Olimpiada de la Los Angeles în lotul de canotaj al țării dumneavoastră. De ce nu ați ales o carieră în domeniul sportiv?

- Eu am perceput sportul ca pe ceva necesar. Nu mă simt bine dacă nu fac sport. Ca student mi-am permis să fac și sport de performanță, dar în momentul în care am intrat în altă zonă a trebuit să mă limitez.

- Nu ni-l putem imagina pe Patzaichin conducând o bancă.

- Aici trebuie să facem niște precizări: Patzaichin era cel mai bun din generația lui, chiar din mai multe generații, putem să spunem. Eu am început sportul când eram la universitate și planul meu nu era niciodată să rămân în sport.

- Sportul v-a adus bani?

- Nu, sportul m-a costat bani și l-am făcut din plăcere.

- Regulile lui vă ajută în noua dumneavoastră carieră?

- În sport, dacă ești primul la finish ai câștigat. În business nu-l chiar așa și nu e clar cine pe unde se află la un moment dat. Poți să depui eforturi imense, să ai rezultate minunate, dar să nu fie apreciate de alții sau de piață.

- Se spune că în afaceri câștigă cei care au așa numitul *killer instinct*. Este adevărat?

- Cel mai important lucru este mai degrabă spiritul de echipă. *Killer instinct* funcționează la un singur *deal* mai mare sau mai bun. Dar viața nu înseamnă un singur *deal*. Primul lucru pe care l-am făcut aici a fost să construiesc o echipă și putem spune că avem o echipă foarte bună, nu doar în sensul că avem cei mai buni specialiști, ci oameni care sunt dispuși la un efort mare și au încredere în ceea ce vrem noi să facem. E o lecție pe care am învățat-o de la început: trebuie să ți testești sus. Dacă îți propui să devii campion olimpic al mai multe șanse să participi la olimpiadă decât dacă-ți propui doar să participi.

- V-ați căsătorit cu o româncă, tot o canotoare de performanță. Ați cunoscut-o în România?

- Eu n-am fost niciodată în România și soția mea n-a fost în Olanda până la căsătorie. Ne întâlneam mereu la diferite concursuri, dar ne-am căsătorit oficial în România. Ne-am stabilit în Olanda, unde am stat șapte ani, după care am locuit patru ani în România, apoi în Rusia, Ungaria și din nou în România. Nu mă duc nicăieri fără soția mea și copii.

interviu de Dan Tornea

foto Robert Handarec

Grawe – 175 de ani de experiență

Dr. Peter Kasyk

Director General
Grawe România – Asigurare S.A.

Sediul Grawe România

– Domnule Director General, cum apreciați piața asigurărilor din România după doi ani de activitate a grupului **Grawe** pe această piață?

– Piața românească de asigurări a cunoscut în ultimii ani o creștere semnificativă și îmbucurătoare, dar există încă un potențial imens de exploatat, există încă un număr foarte mare de români care nu au o asigurare de viață, deci sunt potențiali clienți. O perspectivă la fel de îmbucurătoare. Suntem convinși că este foarte probabil realizarea unei rate medii de creștere de 50% pentru întreaga activitate a asigurărilor de viață.

– Ca și companie tânără pe piața românească, deși cu o mare maturitate pe plan european, cum poate **Grawe** concura pe segmentul asigurărilor de viață cu companiile internaționale care au acumulat procente semnificative din piață?

– Experiența noastră în alte țări ne-a învățat să ne dezvoltăm afacerile pas cu pas. Strategia **Grawe** nu este aceea de „a cumpăra” o piață, așa cum o fac alții. Mai întâi de toate, este foarte ușor să cheltui foarte multe resurse pentru a deveni una dintre primele 5 companii de profil, dar grija noastră față de banii investiți de client și răspunderea pentru încrederea care ne-a fost acordată de aceștia ne face să nu ne finanțăm dezvoltarea cu banii clienților, pentru că nimeni nu a întrebat încă un client dacă este de acord cu o astfel de abordare, iar răspunsul ar putea fi unul singur. Faptul că strategia noastră funcționează pe termen lung a fost deja demonstrat, de exemplu în Croația unde suntem pe primul loc la asigurările de viață și pe locul 3 în clasamentul general al asigurătorilor.

– Altfel decât unele competitori ale companiei dumneavoastră pe piața central și est-europeană, **Grawe** a preferat se pare dezvoltarea organică pe piața românească. Este această strategie mai potrivită decât achiziția unui jucător local?

– Strategia noastră nu diferă la acest capitol prea mult față de cea a principalilor noștri competitori care, la rândul lor, au pornit de la „nivelul zero” în această activitate în România. Achiziția unui jucător local poate crea diverse probleme din cauza profilului diferit al celor două companii implicate, datorită formelor organizatorice diferite și politicilor de investiție ce ar conduce într-o primă fază la confuzie în rândul clienților.

– Aveți în vedere pentru viitor o eventuală achiziție a unei companii locale?

– Atât timp cât ne concentrăm întreaga atenție asupra activității de asigurări de viață, nu există pentru moment necesitatea unei astfel de achiziții.

– **Grawe** a preferat de asemenea vânzarea polițelor sale prin intermediul brokerilor de asigurări independenți și nu prin proprii agenți. De ce această abordare?

– **Grawe** lucrează în mod tradițional cu brokeri de asigurări pe vânzări și doar în câteva țări ne-am dezvoltat propria forță de vânzare. Problema principală nu este de fapt dacă dorim sau nu să investim în propria structură de vânzare, ci aceea de a găsi persoana carismatică ce urmează să o coordoneze.

– Cărei categorii de clienți se adresează produsele **Grawe**: venituri mici, mari sau medii?

– **Grawe** nu are definit un grup țintă al clienților și asta pentru că dorim să fim o companie de asigurări pentru toți.

– Unde sunt investiți banii asigurătorului și care au fost randamentele acestor investiții în cei doi ani de activitate?

– În primul rând, aș dori să aduc o mică rectificare în întrebarea propriu-zisă: dacă vă referiți la banii asigurătorului **Grawe**, este vorba despre capitalul social, dar sunt convins că interesul dv. se îndreaptă în special către banii clienților **Grawe**. Deși suntem foarte restricționați în ceea ce privește politica de investiții datorită reglementărilor BNR și celor ale Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, conformându-ne cu strictețe acestor prevederi, majoritatea investițiilor noastre sunt plasate în titluri de stat cu un grad deosebit de ridicat de securitate și ne pare bine că putem deja prezenta clienților un profit net pentru anul 2002 de 2.468.022.000 lei. Pe de altă parte, după cum știți, grupul **Grawe** a investit în anul 2002 în noul sediu central al societății românești – care este o foarte frumoasă clădire în inima Bucureștiului – dar ca să vorbim despre randamentul acestei investiții este încă mult prea devreme.

– Aveți în vedere dezvoltarea altor activități pe piața românească în afara asigurărilor de viață? Dacă da, care ar fi acestea?

– Pentru moment, ne vom concentra întreaga activitate numai pe piața asigurărilor de viață, dar recunoaștem că urmărim cu mare atenție întregul context economic românesc, la fel ca și introducerea unor noi legi care vizează domeniul nostru de interes, dar este din nou prea devreme pentru a specifica vreo idee.

„Eu am spus că ăsta este un minister blestemat“

Interviu cu Daniela Bartoș,
ministrul Sănătății și Familiei

Revista *Flacăra* a publicat recent un dosar al crizei din Sănătate. Așa cum era normal, am dorit să cunoaștem și punctul de vedere al ministrului. După un lung schimb de mesaje telefonice și prin fax cu Biroul de Presă al Ministerului Sănătății și Familiei, am obținut, mai întâi, niște răspunsuri în scris. Insistând, am reușit (în a doua zi de Paști!) să stăm de vorbă cu Daniela Bartoș, care susține că toate problemele se vor rezolva. Și nici nu sunt așa de mari.

„Nu este obligația statului să îngrijea

▼ **S-au întâmplat mai multe drame: o femeie s-a sinucis din cauză că nu mai avea medicamente compensate...**

– Să fim oameni serioși! Nu-ți pui funia de gât că n-ai găsit o pastilă! Asta înseamnă o tulburare serioasă!

– **Dar care era tratată cu anumite medicamente.**

– Da, și? Ce nu și-a găsit? Nu și-a găsit *Antidepressiv*? Să fim oameni serioși, totuși! Nu poți să pui o sinucidere pe seama faptului că n-a găsit nu știu ce pastile în ziua aia.

– **Și celălalt caz, cu bărbatul care s-a sinucis pentru că soția lui nu mai era internată, și v-a lăsat dv. o scrisoare?**

– Acolo nu era treaba ministerului și nicidecum a spitalelor. Soția lui avea sechele de pe urma unui accident cerebral, de doi ani de zile. Nu este obligația statului să îngri-

– **Cum pot fi rezolvate cazurile sociale?**

– Pentru cazurile sociale, vom înființa unități medico-sociale. Am elaborat un proiect de act normativ în acest sens, care este în curs de avizare și va fi adoptat de Guvern în cel mai scurt timp. În aceste unități vor fi internate persoanele cu venituri mici, care au nevoie de asistență medicală.

– **Cum ați primit cuvintele de încurajare pe care le-a spus despre dv. ambasadorul SUA, într-un context mai degrabă critic la adresa autorităților române?**

– Era critic dintr-un anumit punct de vedere... Probabil că am reușit, în unele privințe, să creez lumii percepția că sunt un om extrem de corect și încerc să introduc corectitudinea în întreg sistemul.

– **Pe de altă parte, și premierul Năstase a spus că eventuala dv. schimbare din funcție n-ar rezol-**

o perioadă foarte scurtă și sincer spun și n-am nici un fel de rețineră în a afirma că în perioada aia de patru luni de zile, deși fusesem secretar de stat, abia am reușit să înțeleg care sunt direcțiile în care trebuie să mergem. După aia au urmat patru ani în care s-au schimbat, dacă nu mă înșel, opt miniștri. Eu n-am criticat niciodată ceea ce s-a întâmplat, poate ați remarcat acest lucru, dar nu pot să spun că am găsit acum un sistem care să fie cât de cât disciplinat. Lucrurile bune care erau în '93-'94 au dispărut după ce s-a introdus Legea asigurărilor sociale de sănătate, când toată lumea a considerat că existența sistemului medicului de familie înseamnă a nu mai răspunde la nici un fel de reguli. Din cauza asta, percepția populației despre medici s-a schimbat în rău.

– **Și totuși, din cei 13 ani post-decembriști, România a fost condusă vreme de 9 ani de partidul pe care îl reprezentați. De ce nu s-a făcut până acum actuala reformă?**

– Direcția pe care ne-am propus-o este structurarea spitalelor în unități de urgență, de cronici, unități medico-sociale, unități sau centre pentru toxicomani și unități pentru persoane în stări terminale care au nevoie de îngrijiri speciale. Avem de asemenea în vedere să restructurăm serviciile în unele spitale, pentru că sunt unități în care anumite compartimente sau secții nu au specialiști sau numărul specialiștilor nu corespunde cu numărul de secții. Pe de altă parte, se va renunța la spitalele vechi a căror reamenajare necesită cheltuieli mari și la clădirile revendicate, care vor fi redat proprietarilor. Această reorganizare implică o reducere a numărului de paturi, care nu se face însă la întâmplare. În fapt, această reducere de paturi înseamnă activități nejustificate, cauza fiind în primul rând lipsa de medici despre care vă vorbeam mai devreme. Categorie, toate aceste lucruri trebuiau făcute cu mult timp în urmă, dar nu au existat decât încercări timide, iar noi, acum, ne-am asumat responsabilitatea de a realiza această reorganizare, cu riscul că am putea deranja anumite interese.

– **Premierul Adrian Năstase a promis că banii pentru Sănătate nu vor mai fi folosiți decât pentru Sănătate. Asta înseamnă că înainte...**

– Pentru anul 2003, așa este! Cât au fost prevăzute veniturile, atâta sunt cheltuielile, și așa este aprobată Legea bugetului. În anii trecuți a existat un excedent care s-a cuantificat ca atare și așa a fost aprobat de Parlament. Deci mult discutată sumă care s-a dus în „găurile negre” ale economiei de fapt a fost aprobată de Parlamentul acestei țări!

– **Și s-a dus unde?**

– Dumnezeu știe! Eu n-aș putea să vă spun unde s-a dus, pentru că noi n-am avut

jească un bolnav în această situație. Din nenorocire, astea sunt cazuri sociale, sunt alte obligații. Dacă era vorba despre un caz acut, eram dispusă să-l omor pe cei care nu l-au primit, dar la un caz cronic se pun cu totul altfel problemele. Nu este obligația statului să îngrijească un bolnav până la ultima suflare, atunci când nu necesită îngrijire permanentă. Toți am avut în familie, probabil, situații cu cineva care a suferit un accident vascular cerebral, care a rămas hemiplegic, imobilizat la pat, și nu recurgi la internarea pe viață a bolnavului respectiv. Eu l-am avut pe socrul meu, care a stat șapte ani paralizat acasă, nu în spital.

va problemele sistemului medical.

– Categorie, nu! Eu am spus că asta este un minister blestemat, pentru că s-au schimbat un număr imens de miniștri și asta n-a rezolvat și nu va rezolva niciodată problemele. Un nou ministru care vine, numai până reușește să vadă care sunt principalele sarcini ale structurii administrative are nevoie de cel puțin câteva luni. Schimbarea foarte deasă a miniștrilor a făcut ca sistemul să meargă de la sine, dar într-un mod haotic.

– **Dar majoritatea miniștrilor au fost, în acești 13 ani, ai partidului dv. De ce n-a existat continuitate?**

– Nu, n-au fost! În legislatura trecută au fost doi, a fost profesorul Mincu și eu am fost

scă un bolnav până la ultima suflare"

aprobarea decât pe o anumită sumă s-o cheltui și pe aia am cheltuit-o.

- O veșnică problemă este cea a medicamentelor compensate. Nu pot fi anticipate blocajele financiare?

- Sumele alocate pentru medicamente au crescut, dar i-am întrebat pe distinși reprezentanți ai producătorilor: Ați luat în calcul dacă au crescut în mod real și corespund la creșterea unităților vândute - sau este aceeași cantitate, dar prețul e cu mult mai mare? Mi-au răspuns: Nu ne-am gândit niciodată!

- E vorba și despre inflație, nu?

- Nu numai inflația. Livrăm medicamente care sunt de ultima generație, care sunt foarte scumpe în întreaga lume. Iar medicii nu se mai uită cui prescriu medicamentele. Acest aspect, de a cunoaște posibilitățile pacientului, a cam dispărut. Bolnavii noștri nu mai urmează tratamente de primă etapă, ci li se prescriu direct medicamente de top. Astăzi de dimineață m-am întâlnit la spital cu un bătrân, care mi-a pus în mână o rețetă dată de un coleg de-al meu din spital, în care îi recomanda două medicamente extrem de scumpe. Numai uitându-te la bătrân îți dădea seama că nu va putea să-și cumpere medicamentele nici măcar pentru două zile.

- Dar medicamentele mai scumpe nu sunt și mai bune? Tanakanul, de care s-a făcut atâta caz...

- Nu e vorba de Tanakan, ci de medicamentele foarte scumpe la care ai și alte alternative. Trebuie să începi cu altceva, nu cu medicamentul de top, să-ți testezi toleranța și, în ultimă instanță, să-ți asiguri continuitatea tratamentului, mai ales când acesta durează o viață.

- Acum, medicii sunt amenințați cu sancțiuni, dacă prescriu tratamente prea scumpe.

- În mod nejustificat!

- Cine va măsura justificarea?

- Medicul de familie are anumite competențe. Dacă, în 1996, eu, care sunt internist, n-aveam voie să prescriu medicamente de psihiatrie, acum medicul de familie poate să dea orice. Sunt totuși medicamente legate de anumite specialități. Prescrierea nejustificată la acest lucru se referă.

- Medicii cu care am stat de vorbă mi-au spus că nu doar pentru situația lor se luptă, ci mai ales pentru pacienți.

- Dacă ar fi așa de interesați de situația pacienților, poate că n-ar mai lua nici un ban de la ei! Și n-ar mai exista acea condiționare a actului medical.

- Medicilor de familie nu prea li se dau bani, să știți.

- Dar nici nu este posibil să aud, cum am auzit eu la televizor, că șapte zile nu sunt medicii de familie! Ce medic de familie e ăla care

șapte zile își ia vacanța de Paști?

- S-a interpretat greșit ce-a zis Guvernul...

- S-a interpretat greșit! Au uitat că, totuși, sunt într-o relație cu oamenii, care se îmbolnăvesc și de Paști, și noaptea... La spitalul în care încă lucrez, zilele de sărbători sunt asigurate cu medicii seniori, tocmai din cauza gravității cazurilor care vin în aceste perioade.

- Spitalul la care încă lucrați? Vă bate gândul să renunțați?

- Nu, dar probabil nu foarte multă lume știe că lucrez chiar efectiv. Și, deși am liber, în toate aceste zile am fost la spital.

- Una peste alta, iese reforma asta?

- Iese. Trebuie să iasă.

- Pentru că, știți, nu se poate face o economie sănătoasă cu o populație bolnavă.

- E-adevărat. Iar o populație sănătoasă nu se poate fără a avea niște fonduri alocate, pentru a putea ieși din necazuri, pentru a asigura minimul necesar.

- Sunteți mulțumit cu 3,8% din PIB pentru Sănătate în 2003?

- Într-adevăr, banii alocați pentru Sănătate sunt puțini, comparativ cu țările dezvoltate,

dar atât pot fi dați în momentul de față. Ceea ce noi trebuie să facem este să gestionăm cât mai corect acești bani, astfel încât pacienții să nu aibă de suferit.

- Ați spus că desființarea unor spitale nu va însemna că medicii rămân pe drumuri. Credeți însă că pentru ei nu contează dacă vor primi de lucru la zeci sau sute de kilometri de actualul post și de domiciliu?

- Bineînțeles că acest lucru nu ne-a lăsat indiferenți. Însă pot exista soluții. Cu ajutorul autorităților locale, ar putea fi pus la dispoziția medicilor un mijloc de transport (autobuz,

microbuz) cu care să se deplaseze la locul de muncă. O inițiativă în acest sens există deja în Teleorman. În ceea ce îi privește pe pacienți, continuitatea acordării asistenței medicale va fi asigurată atât de unitățile spitalicești aflate în apropiere, cât și prin crearea și dezvoltarea ambulatoriilor de specialitate și a centrelor de permanență ori prin înființarea, în unele localități, a unor microstații de salvare.

- Un medic de familie rămâne, după plata cheltuielilor, cu 4-5 milioane de lei. Vi se pare un salariu decent? Cum să mai și investească în cabinet?

- Nu este, într-adevăr, un venit foarte mare, tocmai de aceea noi le oferim posibilitatea să acorde mai multe servicii, astfel încât veniturile să crească. Am inițiat de asemenea un parteneriat prin care medicii de familie pot obține credite pentru dotarea propriilor cabinete. Este un sistem de creditare avantajos, cu dobândă de maximum 10%, termen de rambursare de 5 ani și rate pornind de la aproximativ 100 de euro.

- Un medic ne-a declarat: „Doamna ministru ne-a spus de curând la TV că, dacă ar fi să aleagă din nou, ar face tot medicina. Eu, nu”. Cum răspundeți deziluziei profunde a doctorilor care chiar au ales această profesie din vocație, dar au ajuns să n-o mai suporte?

- Cine este dedicat acestei meserii și o face cu profesionalism, n-are cum să spună că nu o mai suportă, indiferent de opreliști.

Interviu de Tudor Călin Zorojanu
foto Robert Hanciarec

Tudor Călin Zarojanu

Perversități politice

Asumându-și riscul de a fi considerat lipsit de diplomatie, ambasadorul SUA la București, Michael Guest, a tras o palmă răsunătoare autorităților române. Discursul rostit de domnia-sa în cadrul *Conferinței internaționale a donatorilor de fonduri pentru lupta anticorupție* a fost tulburător prin precizie, patetism și lipsă de ocolișuri. S-au putut auzi formulări pe care rareori le rostesc jurnaliștii sau politicienii din opoziție, necum un membru al corpului diplomatic: „Aproape invariabil, cineva îmi spune: «Domnule ambasador, dv. nu înțelegeți». Ei, bine, prieteni, **înțeleg. Înțeleg prea bine.** (...) Știți și dv. Și e o rușine pentru această țară. (...) E vorba de incompetență? E vorba de relații «amicale»? Nu mă pot gândi la **alte** posibilități. (...) Dacă tinerii din această țară nu se pot baza că-și vor găsi de lucru pe baza meritelor lor, este timpul să-și urmeze cariera în altă parte. (...) De fapt, am impresia că unii dintre noi cred în viitorul acestei țări mai mult decât cred românii. (...) În adâncul sufletului meu, bănuiesc că toți donatorii care sunt astăzi aici s-au îndrăgostit cu adevărat de România, ca și mine. Dar noi n-o putem iubi mai mult decât o iubesc românii.”

Care a fost reacția demnitarilor autohtoni în fața unui asemenea rechizitoriu, venit din partea reprezentantului celui mai puternic stat din lume, de care depinde integrarea noastră nord-atlantică și mult mai mult decât atât?

Pe loc, ministrul Justiției, Rodica Stănoiu, a apreciat că este vorba despre un atac la adresa corupției (deci nu a celor care, având pâinea și cuțitul, o favorizează, ba chiar o practică). Ulterior, Florin Georgescu, vicepreședinte PSD, a prezentat o interpretare năucitoare: „Aici este o chestiune ipotetică. Există corupție și în România, există corupție și în Statele Unite ale Americii, există corupție și în Uniunea Europeană, și în Japonia, peste tot. Problema e să nu degenereze”. Să degenereze în ce? Cu alte cuvinte, ce corupție avem noi e suportabilă, e bună, totul e să nu devină corupție nasoală. Adică, probabil, o corupție din care să-și tragă partea și alții decât ai noștri.

Fostul ministru al Finanțelor și colegii dumisale de partid și de stat par să nu fi reținut faptul că, amintind ei însuși de problemele de acasă, Michael Guest a precizat: „Dar, de fiecare dată când corupția apare în State, există o mulțime de eforturi, cu mare succes, pentru a regla sistemul. Iar procurorii americani care rezolvă cazuri de corupție fac carieră”. Aceasta ar fi o mică diferență între ei și noi. În plus, într-un fel este afectat de corupție un cetățean care câștigă câteva mii de dolari pe lună și altfel cel care se chinuie pentru echivalentul a câteva zeci de euro...

Ai doilea lucru esențial pe care îl „uită” mai-marii zilei și ai nopții este că au condus România vreme de nouă ani dintre cei treisprezece care au trecut din Decembrie 1989, încât sunt responsabili de **tot** ceea ce există, de tot ceea ce nu merge sau merge prost, de întregul haos care definește societatea românească, inclusiv, evident, de corupția endemică. Ai dreptul să vii și să spui: „E drept, există destule probleme, dar, uite, ne străduim să le rezolvăm” doar dacă ai ajuns la putere cel mult în urmă cu câteva luni! Cum pot avea oameniiăștia tupeul să spună că trebuie reorganizat sistemul medical sau cel al educației? Păi, de ce nu l-ai organizat bine în 1991, în 1995 sau în 2001!?

Se face caz, deseori, de perversitățile sexuale care ar caracteriza epoca noastră (deși se știe că, toate, erau la ordinea zilei încă din antichitate). Cu mult mai șocante sunt, însă, în România de azi, perversitățile politice. Prin fața noastră defilează prostituția politică, marii pești, matroanele, amatorii de relații contra naturii, violatorii politici, ba chiar practicanții unui soi de necrofilie politică (cei care profanează presupuși înaintași, de la care se revendică abuziv ori din care se trag în mod nemărturisit) și pedofili politici care pot declara cu serenitate că România e un avion, iar tinerii (vor, nu vor) sunt în avion.

În avion nu, dar în aer cu siguranță.

Pușchea pe limbă!

Ziua de 1 Mai a fost sărbătorită în aproape toată lumea, dovadă că nu este (doar) o sărbătoare comunistă. La Moscova, însă, manifestațiile au fost „rechiziționate” de nostalgia URSS, membri ai Partidului Bolșevic Național (ca să n-avem vorbe!), care au agitat mari drapele cu însemnele de tristă amintire, sperând probabil într-o nouă ediție a Marii Revoluții din Octombrie. Pușchea pe limbă! Sondajele au arătat însă că, pentru majoritatea rușilor, 1 Mai a fost celebrată doar ca... o pauză de muncă.

Victime colaterale?

Abia se mai limpeziseră cât de cât apele în Irak în momentul în care o nouă dramă a agitat spiritele: soldații americani au deschis focul, în Fallujah, asupra participanților la un miting, incidentul soldându-se cu 13 morți și 75 de răniți. Americanii susțin că s-a tras asupra lor din mulțime, în vreme ce organizatorii manifestației declară că oamenii nici n-aveau arme. Cum-necum, în felul acesta s-au tensionat și mai mult relațiile între localnici și forțele armate aliate, indignarea primilor ieșind la iveală inclusiv la ceremonia de înmormântare a victimelor.

Dreptul de stânga

Bruno Rodriguez (*dreapta*), ambasadorul cubanez la ONU, pare destul de amuzat de faptul că reprezentanții SUA au părăsit supărați lucrările Consiliului Economic și Social al forumului mondial. Americanii au protestat astfel față de faptul că Havana a păstrat, pentru încă trei ani, președinția Comisiei pentru Drepturile Omului. Poate e vorba de omul Fidel Castro...

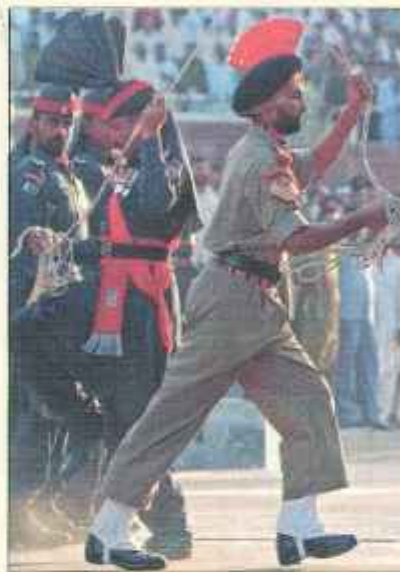

La Vest prin Nord-Sud

Ministrul sud-coreean al Unificării, Jeong Se-hyun (*stânga*) și omologul său din Nord, Kim Ryong Song, își strâng mâna înaintea rundei finale de discuții de la Phenian. Cele două delegații au căzut de acord să rezolve pașnic criza creată ca urmare a faptului că Nordul s-a retras din tratatul de neproliferare a armelor atomice, gest extrem de criticat în lumea întreagă. De altfel, îngrijorat de ceea ce ar putea urma, Beijingul a avertizat Washingtonul că situația din Coreea trebuie tratată diferit față de cea din Irak... Împăcarea Nord-Sud ar fi un pas-cheie pe calea apropierei tuturor coreenilor de lumea occidentală.

În retragere

Un soldat indian al Forțelor de Securitate de Frontieră (*dreapta*) și Pădurarii Pakistanezi (*în centru*) coboară steagurile naționale respective în cadrul unei ceremonii sugestiv intitulate *Bătaia în retragere*, la postul de frontieră Wagah. Ministrul pakistanez al Informațiilor a declarat că telefonul pe care premierul Zafarullah Khan Jamali l-a dat, în 28 aprilie, omologului său indian Atal Bihari

Vajpayee a fost un moment esențial în „spargerea gheții”, după decenii de tensiune între cele două puteri nucleare. Rămâne de văzut ce se întâmplă cu gheața după ce s-a spart.

Bazil Ștefan

Preludiu european la unison

Nevoiți să tragă concluziile de rigoare după victoria americană în Irak și să facă pasul înapoi, Gerhard Schröder, apoi și Jacques Chirac și-au moderat tonul declarațiilor la adresa lui George W. Bush, care a promis apoi că Franța nu va fi „pedepsită”. În acest fel, apele învolburate ale relațiilor transatlantice s-au mai liniștit întrucâtva, măcar la suprafață.

Ceea ce era mai rău, adică ruptura totală între America și Europa, a fost evitat. NATO a supraviețuit, dar va avea, de acum înainte, ceea ce Washingtonul, susținut de Londra, a reușit mult timp să împiedice: un pilon european. Adică o forță militară europeană capabilă să efectueze misiuni umanitare, de impunere sau menținere a păcii fără a apela la facilitățile NATO, precum și o industrie proprie de apărare.

Eșecul are uneori și efecte binefăcătoare. Este și cazul confruntării franco-germane cu America pe tema războiului din Irak, din a cărei pierdere au rezultat impulsuri puternice pentru continuarea construcției europene. Astfel, Consiliul European de la Atena a bifat fără probleme semnarea Tratatului de aderare cu

cele zece noi state membre. Ceea ce înseamnă că peste exact un an, după încheierea procesului de ratificare a acestui document istoric, Europa unită va deveni realitate – întâi în 25, din 2007 în 27, prin primirea României și Bulgariei ș.a.m.d. La Atena s-a făcut un pas major nu numai pe orizontală, în direcția extinderii Uniunii Europene, ci și pe verticală, în direcția adâncirii integrării pe calea reformelor instituționale. Concret, liderii europeni i-au dat lui Valéry Giscard d'Estaing, președintele Convenției pentru viitorul Europei, semnalul verde pentru înlăturarea ultimelor puncte aflate în suspensie și finalizarea textului Tratatului Constituțional al UE, pentru ca acesta să poată fi discutat deja în iunie, la viitorul Consiliu European de la Salonici. Potrivit acestui text istoric, vitoarea Uniunii Europene va avea un președinte stabil, ales de Consiliul European, dintre membrii săi, pe o perioadă de 2 ani și jumătate, cu posibilitatea unei singure realegeri. Acest președinte nu va avea atribuții executive, ci doar reprezentative: pe plan intern, va organiza și prezida (fără drept

de vot) summiturile UE, iar pe plan extern va reprezenta Uniunea în relațiile cu alte state. Ales dintre reprezentanții statelor mari ale UE, el va putea fi dublat de un vicepreședinte, propus de statele mici. Uniunea va avea și un ministru de externe, care va cumula atribuțiile ce le revin în prezent înaltului Reprezentant și comisarului pentru relații externe. El va pune în aplicare obiectivele politicii externe și de securitate a Uniunii, ce vor fi stabilite de Consiliul European și își va desfășura activitatea în paralel – și în colaborare – cu miniștrii de externe ai statelor membre. Pentru ca toate acestea să devină posibile, Constituția viitoarei UE stipulează dezvoltarea „progresivă” a unei politici externe și de securitate, ca și obligația fiecărui stat membru „de a se consulta cu ceilalți” când este vorba de acțiuni internaționale „care ar putea aduce atingere intereselor Uniunii”. Iată, deci, că, încet-încet, Europa va trebui să învețe să cânte la unison. Recte, să vorbească cu o singură voce. De dorit ar fi ca discursul său să urmărească un parteneriat cu America, nu o rivalitate.

Varujan Vosganian: „Nimeni din PNL, oricâtă autoritate ar avea, nu poate să influențeze apropierea de PSD”

▼ Nu-l păcat că a dispărut Uniunea Forțelor de Dreapta?

– UFD a fost un partid care s-a lovit de câteva obstacole greu de trecut. Într-un fel, a apărut prea târziu și prea devreme. Prea târziu – dacă socotim că mulți dintre cei motivați să intre în politică erau deja în alte partide. Dacă faceți o analiză a vârfului clasei politice, veți vedea că din 1990 au fost foarte puține modificări, iar din 1992 practic nici una. Prea devreme – pentru că mesajul nostru are nevoie de un tip de electorat pe care îl va produce probabil apropierea de Uniunea Europeană, așezarea mediului economic și restructurarea societății civile. Cei care ar fi vrut să ne voteze nu erau dispuși să-și „sacrifice” votul pentru un orizont pe termen lung. De aceea, UFD trebuia să fie parte a unei structuri mai largi, care să îmbine orizonturile de timp. Dar nu trebuie uitat că, dacă la noi se vorbește despre alternativă de dreapta, noi am înfipt fanionul acesteia, lansând în 1998 *Manifestul dreptei din România*. Mai mult decât atât, dincolo de nume, UFD a însemnat o stare de spirit, a însemnat niște idei și, dacă aceste idei continuă, iar starea de spirit se lărgeste în PNL, în care ne-am integrat, se cheamă că UFD n-a dispărut.

– Doctrina PNL vă satisface?

– Noi am fost într-un raport destul de crispat cu PNL vreo câțiva ani buni, crispare care a culminat la începutul lui 2000, când proiectele politice ale UFD, mai ales în plan fiscal, erau anulate de ministrul liberal de Finanțe de atunci. În perioada care a urmat, însă, PNL și-a clarificat mesajul economic și s-a apropiat foarte mult de ceea ce credem noi. Iar alte

mesaje – moral, creștin, național, de autoritate, reunirea tradiției cu modernitatea, conceptul însuși de modernitate – sunt contribuții pe care UFD le-a adus. Pentru ca PNL să albească vocea unui partid guvernamental, cu o extindere electorală de peste 30%, trebuie să lărgască diapazonul său actual și cu aceste registre. Cred așadar că UFD și PNL, în momentul unificării, aveau nevoie unul de celălalt.

– Există însă puține șanse ca PNL să câștige singur alegerile. Deci veți avea nevoie de o alianță.

– Important este ca în România să se creeze o majoritate, la nivelul electoratului și la cel al clasei politice, axată pe democrație și capitalism. Un capitalism care să ducă la o etică a economiei de piață, în care averile să fie legitime prin însăși corectitudinea mecanismului. România trebuie să devină o societate post-industrială, în care sectorul serviciilor să fie precumpănitor. Mai e cale până atunci. Obiectivul PNL nu trebuie să fie acela de a fi dominant în 2004. Ar fi și riscant: un partid care crește de la 15% la 40% într-un an, crește într-un mod nesănătos și asta se vede după câștigarea puterii, prin tendințe centrifuge.

– Condiții în care...

– Condiții în care PNL poate să facă o coaliție. Eu sunt deschis pentru discuții cu PD sau UDMR, dar dreapta trebuie să fie dominantă și să dea traseul ideologic. Să nu trebulască să facă tipul de concesii pe care l-a făcut CDR când s-a pus problema retrocedării fondului forestier sau a imobilelor.

– Bine, dar vă imaginați că Traian Băsescu tot asta vrea: să domine o eventuală alianță!

– E normal. Fiecare om crede că el este centrul universului. Important este cu ce man-

dat va veni fiecare la negociere – și mandatul este dat de forța electorală. Alianța nu trebuie să fie ambiguă, iar drumul spre democrație și capitalism trebuie să fie foarte ferm.

– Ce se va întâmpla dacă PNL plus PD și plus UDMR nu vor întruni 51%?

– Va trebui ca forța opoziției să fie altfel instituționalizată, să existe o comunicare foarte bună cu cancelariile europene și o monitorizare severă a proiectului de integrare, astfel încât să identificăm și să captăm electoratul născut din integrare, apoi să luăm puterea. Până acum procesul de integrare este mai degrabă exterior României. Deciziile sunt luate afară. România urmează niște indemnuri, adesea strângând din dinți, și se vede! Pe de o parte facem liberă competiție – pe de altă parte un Cod al Muncii care și bate joc de capitalism! Exponenții politici de azi sunt produsul lobby-ului sectorului de stat și al sindicatelor. Mai exact, unii lideri care au folosit sindicatele pentru carierism politic, oameni ale căror măsuri se întorc de fapt împotriva sindicalistilor. Guvernul nu a asimilat reforma. Dacă vă uitați în negocierile pe capitole, singurul lucru românesc este dorința guvernanților de a cere derogări. România trebuie să fie o țară capitalistă și nu este. Din Produsul Intern Brut, două treimi este privat. Nu vreau să discut în ce măsură o parte din sectorul privat este controlat de stat. Dar la PIB se adaugă încă 50% care este „economia paralelă” și circa 40% economia naturală (în agricultură urcă până la 60%), care n-au vocație capitalistă – dacă le adunăm, reiese că în economia reală sectorul privat este în minoritate.

– Theodor Stolojan dă semne că nu exclude o alianță cu PSD.

– Theodor Stolojan mai degrabă evită să facă declarații pe această temă, pentru că subiectul nu a fost dezbătut în PNL. Ce pot să vă spun este că în teritoriu există o rezistență clară față de o astfel de apropiere. După părerea mea, ar însemna sfârșitul PNL, cel puțin în formula actuală, și eu sunt categoric împotriva.

– N-a fost dezbătut subiectul?

– N-a fost dezbătut pentru că în mod serios nimeni nu și-a pus problema unei astfel de alianțe. A existat un protocol de neagresiune cu PSD, dar liberalii au răsuflat ușurați atunci când Valeriu Stoica l-a denunțat. Ca stare de spirit, PNL este un partid anti-PSD și venirea UFD întărește această atitudine. După opinia mea sunt speculații. Nimeni azi în PNL, oricâtă autoritate ar avea, nu poate să influențeze apropierea de PSD.

interviul de Tudor Călin Zorojanu
foto, Octavian Tîbăr

grupuri de interese, grupuri de presiune

Dan Pavel

Conduc evreii lumea?

„America este condusă de evrei” – așa sună cea mai frecventă acuzație formulată în lumea islamică. Și nu doar acolo. Din moment ce SUA sunt singura putere a lumii actuale, concluzia lor este că evreii conduc lumea. Acum mai puțin de un secol, într-o lucrare devenită între timp celebră, Adolf Hitler susține existența unei conspirații mondiale a evreilor, în scopul luării în stăpânire a lumii. Soluția lui Hitler la „problema evreiască” era simplă: exterminarea tuturor evreilor. Culmea este că autorul lucrării *Mein Kampf* a ajuns la putere în Germania, iar apoi a pus în practică „soluția finală” problemei evreiești.

Holocaustul a avut șase milioane de victime (din care revizionistii vor și acum să scadă câteva sute de mii). Antisemiții din lumea islamică vor cu orice preț ștergerea de pe fața pământului a statului Israel.

Similaritatea între antisemitismul hitlerist și cel islamic a dus la descrierea acestor mentalități și atitudini în termeni precum „nazism cu față islamică”, „islamo-fascism”, „islamo-nazism”. „Cum s-ar mai putea scrie poezie după Holocaust?”, s-a pus întrebarea după cunoașterea adevărului cu privire la crimele comise de naziști. O mare parte a evreilor supraviețuitori și a rudelor victimelor Holocaustului s-a refugiat în Israel și SUA. În țara fondată de Jefferson, Madison și Washington, unde s-a purtat un război civil pentru eliberarea sclavilor negri, apărarea evreilor și a statului Israel a devenit o datorie de onoare. Probabil că fără sprijinirea Israelului de-a lungul vremii de către SUA, existența în Orientul Mijlociu a acestui minuscul stat puternic ar fi fost extrem de problematică. Dar influența evreilor din SUA – ca și a oricărui grup minoritar – este una limitată de chiar modul în care funcționează sistemul politic american. Este un sistem al grupurilor de interese și de presiune, extrem de numeroase și diverse, ale căror influențe se anihilează între ele. În condițiile în care există zeci de mii de grupuri care se împotrivesc oricărei manipulări, este imposibilă conspirația vreunui împotriva tuturor. Culmea este că antisemitismul și antiamericanismul merg mână în mână. Mai ales după succesul războiului din Irak. Idealul păcii în Orientul Mijlociu include și rezolvarea problemei israeliano-palestiniene. Oricât de puternici sunt americanii, ei se lovesc în zonă de rezistență a celor grupuri de interese din lumea arabă și musulmană, pentru care existența statului Israel va fi mereu pusă sub semnul întrebării. Politica forței a intrat de multe ori în contradicție cu politica morală. Realismul politic este dubiat în politica externă a SUA de idealismul politic. Din aceste tensiuni complexe va rezulta viitoarea configurație geopolitică a lumii. Nu există însă nici o șansă ca interesele vreunui grup particular să devină mai puternice decât principiile morale ale democrației și liberalismului care stau la baza existenței națiunii americane. Prietenia specială cu Israelul, cu orice țară din lume, nu poate să dureze decât în măsura în care acele principii sunt respectate. Fiind o societate deschisă, America nu poate fi condusă de grupuri aflate în zona de obscuritate a lumii, indiferent ce vor face acelea. Cel care cred în conspirații (inclusiv din România) nu au înțeles niciodată cum funcționează lumea liberă. ■

calendarul lui manolescu: mai

Nicolae Manolescu

Afinități electice

Până una-alta, americanii n-au descoperit în Irak nici o armă de distrugere în masă. Au descoperit însă destule arme de proveniență rusească, de la tancuri ceva mai vechi la rachete ceva mai noi. Ca și o mulțime de documente din care rezultă strânsele relații existente între Putin și Saddam, prin intermediul unor consilieri militari și prin colaborarea serviciilor secrete. Doi cunoscuți generali ruși au fost decorați recent de Saddam. Unul era expert în trupe speciale, altul în logistică. Nu e greu de bănuțat cine-i trimisese. Și de ce. Serviciile secrete rusești au furnizat irakienilor o mulțime de informații privind pregătirile de război ale anglo-americanilor. Ba chiar și stenograma unei convorbiri între Blair și omologul lui din Italia. Nu e limpede de ce, abia plecat din Bagdad, ambasadorul Rusiei s-a întors pe nepusă masă, deși era cât pe ce să fie ucis într-o ambuscadă. Să fi crezut americanii că ambasadorul ducea cu el în mașină niscă lideri irakieni de pe cărțile de joc? Sau vreo sosie a lui Saddam? De tras în el, au tras. Apoi, au negat. Și domnul ambasador, a cărui viață a atârnat de un fir de păr, nici n-a ajuns bine la Moscova (cu încărcătura lui prețioasă?) că a și făcut cale-ntoarsă.

Dincolo de aceste semne de întrebare, avem câteva certitudini. Comunismul capitalism nu se face, nici Putin nu gândește ca Bush, chiar dacă bea împreună whisky la ferma celui din urmă și se conversează telefonic în chip amical. Simpatia Rusiei pentru dictaturi e la fel de mare ca și a fostei Uniuni Sovietice. Oamenii sunt, în definitiv, aceiași. Putin a fost agent al răposatei poliții secrete sovietice, condusă de Andropov, la fel cu care a îmbrăcat ulterior stralele unui liberal și reformist. Generalul decorat de Saddam s-a numărat printre puștii care au încercat înlăturarea lui Gorbaciov. Firele se înnoadă, dacă le urmărești cu atenție. Rusia lui Putin e mai democratică decât era Uniunea Sovietică, dar numai la suprafață și de nevoie. În adâncul inimii, Putin tot dictator s-ar vrea, de unde înțelegerea frățească pentru Saddam, în sprijinul căruia a sârț de câte ori a fost solicitat. După prăbușirea regimului de la Bagdad, a renunțat imediat să mai ceară recuperarea datorilor către țara sa. Uriaș! Nu din altruism, ci, desigur, spre a nu fi întrebat ce-i furnizase lui Saddam în contul zecilor de miliarde de dolari neplătiți.

Țările democratice au o problemă: să știe cum să se comporte nu doar cu regimuri totalitare precum cele din Irak, Siria, Iran sau Libia (asta au aflat-o), dar cu regimuri precum cele din Rusia sau China, mult mai primejdioase, fiindcă sunt mult mai fărmice. ■

Robin Brimms (stanga). Rumsfeld a mulțumit personal militarilor americani pentru victoria asupra trupelor lui Saddam Hussein.

Vizite de lucru

Odată încheiate ostilitățile din Irak (măcar cele militare, căci lupte de stradă continuă să existe), oficialii americani de rang înalt au început să vină să vadă cu ochii lor ce-i pe-acolo. Primul dintre ei a fost, cum era și normal, ministrul Apărării, Donald H. Rumsfeld (primul din dreapta). Pe aeroportul din Basra, el a pus țara la cale într-o discuție cu general-maior

Coșbocul concursului este din Editura Niculescu, din numărul 4, 2003, de Gheorghe Petrović, București

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **29 mai 2003**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Armonii Tipoia

Pictorul Alexandru Tipoia a fost refuzat de autorități în ultimii zece ani de viață. A murit în timpul unei vizite în Elveția, în 1993. A fost și rămâne pictorul instrumentelor muzicale. O retrospectivă Tipoia s-a organizat la Muzeul Național de Artă abia în 1997. Atunci a apărut și un catalog. De atunci picturile lui au

rămas tot „închise”. Fiul pictorului, Georges Tipoia, stabilit în Elveția, expune din nou lucrările tatălui său la Galeria Luchian 12. Interesant ar fi ca muzeele din țară să încerce să „importe” această expoziție. Este efectiv impresionantă!

Cercul din cer

Regizorul Radu Afrim revine într-un teatru bucureștean, la Odeon, cu un text extrem de neconvențional: *De ce fierbe copilul în mămăligă*, dramatizare a romanului semnat Aglaja Veteranyi, apărut în 1999 în Elveția. Textul este poetic și celebru. Este considerat un „cutremurător document psihiatric” (Mircea Cărtărescu). Aglaja Veteranyi s-a născut în 1962 la București, părinții ei fiind artiști de circ. S-a stabilit în Elveția, a studiat arte dramatică și în 1982 și-a început cariera de actriță și dramaturg. În 1999 publică romanul *De ce fierbe copilul în mămăligă* care a fost tradus în mai multe țări, a fost dramatizat la Zürich și l-a adus scriitoarei trei mari premii internaționale. Spectacolul de la Odeon este comentat muzical în stil caracteristic Ada Milea.

De ce fierbe copilul în mămăligă a apărut în România la Editura Polirom. „VISEZ CĂ MAMA MOARE! ÎMI LASĂ O CUTIE CU BĂTAILE INIMII EI.”

2

CONCURS

O gravură originală semnată de Paolo Mercuri oferită de Fundația Culturală Paolo Mercuri.

Vizitați site-ul Fundației Paolo Mercuri, www.paolamercuri.ro, și completați corect talonul de mai jos. Un talon asemănător veți găsi și în următoarele numere ale revistei **Flacăra** din acest an. Puteți ajunge mai ușor în posesia premiului, completând și trimițând pe adresa redacției toată seria de taloane. Câștigătorul gravurii ce reprezintă portretul lui **Fra Giovanni De Capistrano**, va fi anunțat în nr. 10/2003 al revistei **Flacăra**.

Când s-a născut Paolo Mercuri?

Răspuns.....

Nume.....

Prenume.....

Adresa.....

Vârsta..... Telefon.....

Baal de premiu

Teatrul Mic nu a mai avut de mult un spectacol premiat. S-a întâmplat să revină în prima linie printr-o creație mai mult plastică decât teatrală: scenografia spectacolului *Baal* de Bertold Brecht. Pentru această performanță pe scena Teatrului Mic s-au „întrecut” doi plasticieni de formație, regizorul Dragoș Galgoțiu și scenograful Dragoș Buhagiar. Se simte în același timp mâna unui maestru, a lui Vittorio Gollmer, profesorul lui Buhagiar și partener cu Galgoțiu în zeci de spectacole. *Baal*, o piesă de tinerețe a lui Brecht, puțin jucată și prea puțin asumată de celebrul dramaturg, „Surprinzător și îngrozitor de tânăr, Brecht se suprapune cu personajul adolescentin al primei sale piese de teatru. Blasfemie și lirism fără margini, spectacolul textului copiesește și dorește să ne revolte. Brecht inventează mitologie cu vigoarea și pasiunea lui Nietzsche și e bolnav de prea intensă putere de tulburare, asemenea lui Novalis...”, scrie Galgoțiu.

Și spectacolul textului a rămas într-adevăr pe primul loc în producția sa. Regia este subordonată dramaturgiei, lui Baal jucat expresionist de Cristian Iacob, și mai ales scenografiei lui Buhagiar. Costumele, machiajul, construcția decorului, recuzita, chiar și rostirea actorilor devin elemente ale unui spectacol extrem de plastic. Toate expresiile teatrale ajung chiar să se amestece în anumite momente precum culorile pe paleta unui pictor răvășit... La prima vizionare a piesei, în 1919, *Baal* a provocat un mare scandal. La Teatrul Mic premiera a fost puțin comentată dar a adus un premiu la Gala UNITER.

Sala Rapsodia
str. Lipscani 53, tel.: 315.89.80

Teatru Sport de Keith Johnstone

"regizor - antrenor": Vlad Massaci

Shakespeare United vs. Spartak Cehov

sponsori: BEST PRINT, MONS MEDIUS, DIM SOFT, STAGE EXPERT, LUXTEN, RESTAURANT SMART'S

PREMIERA ÎN NOCTURNĂ

100% distracție! 100% improvizate!

Fără jenă fără sădă fără gîgă fără blatur fără meclurist
rategice fără frfără corleone și fără plnalti...

O producție independentă a
Centrului Cultural European cu:

Ana Maria Opra, Toni Pavel, Mihaela Sirbu, Radu Dragomirescu,
Bogdan Dumitrescu, Marian Hănoiu, Cătălin Neamțu, Constantin Lupescu

Parteneri media: SAPTE SERI, ZIUA, OBSERVATOR CULTURAL, COTIDIANUL,
FLACĂRA, RADIO CONTACT - 96.1 FM, RADIO BUCUREȘTI - 98.3 FM, eFLUX

CĂRȚILE LUNII

recomandate de **Alex. Ștefănescu**

Cartea cea mai elevată

Nostalgia Europei, volum în onoarea lui Alexandru Paleologu, îngrijit de Cristian Bădiță în colaborare cu Tudorel Urian, Iași, Ed. Polirom, 2003. 288 pag.

Ca și alți intelectuali de elită, Al. Paleologu a făcut închisoare din motive politice. Pentru că acum, când se apropie de vârsta de 85 de ani, să aibă parte, în sfârșit, de onoruri. O inteligentă formă de omagiere a sa o constituie un recent volum de eseuri și convorbiri pe tema spiritului european, realizat de Cristian Bădiță și Tudorel Urian, care l-au antrenat în această întreprindere și pe Virgil Nemoianu, Mihai Șora, Nicolae Manolescu, Andrei Pleșu, H.-R. Patapievici, Gheorghe Ceaușescu, Toader Paleologu, Neagu Djuvara, Alexandru George, Ovidiu Hurdzeu ș.a. Volumul, fără nimic ditirambic, îl celebrează pe sărbătorit prin însuși caracterul elevat al textelor.

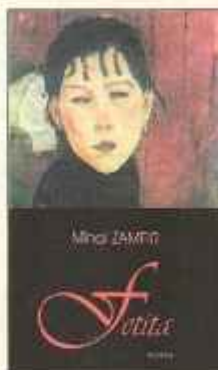
Cartea cea mai emoționantă

Iordan Chimet, Întrearea în Labirint (Intrarea în Labirint, ieșirea...), București, Ed. Universal Dalsi, 2003. 332 pag.

Este la modă incriminarea severă a scriitorilor care au colaborat cu regimul comunist. Iordan Chimet demonstrează, dimpotrivă, ce mulți scriitori s-au opus în secolul douăzeci dictatelor de orice fel, și fasciste, și comuniste, unii dintre ei fiind arestați, schingiuiți sau chiar asasinați. Evocările sunt cu atât mai impresionate cu cât autorul însuși a făcut parte în tinerețe, în anii de teroare ai stalinismului, din Asociația „Mihai Eminescu”, care avea, în afară de scopul cultural, declarat, unul subversiv: sprijinirea scriitorilor persecutați de autorități. În plus, cartea cuprinde numeroase pagini de reflecții – de o remarcabilă luciditate – asupra condiției intelectualului în societatea românească de azi.

Cartea cea mai dezamăgitoare

Mihai Zamfir, Fetița, roman, Iași, Ed. Polirom, col. „Fiction Ltd.”, 2003. 280 pag.

Romanul *Fetița* al lui Mihai Zamfir trezește mari speranțe cititorului. Autorul este un specialist în literatură, un stilist experimentat. Iar titlul romanului, aluzie subtilă la *Lolita* lui Nabokov, duos și licențios în același timp, anunță un joc literar care ar putea avea farmec. Textul nu este însă nici pe departe la înălțimea așteptărilor. Dialogurile interminabile dintre un scriitor în vârstă de 55 de ani și o studentă în anul III la Litere sunt lipsite de o semnificație mai înaltă. Ele devin, inevitabil, plictisitoare. Până și erotismul difuz care există în text de la început își pierde, treptat, relevanța, din cauză că relația dintre personaje nu evoluează.

Cartea cea mai temă

Gabriel Pleșea, Trilogia exilului, București, Ed. Saeculum I. O., 2002. 736 pag.

Stabilit în Statele Unite din 1976, Gabriel Pleșea încearcă să se afirme ca scriitor în România. În *Trilogia exilului* (format din romanele *Arunca pâinea ta pe ape*, *Imposibila reîntoarcere* și *Dosarul cu bărbie*) el își valorifică într-un mod pueril experiența de emigrant. Personajul principal al trilogiei, Ion, trece prin tot felul de peripeții, atât în România, cât și în America, înregistrând, printre altele, succese în dragoste demne de invidiat, dar toate sunt de un prozaism involuntar și iremediabil, fără semnificație literară. Cu meschinul său spirit de observație, autorul reține că o femeie este „numai picioare”, că se spun bancuri „fără perdea”, că „tăria țuicii” atâta dorințele etc. etc.

Cartea cea mai falsă

Vavila Popovici, Insomniile unei veri, București, Ed. Elion 2002 (versuri). 88 pag.

Versurile incluse în volumul cu titlul *Insomniile unei veri* de Vavila Popovici sunt de o frumusețe căutată, excesivă și neplăzibilă. Autoarea își idealizează iubitul, transformându-l într-un Făt-Frumos: „...Și când veneai/ Cu mirosul/ Primelor zăpezi albe./ La umbra dorințelor mele/ O clipă zăboveai.../ Sub dansul sferelor cerești./ În noaptea incandescentă./ Dansul sângelui/ Începea...” (*Dansul sângelui*). Într-un mod asemănător, ea idealizează marea, cerul, păsările, pomii. Până și dulapul, „strângător de amintiri”, este înfrumusețat și glorificat. Toată această cosmetizare face poezia Vavilei Popovici neconvingătoare și o expune ironiilor.

Căpitanul mare și învingător de
Editura „Mașina de scris”
din Piața 4/ 2003, este:
Carmen Zoița, Fălcișeni

CONCURS

NICHITA STĂNESCU

Premiu:

Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.

Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este

28 mai 2003, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA „MAȘINA DE SCRIS”

Editura „Mașina de scris”

Poporul migrator

„Le peuple migrateur”, Franța, 2001 – 90 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

Horia Pătrașcu

Cu mai mulți ani în urmă, un film documentar închinat micilor gășani sau insecte și intitulat *Microcosmos*, realizat de echipa condusă de **Jaques Perrin**, avea să facă o breșă în palmaresurile festivalurilor internaționale în ceea ce privește atenția acordată genului respectiv.

Aceeași poezie pură – aceeași inestimabilă FRUMUȘETE outremurătoare pe care o dețin necuvântătoarele – sunt caracteristice și în ultima peliculă a lui Perrin intitulată *Poporul migrator*.

De data asta, cum se subînțelege de altfel, este vorba despre PĂSĂRI! Un film la fel de

fascinant și care, la fel, nu se poate povesti: nu poți povesti VISUL, fără a-i sublima minunăția!...

Un film absolut copleșitor până la lacrimi. De „bucurie” în fața celor văzute – în fața „miracolului” estetic pe care îl poate produce (dintr-o mișcare a ariilor, sau din plutirea milioaneilor de suflete minuscule, prin fața impozanților zgârie-nori... etc. etc.) un aparat de filmat!

Afirmă, undeva, acest Mare Cineast care este Jaques Perrin: „Dacă am înțelege că granițele noastre nici nu există, că Pământul este unul, și am învăța să fim liberi precum păsările cerului...?” Superb...!

(Nu vom înțelege! – H.P.)

Recrutul

„The Recruit”, SUA, 2003 – 114 minute
Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Un „monstru sacru” (**AL PACINO**) și un altul pe cale de devenire (**COLIN FARRELL**), cu mult mai tânăr... Aproape că te întrebi: cum naiba nu le e rușine să joace unul alături de altul...?!

Dar să lăsăm gluma: avem de-a face cu un film extrem de dur și care se referă nu atât la spionajul în sine, cât mai ales la mizeria spionajului, la mizeria umană, deși obligatorie, impusă de practicarea acestei controversate meserii. Atât interpreții cât și regizorul **ROGER DONALDSON** (un pasionat al „thriller”-urilor) au fost ajutați substanțial de prezența în mijlocul echipei a lui **Chase Brandon**, purtător de cuvânt al C.I.A., care le-a oferit – în măsura posibilităților, firește! – câteva „secrete” despre

locațiile și, mai ales, stilul de antrenament al viitorilor agenți secreți (care este realmente CUMPLIT!).

imprevizibil de la o secvență la alta – ceea ce te face să stai cu sufletul la gură în orice moment; ceea ce, în sfârșit, este **absolut obligatoriu** pentru orice „thriller” care se respectă!

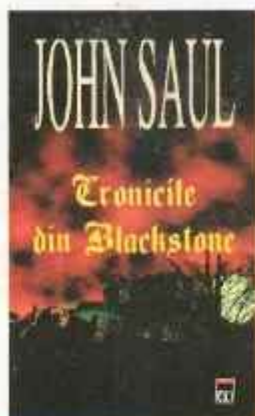
Il aplaudăm așadar (pentru a câta oară?!), pe **Al Pacino** – și îl așteptăm, cât mai curând și cu îndreptățită nerăbdare, pe mai tânărul actor **Colin Farrell**.

diverta

vă
prezintă

Cartea lunii

CRONICILE DIN BLACKSTONE – John Saul
Editura RAO

Cronicile din Blackstone este o carte de o factură specială: scrisă de maestrul absolut al genului horror, ea a fost publicată inițial într-o formulă îndrăgită de cititorii secolului al XIX-lea (dacă ar fi să-i amintim aici doar pe Charles Dickens și Honore de Balzac) dar

pe care autorii moderni nu o mai folosesc – aceea a romanului-foileton. Cele șase povestiri care o alcătuiesc au apărut în librării la interval de o lună, John Saul reușind astfel să-și fascineze cititorii și să-i țină, literalmente, cu sufletul la gură. Acțiunea povestirilor se petrece într-un pașnic orașel din New England, un loc tihnit, cu aspect de carte postală, dar cu un trecut cutremurător. Pe o colină care domina târgușorul se afla vechiul azil, odinioară adăpost pentru cei alienați, nesupuși sau pur și simplu nedorți. Abandonată cu mulți ani în urmă, clădirea urmează să fie demolată. Ceva însă, o forță a întunericului pare să oprească lucrările, iar RAUL, terecat cu zeci de ani în urmă între zidurile de piatră ale clădirii, își arată chipul înfricoșător. Daruri aparent inocente, pe care diferiți membri ai comunității din Blackstone încep să le primească în mod misterios, se dovedesc a fi instrumentele unor războaie diabolice. Povestile comunică între ele, unele personaje reapar, iar imaginea și rezolvarea misterului apar abia în ultimele pagini ale ultimei povestiri. Tuturor admiratorilor genului le putem promite că nu se vor plictisi nici de aceasta dată și că John Saul se va ridica la înălțimea așteptărilor.

HOLOGRAF
SĂ NU-MI IEI NICIODATĂ DRAGOSTEA
Carmen Olaru

Pentru reporterul de televiziune, orice film ieșit din cabina de montaj înseamnă încă o lume descoperită. Cu sunet și multe imagini poți crea un univers la care alții nici nu gândesc. Afiu un subiect, începi documentarea și, dacă ai găsit niște personaje, povestea e gata. Personajele acestei povesti au farmec. Această biografie Holograf nu se dorește a fi nici cea mai completă (deși deocamdată e unică!), nici cea mai șocantă (pentru că nu este a unei formații care a vrut să șocheze), dar nici lipsită de emoție. Cu siguranță, merită efortul de a citi povestea acestor personaje...

Albumul lunii

Albumul Lunii
Laura Pausini
Producător
Warner – A&A Records

Născută în orașelul Solarolo, din nordul Italiei, un oraș de doar 3000 de locuitori, Laura Pausini și-a început cariera în 1993, an în care a dominat scena marelui festival de la San Remo, câștigând marele premiu. Pe atunci nu avea decât 18 ani, acum succesul său este de necontestat, ea fiind deținătoarea a 4 nominalizări a premiilor Grammy, a 160 de discuri de platină și a peste 20 milioane de discuri vândute în întreaga lume. Ultimul său album „From The Inside” a fost lansat în noiembrie 2002 în USA. Acesta cuprinde single-ul de mare succes „Surrender” produs de John Shanks, o irezistibilă invitație pop. „O mare parte a fanilor mei a fost surprinsă ascultând piesa” afirmă Laura, adăugând că „Surrender” m-a convins să încerc o nouă abordare muzicală” motivația ei fiind simplă: „Mă recunosc în această piesă, este o nouă stare de spirit”.

Albumul „From The Inside” mai cuprinde: „I need Love”, „Do I Dare”, „If that's Love”, „It's not good-bye”, „Love comes from the inside”, „Every day is a monday”, „You are”, „I do to be”.

ABATIA – Dan Dobos

O carte care a început să fie căutată chiar înainte de apariție, fiind de pe acum o candidată la titlul pe care ne-am obișnuit să-l numim „best-seller” - campion de vânzări

Amatorul de lectură pretentios și, mai ales, pasionații ciclurilor Dune sau

Fondația au în mână o carte pe care o așteaptă de multă vreme. Veți reîntâlni civilizații tehnologice avansate conduse de ierarhii retrograde, trădând implacabila perpetuare în viitor a tarelor personalități umane, guvernerile sub semnul declinului sau al efemerului și eroul ca salvator de circumstanță, imbinarea profesiilor sau a textelor apocrife cu derularea nemiloasă și diferită a realității. O neliniște ambițioasă și o strădanie pe măsură l-au ajutat pe tânărul autor să câștige un pariu făcut cu el însuși. A rezultat o trilogie SF, în care suflul narativ își reîntră în drepturi, iar acțiunea captează și surprinde. Scrisă dezinvolt, cu acuratețe a detaliului și, îndeosebi, cu un dinamism epic ce o recomandă cu siguranță transpunerii cinematografice, provocarea de față așteaptă să aveți curajul să-i răspundeți.

TOP 10 CARTE – DIVERTA

1. **ALCHIMISTUL** – P. COELHO, HUMANITAS
2. **DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ** – J. D. SALINGER, POLIROM
3. **VERONICA SE HOTĂRĂȘTE SĂ MOARĂ** – P. COELHO, HUMANITAS
4. **LA RAUL PIEDRA** – P. COELHO, HUMANITAS
5. **TRILOGIA STĂPÂNUL INELELOR 3 VOL** – J. R. TOLKIEN, RAO
6. **AL CINCILEA MUNTE** – P. COELHO, HUMANITAS
7. **DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE** – G. MARQUEZ, RAO
8. **SĂ NU MORI AZI** – R. BENSON, RAO
9. **HOBBITUL** – J. R. TOLKIEN, RAO
10. **LA ȚIGĂNCI** – M. ELIADE, CARTEX

TOP 10 MUZICĂ – DIVERTA

1. **HOLOGRAF** – PUR ȘI SIMPLU
2. **SPITALUL DE URGENȚĂ** – SPITALOMANIA
3. **SCOOTER** – 24 CARAT GOLD
4. **POPS** – BUM, BUM
5. **LINKIN PARK** – METEORA
6. **COLOANA SONORĂ** – MUZICA DIN SERIALUL CLONA
7. **ANIMAL X** – REVOLUTION
8. **ȘTEFAN BĂNICĂ JR.** – ÎN CONCERT
9. **LAS KETCHUP** – HIJAS DEL TOMATE
10. **VAMA VECHIE** – AM SĂ MĂ ÎNTORC BĂRBAT

CONCURS

Premiu:
Cartea
recordurilor
2003
689.000 lei

Editura **RAO**

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1,
cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este
28 mai 2003,
data poștei

Concursul sponsorizat de
DIVERTA

Cartea **Junglei 2**

"The Jungle Book 2", SUA, 2003 - 72 minute

Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Încă o mare BUCURIE VIZUALĂ a celor care iubesc, constant, producțiile născute din geniul cinematografic al celui numit **WALT DISNEY...**!

La aproape o jumătate de secol de la capodopera *Cărțile junglei*, studioul ce-i poartă numele revine cu o continuare a primei pelicule, beneficiind de același umor debordant, într-un soi de **autoparodie** a celebrelor personaje, intrate în memoria atâtor generații...!

Muzică, voci (umane), culori superbe; ritm îndrăcit; candoare; dragoste față de animale și oameni, luat împreună; istețime în reacții - sunt numai câteva date ce vă invită a vedea neapărat acest film. **Nu veți regreta!**

8 mile

"8 miles", SUA, 2003 - 117 minute

Distribuit de: RO IMAGE 2000

Mărturisesc că nu mă dau în vânt după muzica rap (sau hip-hop -?!), dar afirm totodată că acest film m-a pus nițel pe gânduri!... Asta întrucât **nu știam** până acum că acest popular gen bazat exclusiv pe un ritm monoton până la auto-tămpenie, conține un procedeu de comunicare cu totul **ULUITOR**: interpretul se exprimă prin versuri **cu rimă!**, confectionat ad hoc **în timpul** spectacolului...!? (Deci: mare atenția la text, și nu la bătaială...!).

Regizorul **CURTIS HANSON** (printre altele: *L.A. Confidential* - nouă nominalizări la Premiile Oscar!) și-a ales de data asta ca loc al acțiunii orașul Detroit al anilor '95; un oraș al crimei, un oraș decăzut - dar centru al noii mișcări muzicale, promovate mai ales de negri... și în care apare un **concurrent alb: EMINEM...**!

Personaj real - astăzi vedetă internațională - și care joacă în chiar rolul principal al

peliculei (și joacă **extraordinar!**), folosindu-și, se pare, date din propria biografie. Alături de... **KIM BASINGER!**!?

Filmul înfățișează o lume de mahalaie mizere, redată aproape documentar, în care tinerii - cei capabili, deși aparent lipsiți de speranță - își găsesc un refugiu al afirmării în practicarea - ostentativă, până la violență - a muzicii rap, exprimându-și pe această cale inedită a improvizației acuzatoare nemulțumirea, dar și încrederea în propriile forțe. Ținând parcă mai mult, **prin spontaneitate!**, de *Commedia dell'Arte*, decât de canoanele muzicii contemporane, **hip-hop**ul devine astfel (aici prin prezența lui **EMINEM** în dublu rol: de cântăreț și actor) **cuceritor...**!

După 28 de zile

"28 Days Later", SUA, 2002 - 112 minute

Distribuit de: INTERCOMFILM ROMANIA

Un film obscur, de o stupidă agresivitate vizuală și fonică, în care dorința expresă a realizatorilor DE A ÎNGROZI, cu orice preț, bietul public spectator, ține nu doar de o crasă lipsă de bun simț, dar mai ales de domeniul **paranoiei...**! O combinație bălțată de SF, "horror", "polcior", "thriller" - și ce-o mai da bietul Dumnezeu în mintea cleioasă a acestora - filmată în maniera celor mai suburbane clipuri tv...

Niște cimpanzei obligați a privi scene extrem de violente pe un ecran, eliberați de o organizație "umanitară", răspândesc un virus mortal în rândul populației: se iscă munți de cadavre... un popă cu sânge în ochi rage plin de turbare... cei câțiva supraviețuitori ajung să trăiască la lumina lumânărilor (deși curentul electric funcționează din plin?... umărir... cafturi... explozii ce nu se mai termină... etc. etc.

Într-o lume în care, iată, **teribilul virus al pneumoniei atipice** bulversează viitorul planetei punând în pericol - **pe bune!** - destinul omenirii, aceiași realizatori, după ce-și dau cu dreptu'n stângul și cad jos, tipă de-acolo de unde se află: **"Îngroziți-vă, sau vă ia mama dracului!"**

Folosind, în acest scop, cele mai murdare elemente-date ale unui de-acum **prăfuit panopticum cinematografic**.

Colegii și concurenții organizați
de Editura "Humanitas", din data 4/2003, este
Beonora Bărbulescu

CONCURS

Prin urmare,
10 cărți acordate de
Librăria Humanitas din Fundul Curții
adresa: Calea Victoriei 120, București, tel. 01/2128821

Desupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor
dumneavoastră este **28 mai 2003**, data poștei

Concurs organizat de EDITURA Humanitas

zile și nopți®

REVISTA CARE

TE

SCOATE

DIN CASĂ!

Fie că uiti să mai treci pe acasă, fie că abia acum inveti să faci ceva cu timpul tău liber,

ZILE SI NOPTI este revista care te însoțește în fiecare zi, oriunde ai merge.

TEATRU • FILM • CONCERTE • PETRECERI • CLUBURI • RESTAURANTE • CAZINOURI • MAGAZINE • SALI DE SPORT • CLUBURI DE SANATATE •
CABINETE MEDICALE • AGENTII DE TURISM • RENT A CAR • TAXI • FLORARII • HOTELURI • INFORMATII FIERBINTI DE PE VALEA PRAHOVEI

ZILE si NOPTI apare bilunar in BUCURESTI, TIMISOARA, BRASOV si VALEA PRAHOVEI. Deocamdata.

Vreți un calculator?

Teoretic, în zilele noastre, fiecare ar trebui să aibă în casă un calculator. În practică, însă, din lipsa banilor, românii au foarte puține calculatoare pe familie prin comparație cu ceilalți europeni. Cu toate acestea, se fac eforturi remarcabile și, de cele mai multe ori, părinții cumpără un calculator având credința că vor asigura un viitor copiilor.

Calculatorul nu este însă ca un automobil. Nu există întotdeauna mărci. Carcasa poate fi foarte atrăgătoare, dar ea nu are nici o legătură cu forța sau calitatea componentelor. La magazin, vânzătorul poate să-ți ofere orice produs drept cel mai bun și fără un minimum de cunoștințe nu vei ști decât prea târziu că ai fost păcălit. Plecăm însă de la presupunerea că aveți

acces la Internet (dacă nu de la serviciu, atunci cu siguranță de la un internet-café).

Prima destinație ar trebui să fie site-ul www.price.ro. Competența administratorilor a făcut ca acest site să strângă în jurul său foarte mulți entuziaști gata oricând să ajute cu un sfat. Înainte de a vă adresa lor, prin intermediul forumului, ar fi bine să citiți articolele prezente pe site. Unul dintre ele se intitulează chiar: *Sfaturi complete pentru achiziționarea unui calculator*. Special conceput atât pentru începători cât și pentru avansați, este suficient de lung pentru a cuprinde toate informațiile de bază despre lumea calculatoarelor. Se pare că articolul a fost foarte apreciat pentru că și alte site-uri l-au citat sau chiar reprodus integral. După ce ați început să pricepeți cum stau lucrurile, treceți la secțiunea prețuri. Aici nu găsiți sisteme com-

plete, dar prin comparație o să găsiți cele mai bune magazine. Puteți să cumpărați chiar și online prin intermediul acestui site de la magazinele care permit acest lucru.

Odată ce ați avansat un pic în domeniu puteți să faceți saltul și către alte site-uri utile. Unul foarte cuprinzător este www.div.ro. Acesta își propune să promoveze toate noutățile. În ciuda faptului că unele articole nu mai sunt de actualitate (megahertzii sunt de mult depășiți), veți reuși să mai acumulați niște informații valoroase.

Dacă ne-ați urmat sfatul, aveți deja unele cunoștințe de bază și nici un vânzător nu va putea să profite de dumneavoastră. Pentru a fi însă siguri, faceți o vizită site-urilor www.xtremPC.ro și www.chip.ro. Acestea sunt variantele on-line ale unor reviste de profil. Pe lângă articole, aici găsiți numeroase teste comparative, foarte utile dacă vă interesează raportul calitate-preț. La final s-ar putea să aveți memoria plină de nume, componente și prețuri, dar și satisfacția că vă puteți cumpăra singuri un calculator.

Text: Mugurel Mărgărit

iVenit. iVăzut. iAles.

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alfel.
Să fim simpli, eficienți, de încredere.
Altfel spus, am învățat să fim la înălțimea computerelor pe care le promovăm. Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri.
Dacă vrei un calculator diferit, servicii deosebite sau pur și simplu o informație aparte, alege un dealer care gândește alfel.

NouMax

Str. J.S. Bach, Nr. 1A, Sc B, Ap. 20, București, Sector 2.
Tel: (4021) 230 7057, (4021) 231 0361,
Fax: (4021) 230 2704, E-mail: nmx@icnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

A venit momentul să alegi!

El votează.

Ea votează.

Tu votează!

www.mtv.ro

Sala Polivalentă
București
5 iunie 2003
în direct la mtv
de la ora 20:00

7 metode pentru trata

Statisticile sunt nelătoare: dacă în 1983 existau, în România, 1,2 cazuri de cancer la sută de mii de locuitori, în 2000 cazurile au ajuns la 2,16, adică aproape s-au dublat! Acum apar cam 500 de cazuri noi pe an (diagnosticate, dar câte or fi neștiute?). Dintre acestea, cam 300 se termină sumbru, sporind numărul deceselor. Melanomul malign cutanat (cancerul de piele) este unul dintre cele mai complicate și mai frecvente tipuri, dată fiind aria lui largă de răspândire.

Cauze: „Vinovat este modul nostru de viață și mediul extern. Dar există și anomalii interne, greu de controlat”, spune conf. dr. Alexandru Bădaru de la Institutul Oncologic Fundeni. „Expunerea nesăbuită la soare este principala cauză a apariției cancerului de piele. Unii încearcă, în concedii, să ia tot soarele și uită să se expună progresiv sau nu se protejează cu o cremă specială. Predispuși la o asemenea boală sunt cei cu pielea deschisă la culoare, cu ochi albaștri, cu păr blond sau roșcat dar și toți cei care în mod frecvent fac arsuri solare.”

Debutul bolii: Mai întâi apare o mică leziune cutanată, pe care cei mai mulți o neglijează. Urmează semne mai violente: leziunea devine asimetrică, i se schimbă culoarea spre albastru sau chiar spre negru, se umflă. Dacă apar și inflamații, cruste, sângerări sau prurit (mâncărime), alarma este maximă. Trebuie mers de urgență la medic încă de la primele manifestări, pentru a se evita faza extremă.

Profilaxia în acest domeniu impune combaterea expunerii excesive la soare, limitarea expunerii la radiațiile ultraviolete artificiale, folosirea cremelor protectoare și excizia leziunilor cu potențial de transformare. Metodele clasice de tratament în cazul cancerului de piele se referă la tratamentul chirurgical, radioterapie și tratament sistemic (citostatic).

Tratamentul chirurgical tinde în prezent spre o atitudine mai puțin agresivă (s-a constatat că extirpările mari determină morbiditate crescută, de aceea trebuie fixate marginile exciziei minime necesare, în formă eliptică). Este principala metodă de tratament în cazul leziunii primare. În

Conf. dr. Alexandru Bădaru, împreună cu echipa de medici de la Institutul Oncologic, a realizat un CD-ROM care conține toate datele și statisticile legate de cancer.

acest tip de operație se preferă bisturiul electric. Și în cazul metastazelor la distanță se folosește în continuare excizia, dar numai după investigații imagistice detaliate. În aceste cazuri tratamentul

se completează cu radioterapie, sau/și chimio-imunoterapie.

Citostatice: În continuare, cel mai activ citostatic este *Dacarbazina* (*DaTrizen*), cu o rată de răspuns de 20%. Este important de știut că, deși au fost testate numeroase medicamente, rezultatele nu au fost încurajatoare. Remisiunile complete sunt rare, iar durata medie de menținere a răspunsului este de un an. Rezultatul cel mai bun se obține în cazul metastazelor cutanate, limfatice și pulmonare.

Radioterapie: concepția nouă indică folosirea unor doze mai mari decât cele convenționale; în acest fel se determină moartea celulelor maligne și se previne radiorezistența. Înconvenient: crește toxicitatea pentru țesuturile normale, crește rata complicațiilor și a sechelelor. De aceea radioterapia se utilizează cu indicații restrânse, în cazurile în care operația este dificilă sau prezintă riscuri. Se indică, în general, în cazul melanoamelor pe mucoase (vagin, anus, cavitate bucală), ganglioni limfatici regionali sau în unele metastaze în tranzit.

Dușul energetic sub piramidă durează 30 de minute și se face înainte de sesiunea de cristaloterapie.

Speranțele soluțiilor alternative

Cristaloterapia folosește energia nativă a cristalelor, după ce acestea au fost purificate și încărcate prin anumite programe. Unul dintre specialiștii în astfel de terapii complementare este Ana-Maria Iliescu (doctor în istorie, polilogie și filologie). Ea alătură cristaloterapiei alte metode neconvenționale: **tehnica radiantă, presopunctură, meloterapie, reflexoterapie craniană, vertebroterapie cu cristale, aromaterapie, cromoterapie.** „Din punctul de vedere al terapilor complementare, cancerul este un dezechilibru energetic major. În principiu, apare în urma unor suferințe mari, emoționale, de stres, șocuri. Dacă s-ar face controale măcar de două ori pe an (nu sunt dureroase, nu se ia sânge, nu există intervenții traumatizante) s-ar putea observa tendințele de modificare ale vibrațiilor celulelor. Nici aparatele cele mai fine nu sesizează ceea ce se observă la un consult energetic. Un om se poate simți foarte bine, dar în organismul lui se pot petrece deja transformări celulare. Eu trimit persoanele la control când observ această vibrație. Pentru că este obligatoriu ca persoana să ajungă la oncologie. Important este să existe o compatibilitate între terapeut și pacient, precum și capacitatea organismului de a recepta acea rezonanță fie a mea, fie a pietrelor cu care lucrez. Este acea capacitate a organismului de a primi și a păstra acea cantitate energetică necesară refacerii. Procesul este de lungă durată și presupune tehnici și cunoștințe speciale din partea terapeutului. Nu oricine lucrează pe cancer.”

O sesiune de tratament în cabinetul Anei-Maria Iliescu începe, obligatoriu, cu un duș energetic sub piramidă (aproximativ 30 de minute), prin care se realizează echilibrarea întregului organism. Urmează utilizarea anumitor cristale, așezate în anumite zone ale corpului, în principiu în zona bolnavă și pe cei șapte centri energetici. În zona focarului și a punctului de pornire a vibrației maligne se folosesc pietre de culori specifice zonelor respective. Pentru orice tip de cancer este nevoie, neapărat, de pietre de obsidian, care izolează celulele cu vibrație malignă.

rea cancerului de piele

Dr. Pavel Chirilă crede în principiile medicinei creștine: rugăciunea și sfintele taine, ca și plantele, sunt importante în terapia cancerului

Apoi, în funcție de sistem și de organ, se folosesc pietre diferite, de diverse culori (fiecare zonă are o culoare specifică).

„Pentru cancerul de piele neapărat trebuie lucrat și pe suprarenale. Suprarenalele secretă cortizonul, care se adresează și sistemului dermic. Trebuie văzut dacă nu sunt dezechilibre și la tiroidă, datorită cărora persoana poate să aibă o piele mai uscată, mai zbârcită.” Ședința de cristaloterapie durează 10-30 de minute.

Restricții alimentare: fără alcool, tutun, mezeluri, chimicale, carne doar aibă (pui și pește).

Fitoterapia este o metodă străveche, care utilizează plantele medicinale, ca remediu în diferite afecțiuni. Dr. Pavel Chirilă, specialist în boli interne, fitoterapie și homeopatie (cabinetul *Naturalia* din comuna Voluntari) susține că, astăzi, cabinetele de terapii naturiste sunt adevărate barometre care înregistrează eșecurile medicinei alopate. „Nu suntem extremiști în practicarea acestor metode. Nu cred că terapiile naturiste sunt mai eficiente decât terapiile alopate sau invers. Metodele sunt complementare. Idealul terapeutic pentru fiecare bolnav este ca la primul semn al bolii să apeleze la o terapie blândă și numai cazurile care nu răspund să beneficieze de o terapie mai dură, care implică riscuri. Terapia blândă este cea naturistă. Dar eu nu sfătuiesc un bolnav suferind de cancer să rămână exclusiv pe vreo terapie naturistă, pentru că nu s-a dovedit, până în momentul de față, ca având o eficiență garantată. Bolnavii trebuie să apeleze și să rămână în legătură permanentă cu medicina alopată, cu serviciile de oncologie specializate și pot

„Pentru cancerul de piele folosesc, neapărat, obsidian (care izolează celulele cu vibrație malignă), apoi pietre galbene, albastre (lapislazuli sau hematit) și două cristale de stâncă, cuarț, cu care merg ca un laser pe piele și mă opresc acolo unde se află tumora”, explică Ana-Maria Iliescu, specialist în terapii complementare.

Ce și cât mâncăm – întrebări la care răspunsurile rămân contradictorii

apela la terapiile naturiste pentru un tratament complementar. Pe de-o parte, remediile naturiste pot repara efectele adverse date de citostatice și de radioterapie. Sunt unele plante foarte eficiente: *SOD* natural, produs al Institutului Cantacuzino, un concentrat de suc de orz verde, care conține superoxid dismutază, *echinacea* (o plantă care crește în America), *veronica officinalis* (ventrlică), *ribes nigrum* (coacăz negru). Pe de altă parte, terapiile naturiste pot fi folosite în cancer pe post de terapii simptomatice. Dacă un bolnav are insomnii, dispepsie, tulburare de tranzit intestinal, infecție a căilor respiratorii superioare, este preferabil să le trateze cu remedii naturale, ca să nu încarce în plus organismul cu alte substanțe chimice.”

Dietoterapia bolnavilor cu cancer este foarte importantă, funcționând ca un remediu natural. Din păcate, aici conceptele se contrazic, nu mai sunt complementare. Deși este de preferat o dietă naturistă, oncologii recomandă o hiperalimentație: proteică, glucidică, multă carne. „Este de dorit ca două zile pe săptămână să se țină post negru și în celelalte zile bolnavul să se alimenteze bine, normal, decât să mănânce abuziv. Există cercetări care arată că în timpul unui post negru, celulele canceroase nu rezistă, mor”, susține Pavel Chirilă. Altă metodă, care a dus la vindecări aproape inexpli-

cabile, este **sacroterapia**. „Orice medic mai în vârstă a întâlnit câteva cazuri de vindecări miraculoase. Nu putem să le explicăm prin instrumente de evaluare ale medicinei academice. Potențial, orice bolnav se poate vindeca miraculos. De ce unii se vindecă în mod miraculos și alții nu, în ciuda tuturor tratamentelor pe care le fac, nu știm. Rugăciunea este un remediu fundamental, în orice boală. La fel, sfintele taine, spovedania, împărtășania, slujba Sfântului Maslu. În cabinetul nostru există în permanență un preot, pacienții sunt cercetați și din punct de vedere spiritual, nu numai medical. Există și cauze spirituale ale bolilor, nu numai cauze fizice, microbiene, alimentare, climatice. Medicina creștină a extras din Biblie, a identificat aceste cauze și a indicat terapiile benefice.”

Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului

Așadar, în ciuda tămaduitorilor care susțin că această boală gravă se poate trata exclusiv prin remedii naturiste, concluzia este că principala modalitate de tratament este oferită de medicina alopată. Terapiile complementare pot să susțină benefic metodele clasice sau să reducă din efectele secundare dezastruoase ale citostaticelelor. Fiecare pacient își va alege, în funcție de structura sa și de stadiul în care se află boala, remediu complementar care i se potrivește. Dar cel mai important este să preîntâmpinăm apariția bolii, printr-o viață echilibrată, susținută de principii sănătoase.

foto **Gia Iova**

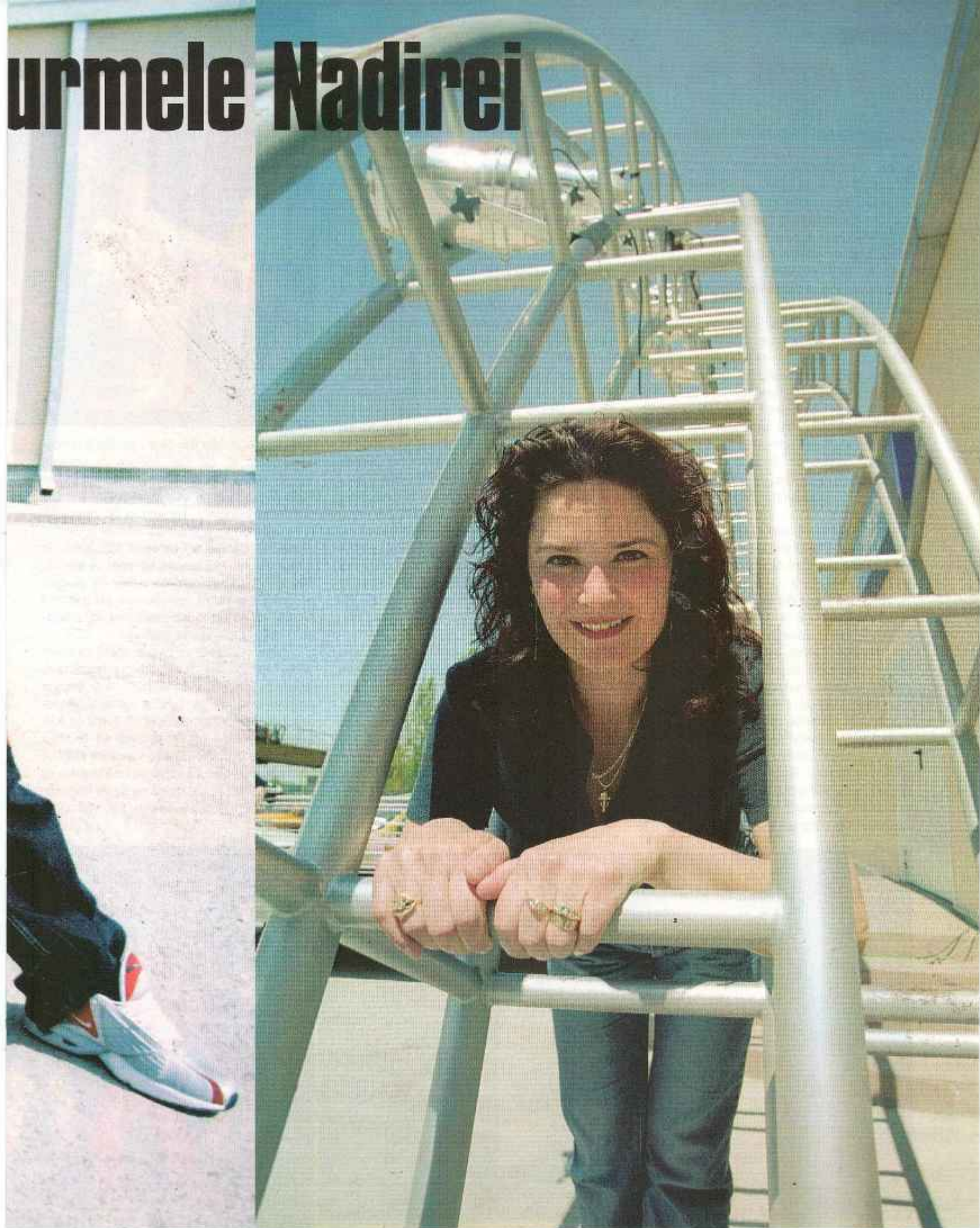
foto **Robert Hanciarec**

Pe

Casa Big Brother este din ce în ce mai încăpătoare: Mumu și Iulia i-au luat urma Nadirei. Cei doi s-au întors la casele lor, dar speră că viața li se va schimba în bine. Mumu crede că este mai aproape de visul său, acela de a-și deschide un restaurant în Oradea, locul spre care s-a îndreptat cu viteză maximă la volanul minunatei sale mașini. Iulia se gândește la o afacere împreună cu frumousul ei soț Victor, dar prima investiție va fi se pare într-un cărucior pentru bebeluși.

urmele Nadirei

„La mine nu există «Nu există»”

Limuzina rulează cu viteză maximă pe drumul de lângă platforma Semănătoarea la marginea Bucureștiului, ridicând în urma ei nori de praf. O frână de mână, un scrâșnet de roți, și bolidul face o semiîntoarcere pe loc pe platforma din fața Casei Big Brother. Șoferul, un tip solid, îmbrăcat într-un tricou galben și pantaloni largi de rapper, coboară cu un zâmbet larg pe fața acoperită de niște ochelari fumurii. Atenție, pietoni, Mumu este din nou în libertate.

Mumu, alias Nicolae Covle, fostul locuitor al Casei Big Brother, respiră aerul libertății așa cum îi place cel mai mult: la volanul mașinii sale, un Volkswagen Passat 6, TDI, an de fabricație 2002, preț de listă 24.000 \$, ieșind mândru din mașină pe care a achiziționat-o anul trecut cu banii jos. Mumu arată nu doar că fostul concurent nu moare de foame în lipsa celor 50.000 de euro puși la bătaie de Prima TV pentru câștigătorul show-ului. Arată și o altă față: jovial, independent, chiar excentric.

Cu siguranță, nu pentru aceste trăsături de caracter peste 50% dintre telespectatorii care au avut de ales între Mumu și Iulia, cea poreclită „Sexy Mărioara”, l-au ales pe primul pentru a ieși din Casa Big Brother. Căci, cel puțin în ultima perioadă a șederii sale în Casă, Mumu începuse să prezinte un comportament greu de suportat de către colegi, dar și mai greu de acceptat de către spectatorii domiciliului de divertisment. Mumu devenise ursuz, irascibil, recalcitrant și chiar bătăran. A făcut-o „vacă” pe Izabela, a agresat-o pe Iulia, aruncându-i paharul în față, le-a cicalit pe Violeta și Alida. La toate acestea s-au adăugat păcate originale: Mumu a venit la concurs lăsându-și acasă soția în vârstă de 27 de ani și băiețelul de numai 8 luni, un lucru greu de acceptat de către orice mămică telespecta-

toare, în ciuda asigurărilor date de Mumu sau chiar de Beatrix, soția sa, că decizia a fost luată de comun acord. Nu-i de mirare că tot poporul feminin s-a revoltat pe cel care la început părea cel mai indicat pentru postul de lider de grup sau chiar câștigător al concursului.

Mumu, 32 de ani, fost sportiv de lupte greco-romane, a lăsat impresia într-adevăr că este mai în elementul său în relația cu băroații decât cu femeile. Dar asta nu înseamnă că ar fi violent cu femeile sau că ar obșnuși să-și bată soția, cum a aflat că l s-au scos vorbe. Asemenea acuzații aruncate pe forum-ul paginii de Internet de către diferiți fani ai emisiunii par să îl jignească profund pe uriașul Mumu. „Nu-mi explic cum am lăsat această impresie. Dar soția mea este aici și poate să confirme că nu am ridicat vreodată mâna asupra ei”, spune fostul luptător, iar Beatrix dă afirmativ din cap. Iar încoierile unora legate de comportamentul său de soț și tată sunt total nefondate, a încercat Mumu să arate imediat ce a ieșit din Casa Big Brother: nu s-a despărțit de soția sa nici măcar în timpul interviurilor date presei, iar aici nu a uitat să accentueze faptul că revederea, în curând, a fiului său Dominic-Raul, îi provoacă o bucurie ce acoperă părerea de rău pentru ieșirea prematură din concurs.

Un concurs de altfel benefic pentru el, și-a putut da Mumu repede seama când și-a condus cu mașina un prieten la Gara de Nord, a doua zi după ieșirea din Casă. Pe stradă șoferii l-au recunoscut, l-au claxonat și l-au salutat. Un lucrător la parcare n-a vrut să-l încaseze banii pentru staționare. „Se poate să-ți iau bani ție, Mumu?”, l s-a adresat ca și cum l-ar cunoaște de o viață.

Oameni pe care nu l-a văzut niciodată se comportă față de el extrem de familiar.

Surprinzător, fetele par să-și manifeste simpatia față de el, cel mai adesea ca dovadă, spune Mumu, că „mica societate închisă din Casa Big Brother nu este o reflectare a societății în care trăim”. La ieșirea pe care a făcut-o cu soția sa prin Unirea Shopping Center, multe l-au sărutat și l-au cerut autografe, iar câțiva bărbați l-au propus să intre în afaceri. „Am primit câteva cărți de vizită, dar nu știu despre ce e vorba. Voi analiza orice ofertă fiindcă eu nu spun niciodată «nu îmi place» până nu încerc”, spune Mumu.

Are un vis, în orice caz, și speră ca acum să fie mai aproape de realitate: un restaurant, acasă în Oradea. „La Mumu”, va fi desigur numele localului pe care și l-a dorit dintotdeauna. Specialitatea casei: „o porție cu adevărat mare care să nu te lase să te ridici flămând de la masă”. O idee cu șanse mari de izbândă. Căci cine l-a văzut pe concurentul de la Big Brother, cu siguranță nu se va îndoi că, la mâncare cel puțin, Mumu are standarde înalte.

„Nu-mi făceam probleme că mă vor vedea goală colegii din Primărie”

Două lucruri au derutat-o pe Iulia, la ieșirea din **Casa Big Brother**: faptul că are fani afară și că prietenele sale cele mai bune i-au dat votul lor. În rest, brașoveanca de 29 de ani, care a surprins publicul prin dezinvoltura cu care s-a dezbrăcat în fața camerelor de luat vederi, pare la fel de sigură pe ea ca și pe Victor, soțul său, despre care n-a încetat să vorbească în cele șase săptămâni cât a stat închisă.

– Colegii tăi din Casa Big Brother ți-au urat la plecare să te bursucească Victor. Ce înseamnă exact termenul?

– E un fel de dragoste de-a noastră: giugiuleli, drăgăleli, pupături și alintări de-a noastră.

tre. Eu pe Alida o strângeam în brațe, o mângâiam și-i spuneam că toate astea le făceam acasă doar cu Victor. Asta am denumit noi bursuceală.

– Ernest nu s-a sfiit să-ți pună mâna pe fund. Nu părea să te deranjeze.

– Asta-i nimica toată. În comparație cu ceea ce face în Casă Izabela, e floare la ureche. Să te lași strânsă în brațe și pipăită nu mi se pare ceva deosebit. Sunt gesturi de care ai nevoie, trebuie să atingi pe cineva pentru că ești om, nu poți să stai cu mâinile în sân, lipite de trup și să te uiți la colegul tău ca la un străin.

– Va face cineva dragoste în casă până la urmă?

– Nu cred. Doar de la Izabela ne putem

aștepta la așa ceva, dacă nu va primi mesaje de acasă, de la „tata indienilor” (iubitul Izabelei – n.r.), dar restul nu. Ea a fost foarte supărată de Paște pentru că nu a primit nici măcar o felicitare de la băiatul ei din Satu Mare.

– Nu arată prea supărată. Acum tocmai e deasupra lui Ernest și par să facă sex.

– (Râde) Doar mimează... Dar e supărată. Nici nu a stat la masă cu noi, deși am avut o masă foarte frumoasă de Paște și ne era o foame de lup, dar ea n-a stat să mănânce. Ea e pata de culoare din casă, ea face ceea ce nu îndrăznesc celelalte fete să facă.

– L-ai făcut vrând-nevrând și pe Victor o persoană publică. Admiratoarele lui se întreabă cum ai pus mâna pe el?

– Eu eram în anul 5 la facultate, iar cineva mi l-a recomandat pe Victor pentru a mă ajuta la proiectul de diplomă. Victor scria la calculator iar eu îi dictam. Am scris un rând, două, trei apoi mi-a pus mâna pe păr, m-a mângâiat.

– Și de atunci continuați în același mod: tu dictezi și Victor execută.

– Doar așa se vede de afară. Poate pentru că sunt eu mai vorbărească.

– Au fost oameni, precum Ernest, care a primit voturi de la public, dar nu și de la cei din Casă. Percepția publicului despre concurenți este alta decât percepția concurenților despre ei înșiși?

– Sunt sigură de asta. Când am aflat că în momentul propunerilor Ernest a fost ales de public, nu mi-a venit să cred. El e clovnul casei, omul care te înveselește cu o peria când ești supărat. În plus, se pliază la orice situație. Ați văzut la radio ce bine a făcut față. Atunci a crescut în ochii mei. Nu mă așteptam să-și controleze atât de bine emoțiile, să aibă multe idei, să vorbească liber și dezinvolt. Curios că de afară publicul nu l-a plăcut și a dorit să-l vadă ieșit din Casă.

– Publicul l-a pedepsit pe Ernest mai degrabă pentru că a rănit-o pe Alida, flirtând și cu alte fete.

– Eu, din interior, l-am văzut că procedează corect din acest punct de vedere. Alida s-a îndreptat spre Ernest, iar el a luat o poziție defensivă, încercând s-o avertizeze să nu se atașeze de el. A încercat să-i spună: „Ești sensibilă, nu te atașa de mine pentru că eu mă mai uit și după Violeta, Andreea sau Iza, așa că nu vreau să suferi îndrăgostindu-te de mine.” Nu știu cum s-a văzut din afară, dar mie mi s-a părut cinstit la faza asta, chiar dacă Alida a dat în lacrimi peste lacrimi.

– Lacrimi care l-au costat scump. Capitalul său de simpatie aproape s-a evaporat.

– Ernest a avut și el vina lui. L-a dat motive Alidei să vină spre el, l-a vorbit frumos, a

înnebunit-o, a intrat în lumea viselor ei și a știut să-i spună ce aștepta fata să i se spună. E un magician al vorbelor băiatul ăsta și poate să înnebunească pe oricine. Iar publicul, cu telenovela în cap, l-a perceput probabil pe Ernest ca fiind un om care o rănește pe Alida.

– În casă există o coaliție a băieților împotriva fetelor?

– Băieții sunt mai uniți ca fetele, asta-i clar. Nu știu ce povestesc ei în camera lor, dar când ies nu-și divulgă poveștile, nu se ceartă. Când au vopsit ouăle de Paște au spus: „Așa scrie pe rețetă, așa facem”. În schimb, fetele au făcut un adevărat tărăboi: „Lasă-mă pe mine, ba pe mine, pune oțet, pune mai multă sare, pune nu știu ce pentru că eu știu o

rețetă specială de la mama”. Certuri și iar certuri; fetele nu s-au putut coaliza nici pentru o chestie mărunță ca asta.

– Ești conștientă de popularitatea pe care ți-a dat-o emisiunea Big Brother?

– Nu știu dacă am popularitate. N-am văzut decât câteva persoane de când am ieșit din Casă. Mi s-a spus doar că trebuie să mă întâlnesc cu nu-știu-ce ziarist, că trebuie să țin o conferință diseară. M-a cam șocat puțin, pentru că noi cei din casă suntem niște oameni normali și așa ne simțim: obișnuiți, banali.

text **Dan Tornea**
foto **Robert Hanciarec**

Explozie de energie

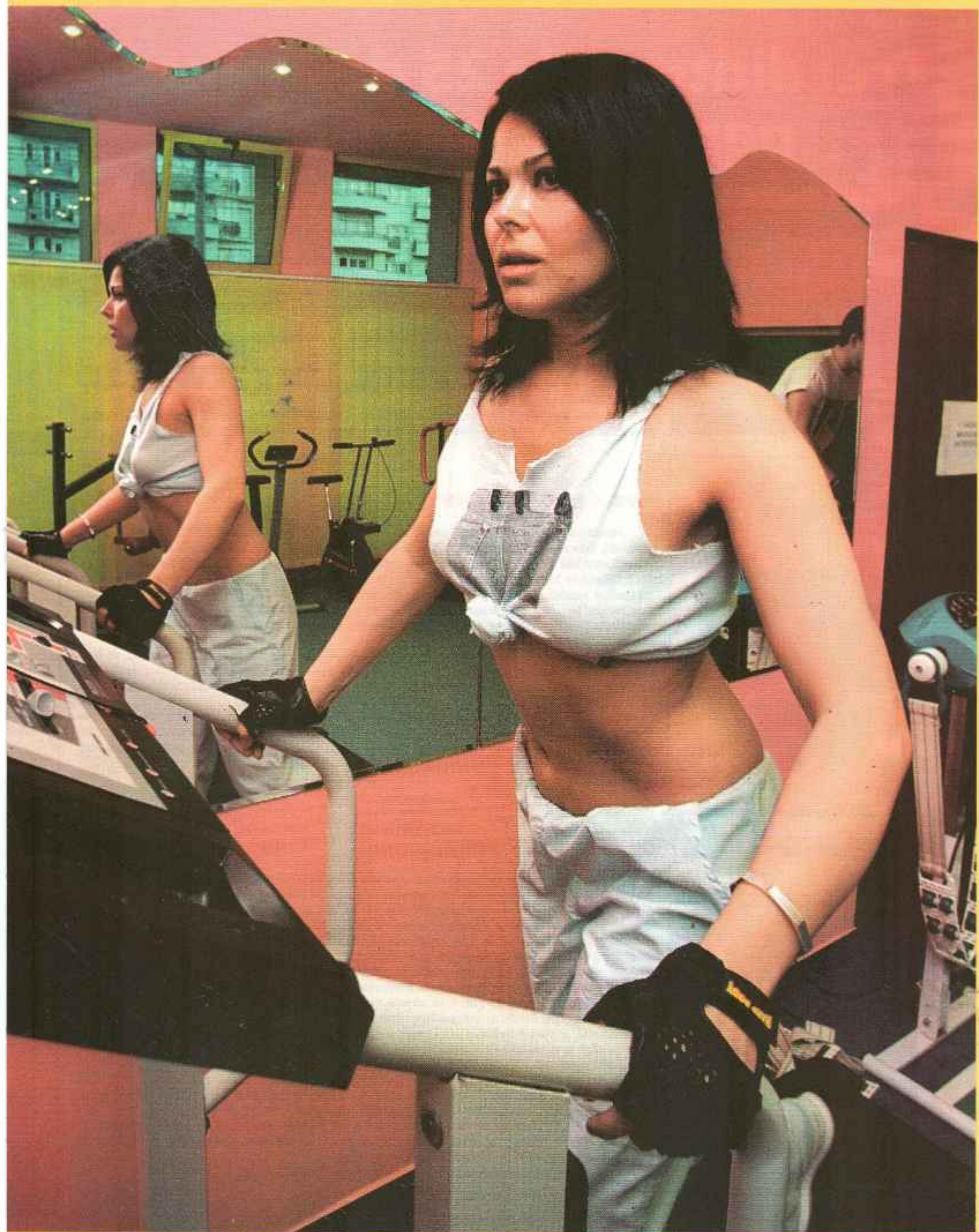
„Am o viață plină. Pentru că am poftă de viață!”, spune Micky. Chiar dacă a renunțat la vocea de copil (impusă de standardele din Norvegia și Finlanda, unde s-a format acum câțiva ani), Micky a păstrat voioșia și seninătatea fetei lipsite de griji.

În această lună urmează să filmeze un videoclip la piesa *Mike sete de tine*, compusă de Marius Moga. Unde mai pui că dragostea se împletește minunat acum cu scena, pentru că iubitul ei, Răzvan, îl este și impresar. El o însoțește și la antrenamentele de fitness, unde Micky își consumă energia și își modelează trupul. În afară de cursele pe role alături de prietene și tenisul cu piciorul unde îl face praf pe băieți de când se știe, Micky luptă cu aparatele de câțiva ani buni. O face programată, cu profesor, dietă personalizată și proteine calculate. Asta chiar dacă artista se pricepe de minune să gătească sămăluțe, ciorbă de burtă... Numai cozonaci n-a încercat, „că-s tare complicați.” Afinitățile sale gastronomice sunt exprimate și altfel. Micky își dorește un cățeluș. „Să fie mic, cu păr mult și urât. L-aș numi Păstârnac.”

text **Gia Iova**

foto **Robert Hancianec**

Trei dintre cele 25 de avantaje pentru membrii ACR

O premieră absolută în România : SALVAREA AERIANĂ A ACCIDENTAȚILOR PE CĂILE RUTIERE

27 martie 2003, o zi istorică pentru automobiliști: lansarea pe șoselele țării a elicopterelor de salvare aeriană. A fost semnat Protocolul de parteneriat între Automobil Clubul Român și Societatea Becker Aviation Trans S.R.L. care asigură logistica necesară, inclusiv elicoptere performante și, în perspectivă, avioane, pentru salvarea aeriană a victimelor accidentelor grave rutiere, când viața lor depinde de urgența transportării la unitățile medicale de profil.

Introducerea salvării aeriene racordează clubul nostru la practica existentă la cele mai puternice cluburi automobilistice din Europa și de pe alte continente.

Flotila de elicoptere pentru salvarea aeriană va fi pusă, de asemenea, la dispoziția organizatorilor de competiții naționale și internaționale de automobilism și karting, atât pentru supravegherea desfășurării acestora, cât și pentru intervenții de urgență.

Totodată, Flotila de elicoptere va putea fi folosită de membrii ACR, în cazul transportării lor sau a unor membri ai familiei acestora, la intervenții medicale de urgență, precum și în alte situații de forță majoră.

PERMISUL DE CONDUCERE INTERNAȚIONAL (PIC)

Permisul Internațional de Conducere asigură deplina legitimitate în circulația rutieră internațională. Este eliberat în exclusivitate de către Automobil Clubul Român, prin toate filialele sale. Forma și conținutul său au fost stabilite prin *Convenția Internațională de Circulație Rutieră* de la Viena din 8 noiembrie 1968, fiind identic în toate țările. Automobil Clubul Român eliberează aceste permise cetățenilor români, domiciliați pe teritoriul României, membri ai clubului, posesori de *Permis de Conducere Național*, cu vechime de minim un an, care se deplasează în străinătate cu autovehicule proprietate personală, precum și șoferilor profesioniști. Acesta este recunoscut în peste 150 de țări din Europa și de pe alte continente.

Permisul de Conducere Internațional scutește pe posesorul său de a purta asupra sa, pe teritoriul străin, o traducere legalizată a *Permisului Național de Conducere*, în 5 limbi de circulație internațională (engleză, franceză, germană, spaniolă, rusă) sau de transcriere a acestuia în caracterele limbii naționale ale statului respectiv.

Pentru eliberarea PIC se vor prezenta: cererea tip, carnetul de membru ACR, *Permisul de Conducere Național* în original și o copie xerox a acestuia, 2 fotografii de tip pașaport.

O mențiune suplimentară deosebită: amatorii de falsuri nu-și mai pot face jocurile; noul PIC, recent tipărit, expediat la toate cluburile partenere, exclude falsul.

SCRISOAREA DE CREDIT (SC)

Este un document de club emis în exclusivitate de ACR și recunoscut de toate cluburile partenere din AIT & FIA, venind în întâmpinarea membrilor ACR care se deplasează peste hotare cu automobilul. *Scrisoarea de Credit* are două categorii valorice: de 600 euro și, respectiv, de 1100 euro, dimensionate în cupoane aferente. Cupoanele *Scrisorii de Credit* pot fi preschimbate total sau parțial și în numerar în cazuri excepționale, după confirmarea Centralei ACR. Membrul ACR beneficiază peste hotare de ajutorul prompt al cluburilor partenere străine.

Un alt avantaj este că membrul ACR, beneficiar al SC, nu riscă să rămână fără bani într-o țară străină ca urmare a unor plăți neașteptate. Prin acest document este creditat cu o sumă pe care o poate cheltui în limita SC, sumă pe care o va înapoia clubului la întoarcerea sa în țară. Pe baza cupoanelor din *Scrisoarea de Credit* se pot achita costuri ocazionate de reparații și remorcare neprevăzute ale automobilului, asistență medicală (ca urmare a unui accident sau unei îmbolnăviri grave subite), asistență juridică în conexiune cu accidente, taxe pentru expertize tehnice, amenzi contravenționale, precum și alte cheltuieli.

Pentru a beneficia de o *Scrisoare de Credit* se impun anumite condiții: autoturismul propriu să nu fie mai vechi de 8 ani, să aibă *Inspekția Tehnică Periodică* efectuată la zi și o verificare tehnică generală a autoturismului cu maximum 14 zile înainte de solicitarea *Scrisorii de Credit*.

Membrii ACR beneficiază, de asemenea, de un alt avantaj deosebit. La primirea *Scrisorii de Credit*, acesta va achita doar 24 euro, pentru SC în valoare de 600 euro, și, respectiv, 33 euro pentru SC în valoare de 1100 euro, plătită în lei la cursul zilei.

Scrisoarea de Credit nu este valabilă pe teritoriul României.

Mașinăria de lovit mingea

Atunci când nu are concursuri și se află în București, Otilia se antrenează în sala Fabricii de sticlă *Stirom*. De ani buni vine aici zilnic: partenerii obișnuiți de joc sunt băieții echipei naționale (condusă de antrenorul emerit Aurel Ovanez), dar și juniorii antrenorului emerit Constantin Mihăilă sau cei de la *ProAuto*, școlii de Vasile Fodoran. „Otilia sârea în ochi la fiecare prelecție, era o năzdrăvană, o băiețoasă. Prima paletă a ținut-o în mână la șapte ani, iar de la 12 a început să câștige, să vină în față. Așa de ambițioasă e, că, după operație, n-a acceptat să lucreze mai ușor. E încăpățanată. Vă spun, are calități native pe care la alți jucători încercăm să le formăm în ani întregi de exercițiu. Are o viteză și mobilitate extraordinare. E atât de sufocant jocul ei, că băieții noștri, medaliați la europene, cu greu îi fac față”, spune Constantin Mihăilă, unul dintre profesorii care o știu pe Otilia de când învâța primele efecte.

Băieții, experți în mingi de mare forță, îi dau dreptate. „Are mai multă experiență decât noi și dacă intri în ritmul ei, pierzi cu siguranță. Noi încercăm s-o scoatem din ritm. Dar ea e mai rapidă și decât antrenorii!”, spune, cu năduf, Andrei Cioran (16 ani). Alexandru Gheorghe (23 ani) sare: „Suntem băieți, normal, o-o mai și batem! Îi cunoaștem stilul de-acum, știm la ce să ne așteptăm. E expertă în contre rapide. Pe asta mică îl învinge mai des, pe Sorin (Cioran, 15 ani)...”. Otilia zâmbește. „Mă laudă! Oriunde, stilul fetelor diferă de cel al băieților. Ei se bazează pe forță, ele pe viteză.”

Pe la 7 ani, Otilia a fost selecționată de Vasile Dumitrescu, pentru echipa Ministerului Economiei Forestiere de la Fabrica de chibrituri Chirigiu. Nu-i plăcea tenisul de masă, dar profesorul reușea să-i atragă pe copii prin concursuri de ștafete, alergări în jurul mesei de joc, premiate cu glucoză și ciocolată.

Părinții Otiliei, sportivi și ei (mama – handbalistă, tatăl – box și bob), au încurajat-o spre sportul cu paleta, în ciuda nemulțumirilor fetei. Și bine au făcut. „Eu vroiam gimnastică, îmi doream să ajung ca Nadia, visam podiul, ca toți copiii din acea vreme. Mama a insistat să fac tenis de masă; îmi spunea că gimnastica deformează, întârzie creșterea, că acolo cariera e scurtă...”. Și acum, legătura cu mama

e vitală. Ea-și urmărește fiica, din sală, la toate meciurile din țară. Reiau apoi, împreună, meciurile de pe casete: Otilia are în mama ei cea mai bună prietenă și cel mai bun critic al jocurilor sale. Și antrenorii au recunoscut că le-a stat inima-n loc de bucurie. Nicolae Tănăsescu, fostul președinte al clubului de la *Stirom*, e și fericit, dar și supărat: „Prevedeam ceva de când am cunoscut-o. Era ca un zgâmboi, iute, agilă. Era ambițioasă și stătea moț să joace. Masa și mingea erau ca un magnet pentru ea. Mi-au dat lacrimile că după atâta timp a câștigat europenele. Îmi pare bine că a confirmat, pentru că eram supărat pe felul în care a susținut-o federația. Când s-a operat, „Pe banii tăi, fetițo!”, iar la premiarea de anul trecut, când echipa a luat locul I, ea n-a mai primit nimic, pentru că n-a jucat în faza finală. Nici unul n-a venit să o vadă la primul antrenament de după operație. O credeau terminată. Ei, n-a fost așa!”

Otilia nu vrea să discute despre implicațiile financiare ale premiului. Dar cum e cu oamenii, dincolo de bani? „Sigur, la un premiu așa mare sunt foarte mulți premiați pe lângă. Dar aceștia nu s-au interesat de starea mea înainte.”

Premiul de la Courmayeur e o cupă, pe care Oti o râvnește de multă vreme. Premiul de la MTS, cel 200 de milioane de lei, imposabil, „nu sunt atât de mulți încât să stau să mă plimb și să nu mai am nimic de făcut.” Nu-i plac plimbările sub lună plină; preferă

Otilia Bădescu a câștigat titlul european la tenis de masă după un moment foarte dificil. Operația de menisc cartilaj de la începutul anului trecut a împiedicat-o să participe la CE 2002. Chiar și în timpul meciului decisiv cu Tan Monfardini, Otilia avea genunchiul umflat. Miza foarte mare a obligat-o să nu dea importanță durerilor. Ambiția extraordinară și un efort de secol de experiență au ajutat-o pe Oti să învingă.

hârjoana cu un cio-bănesc german de patru ani, Raffi, care-o simte de departe și-o așteaptă pe balcon, gânditor, ca un om mare. Când nu e la sală sau în parc, Oti navighează pe Internet, ca să mai afle de-ale tenisului („Apropo, știi cum navighează o blondă pe Internet? Îl umple cu apă!”, face haz Otilia, care e blondă de ceva vreme). Când vine vorba de Arad, ține neapărat să-l amintească pe Sandu

Ion, singurul care s-a gândit la ea după operație, și care a premiat-o alături de federația de tenis, pentru punctele obținute până în faza finală a europenelor. Hoinărelele pe Internet o mai duc și-n Japonia, unde are o prietenă bună și amintiri extraordinare. Acolo a atins-o, un pic, poezia, când a învățat să construiască ikebana. Mai încearcă și acum, acasă, în momentele de relaxare.

În Japonia mergea la karaoke, în separeu, și cânta rock-uri ale *Beatles*-ilor sau ale lui Elvis. E dornică de dans, și imediat după meciul cu Tan Monfardini s-a supărat că n-a putut merge la discotecă: piciorul se umflase ca o butelcută. Nici acum nu prea are voie să facă efort, are oră zilnică de recuperare la doctor. Asta n-o împiedică să fie atentă la tot ce e nou în materie de muzică, film sau modă. Are trei parfumuri preferate: *Rush 2* de la Gucci, *Toledo*, de la Givenchi, și

Miracle, de la Lancôme. La câte drumuri a făcut prin lumea-ntreagă, are, totuși, o mare insatisfacție: „Aș fi vrut să călătoresc de plăcere, nu numai pentru cutare concurs. Așa, am văzut lumea doar din sala de joc.”

Îi ținem pumnii Otiliei la Mondialele din iunie!

text **Gia Iova**

foto **Robert Hanciar**

Pe ultima cincime

Într-un moment în care nu mai puțin de 10 (zece!) echipe sunt teoretic amenințate cu situarea în final pe poziții care conduc la retrogradare sau la baraj (pe UTA nu am luat-o în calcul), a apărut un zvon. Potrivit acestuia, la Adunarea generală a FRF din 5 mai (sau 5 iunie) urma să se propună ca primul eșalon să revină la formula cu 18 echipe. Modalitatea ar fi fost următoarea: să nu mai dispute baraj formațiile aflate pe pozițiile 13 și 14, ci echipele clasate pe locurile 15 și 16, iar cele două aflate pe locul întâi în divizia secundă să promoveze direct. Pentru susținerea inițiativei era necesar acordul a 9 cluburi. Dinamo, Ceahlăul, Gloria, FC Argeș, Farul și Universitatea Craiova pronunțându-se deja favorabil prin diferiți reprezentanți, împotriva măsurii fiind Steaua, Rapidul și – surprinzător – Oțelul.

Și ce dacă ROAF prevede că modificarea formulei competiționale trebuie anunțată public cu un an înainte de aplicare? Sub oblăduirea LPF oare nu s-au încălcat repetat chiar normele UEFA privind perioadele de transferări? Să ne amintim apoi că, pentru a participa la actuala ediție de campionat, Bacăul și-a cumpărat locul pur și simplu, iar la Timișoara s-a creat un hibrid – Poli AEK – prin exodul defunctului Rocar București. Tot astfel, patronul Universității îi liniștea pe suporterii din Bănie că, la nevoie, va găsi o nou-promovată care să le vândă locul. De asemenea, implicarea politicului a fost evidentă la Constanța, Bacău, Timișoara sau în celebrul caz de așa-numitul blat Ceahlăul – Dinamo. Joaca de depunctarea și revenirea asupra sancțiunii nu a redirectionat titlul în Sosea Ștefan cel Mare?

O singură concluzie se poate trage în urma celor scrise până acum: astfel de manevre pot avea loc doar într-o întrecere internă în care cinstea și corectitudinea sunt o raritate, celebra „cooperativă” fiind aceea care stabilește ierarhiile. De altfel, faptul că președinții de cluburi au ajuns la o înțelegere pe care au numit-o „momentul zero” constituie cea mai bună recunoaștere că nu s-a jucat întotdeauna numai pe teren. În acest context, este plauzibil și ca varianta schimbării din

mers a numărului de competitive să fi devenit viabilă, aducându-se și argumentul – fals, spunem noi – că succesele echipei naționale s-au produs atunci când Divizia A cuprindea 18 echipe. Într-adevăr, timp de 27 de ani, în primul eșalon au activat 18 divizionare, din ediția 2000-2001 trecându-se la formula cu 16. Poate fi însă o pură coincidență că declinul la nivelul primei reprezentative a intervenit tocmai în acești ultimi trei ani deoarece se știe că echipa națională s-a bazat arareori pe jucătorii „autohtoni”, majoritatea selecționabililor evoluând în străinătate.

Așadar, pentru ultima „cincime” se întrevede continuarea cursei de urmărire declanșată de către Steaua, care a recuperat 9 puncte în... 9 etape. Liderul Rapid mai păstrează un avans de 5 „lungimi” pentru 6 runde. Un lucru interesant: cele două pretendenți la primul loc vor întâlni aceleași patru adversari (Gloria, FC Național, UTA și Farul), în condiții similare de teren. În

Într-un meci „de șase puncte”, victoria obținută de către Steaua în fața Rapidului se poate spune că a relansat într-adevăr lupta pentru obținerea titlului. Dar iată că, în vreme ce disputa „la vârf” a devenit deosebit de palpitantă, în subsolul clasamentului se pare că lucrurile vor lua o turnură neașteptată.

biliste de genul celor lansate de către Eugen Trică și Cristian Bălașa (care clamează prietenia existentă între cei doi) sau de către Costel Câmpeanu care vrea să-l vadă campion pe finul Emilian Dolha. La rândul său, patronul Gigi Becali aruncă momeli valorând câte 50.000 de dolari oferite echipelor care i-ar „încurca” pe rapidiști. În schimb, George Copos, principalul investitor al giuleștenilor, amenință că și va retrace sprijinul dacă aceștia vor rata obiectivul...

În vreme ce la Rapid am constatat o vizibilă descreștere a formei în sezonul de primăvară (11 puncte realizate din 27 posibile), ce să mai spunem de – totuși! – campioana en-titre? Dinamo a suferit o serie incredibilă de șapte înfrângeri, abia în ultimele două partide realizând remize! După 24 de etape, „câinii roșii” sunt pe locul 9, la egalitate cu alte trei formații, însă la numai trei puncte de alt trio aflat momentan la baraj sau la retrogradare. Iar în continuare vor întâlni – pe

teren propriu – Farul, Oțelul și Poli, deplasându-se în Regie, la Brașov și la Craiova. Și-ar fi putut imagina cineva, de exemplu, că ultima etapă ar putea constitui șansa supraviețuirii pentru fosta sau actuala echipă a lui Gigi Nețoiu, Universitatea respectiv Dinamo? O mențiune deosebită pentru trupa lui Marius Lăcătuș, FC Brașov acumulând același punctaj ca și Steaua (20) și prinzând deocamdată podiumul.

plus, Rapidul se va deplasa la Pitești și va primi acasă pe Ceahlăul, iar Steaua va fi gazdă cu Sportul Studențesc și va încheia sezonul la Constanța. O precizare: în cazul unei egalități de puncte, avantajul este de partea steliștilor, grație celor două victorii directe. Cum este și normal în astfel de cazuri, au apărut și declarațiile teri-

P.S. Victorie de moral pentru „tricolori” în amicalul de la Kaunas, România întrecând Lituania printr-un „eurogol” semnat de rapidistul Florin Bratu.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

Te așteptăm cu ușile deschise...

Matiz – creat pentru tine

CITYCENTER
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,
Sector 1 București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01
e-mail: bu30@bx.logicnet.ro
În curând și în Bd. Poligrafiei nr. 1

Începând cu
4.990 euro
cu toate taxele incluse

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

Mazda se dezlănțuie

La salonul auto de la New York, Mazda a prezentat conceptul MX Sportif. Mașina va fi motorizată deocamdată de un propulsor de doi litri care se estimează că va dezvolta 150 de cai putere la 6.000 de ture pe minut. Directorul de design de la Mazda a declarat că „acest automobil este un nou capitol în povestea pe care o scriem”. MX Sportif se laudă cu o ținută de drum exemplară pe care o garantează suspensiile de tip MacPherson. Frânele sunt prevăzute cu discuri ventilate atât pe roțile din față, cât și pe cele din spate.

Atenția pe care inginerii au acordat-o acestui model a fost foarte mare. Marca Mazda este într-o revenire de succes și orice produs nou va fi întâmpinat de public cu mult interes.

Joc de lumini

60% din accidentele rutiere se petrec noaptea. Glocar este iluminat cu leduri, ascunse de panouri transparente, ceea ce îl face foarte ușor vizibil. Vopseaua este puțin folosită în procesul de producție și în acest fel se reduce poluarea aerului. Dar asta nu este tot. Acum o sută de ani Henry Ford spunea despre modelul T: „Puteți comanda orice culoare, atâta timp cât aceasta este culoarea neagră”. Inginerii de la Ford întorc acum cuvintele sale și spun că mașina poate lua orice culoare atâta timp cât nu este vorba de negru. Iluminarea prin leduri permite pasagerului să-și aleagă culoarea dorită în orice moment. Intensitatea luminii este și ea reglabilă în funcție de condițiile de trafic sau chiar de apropierea periculoasă a unui alt vehicul. Glocar este însă doar un concept și nu unul cu forme atractive. Pe de altă parte, ideea cu ledurile a prins deja pe la unii dintre partenerii noștri de trafic convinși că în fiecare zi este Crăciunul.

Mégane + 2

Renault va lansa la salonul auto de la Barcelona versiunile break și berlină (tourer și saloon) ale noului Mégane. Cele două modele vor fi produse în Spania și respectiv Turcia.

Mégane Tourer și Saloon păstrează linia noului model și aproximativ 80% din componente. Surprinzător este faptul că pentru a oferi mai mult spațiu pasagerilor și a ocupa primul loc în clasă la acest capitol, distanța dintre roțile din față și cele din spate a crescut cu 61 mm. Motoarele sunt aceleași cu cele de pe versiunea hatchback, dar în comunicatul celor de la Renault apare și un motor nou. Este vorba de un motor-propulsor diesel de 1,5 litri și 100 de cai putere (!).

Raliu la limita rezistenței

Un nou raliu, poate cel mai spectaculos, cel mai dificil și cel mai puțin mediatizat începe odată cu sezonul cald. Pe 9 mai, la Craiova, este startul în prima etapă a campionatului național tot-teren.

Fiind inclusă în calendarul competițional al Federației Române de Automobilism, ediția din acest an, cea de-a doua oficială, va avea un plus de spectacol, de fonduri, de mașini puternice și concurenți pasionați. Publicul va avea ce vedea, promit organizatorii. Fiacăra – partener media pentru acest campionat – va prezenta etapa de etapă întregul parcurs al raliului, un fel de Paris-Dakar al României.

În acest an și-au anunțat participarea peste 40 de piloți, pe mașini de teren 4x4 sau cu doar două roți motrice, motociclete și camioane. Pentru toate cele șase etape ale raliului se vor „alerga” peste 2.500 de kilometri pe teren accidentat, pe drumuri unde uneori cu greu te poți cățăra cu piciorul.

Prima etapă, craioveană, înseamnă trei zile de concurs, un traseu de 350 km, dintre care 210 km probe speciale, care se desfășoară pe drumuri nemodernizate, forestiere, agricole sau pe nisip. Toți concurenții pornesc în cursă cu o hartă la bord, traseul fiind secret până în momentul startului. Se cunosc doar orașele de unde se va da startul: după Craiova urmează o etapă pe litoral, apoi Baia Mare, Bacău, Miercurea Ciuc și Brașov.

Pentru acest an cea mai puternică luptă se anunță la mașinile de teren. Lada Niva (pilotată de Marius Hanganu), care a dominat campionatul trecut, revine cu un nou model, iar în paralel vor lua startul și Nissan, Toyota, Mitsubishi, dar nu în variante de concurs.

Clubul Vignaeff și Castrol (Premium Lubricants România) doresc să permanentizeze acest gen de competiții în România. „Ideea demarării unui astfel de campionat a pornit și de la dorința de a aduce ceva nou în acest domeniu, dar am ținut cont și de oportunitățile oferite de relieful românesc și face posibilă o strânsă legătură între sportul cu motor, natură și aventură”, declară Victor Pop, organizatorul principal al raliului. Raliurile tot-teren (Paris-Dakar, Tunisiei, Master, Rallye ORPI, Rallye d'Orient) se desfășoară conform Regulamentelor FIA și FIM și nu trebuie confundate cu competițiile gen trophy sau trial.

Prețul modelului Z4 în versiunea standard și fără taxe incluse (CIP) este de aproximativ 28.300 euro pentru motorizarea de 2,5 l și de 33.400 euro pentru motorizarea de 3,0 l.

Demaraj cu Z4

Dacă anul trecut, pasionații de automobile au fost șocați de formele adoptate de noua Serie 7, acum BMW face o nouă provocare și lansează pe piață roadster-ul Z4. Linii nemaivăzute, detalii neobișnuite și performanțe pure din partea unei decapotabile cu două locuri.

BMW a lansat modelul Z3 în anul 1996 când singura concurență reală pe piața roadster-elor venea din partea lui Mazda MX5. În același an, vânzările în acest segment au crescut, iar BMW a luat aproape jumătate din clienții lui Mazda. În anii care au urmat, competiția a devenit mult mai strânsă. Au apărut pe piață Mercedes SLK, Porsche Boxster și apoi Audi TT. Z3 n-a fost, încă de la lansare, o mașină excepțională. Unele mici probleme îl făceau dificil de manevrat în condițiile unui șofat la limită. Porsche a oferit imediat mai multă forță și manevrabilitate, iar Honda S2000 (apărută în 1999) a plusat prin preț și un motor de excepție. În anii care au urmat, piața acestor mașini s-a stabilizat la aproximativ 100.000 de unități. În 2001 însă, BMW a vândut aproape de trei ori mai puține roadstere ca în 1996.

Timpu care s-a scurs de la lansarea predecesorului nu a fost irosit de cei de la BMW. Z4 este o mașină complet nouă, care nu împrumută de la celelalte modele decât motoarele cu șase cilindri în linie. Formele sunt neconvenționale, caroseria este mai rezistentă, iar mașina este foarte ușor manevrabilă. Tema de design nu a fost una retro așa cum este foarte la modă în ultima vreme. Proportțiile tradiționale ale roadsterului sunt însă păstrate. Partea din față este alungită, iar șoferul este poziționat foarte aproape de roțile din spate. Un detaliu

caracteristic acestui roadster sunt semnalizatoarele laterale acoperite de sigla mărcii. Se spune despre un BMW că are două calități remarcabile: comportament rutier previzibil și senzația că atunci când îl conduci ești un șofer mai bun decât în realitate. Z4 deține aceste calități excepționale. Sistemele DSC (control dinamic al stabilității) și DTC (control dinamic al tracțiunii) asigură un plus de siguranță pe drumurile pe care mașina ar putea să derapeze. Interiorul continuă nota dinamică a exteriorului și este dominat de aluminiu, material sinonim cu sportivitatea. Butoanele de control sunt așezate ergonomic și poziția lor este dictată de frecvența folosirii. Ca opțional este oferit un sistem de sunet care înglobează zece difuzoare. Acoperișul este pliabil manual în versiunea standard, dar ca opțiune această operație se poate face automat, în zece secunde.

Cele două motoare care vor propulsa pentru început Z4 au șase cilindri în linie și sunt ajutate de două cutii de viteză manuale în cinci și șase trepte. Primul motor are o capacitate de 2,5 l și dezvoltă 192 CP, iar al doilea are 3,0 l și forța maximă dezvoltată este de 231 CP. Acceleerația de la 0-100 km/h se face în 7 s și respectiv 5,9 s, iar vitezele maxime sunt de 235 km/h și 250 km/h.

Text: Mugurel Mărgărit

George Grigorescu: „Eu sacrific criteriu

▼ **Domnule Grigorescu, de ce ați decis să luați vedete de televiziune în mașina de concurs?**

– Eu sacrific criteriu performanței unui criteriu de imagine. Acesta este un sport care necesită niște resurse importante. Sporturile de viteză au fost mereu în această categorie.

– **Cât de bun copilot este Roxana Ciuhulescu?**

– E bună. Îi lipsește doar experiența.

– **Dar cum este să practici acest sport ca profesionist?**

– E ca o ecuație în care elementul principal se numește resurse financiare, dar încă mai ai câteva elemente necunoscute. Deci trebuie să strângi bani cât mai mulți de la sponsori ca să ai echipamentul mai performant. Având echipamentul mai performant te situezi cât mai în față și, cu cât sunt mai mulți în față, cu atât este lupta mai mare. Iar lupta mai mare înseamnă spectacol mai mare, și când ai spectacol mai mare, ai imagine mai multă. Imaginea-ți aduce sponsori mai mulți și bani mai mulți și o luăm de la capăt.

– **Înainte ați concurat pe un Renault Mégane. De ce ați renunțat la această mașină?**

– Este o mașină de 100.000 de USD și este de vânzare. Nu am buget să alerg cu ea, nu am parteneri, nu am sponsori.

– **E mai ușor să strângi buget pentru un Renault Clio decât pentru un Mégane?**

– La un Mégane componentele și consumabilele sunt mai costisitoare. Bugetul la o asemenea mașină se ridică la peste 100.000 de dolari pe an și sunt prea puțini parteneri care să o folosească drept suport de imagine pentru produsul lor. Cheltuielile de publicitate care se pun în joc în ultimii 3-4 ani sunt în scădere continuă. Avem 4-5 consumatori mari și cei care au acești sponsori însumează cam 80% din bugetul de campionat. Eu, pierzând Dialog ca sponsor în momentul tranșării la Orange, m-am reorientat.

– **Și ați decis să vă promovați propria companie, Mach1.**

– Pentru sezonul 2003 îmi combin profesia cu pasiunea. Merg în continuare la curse, pentru că lumea întreabă unde este Grigorescu. Eu mă simt perfect în formă și performant. Noi am făcut imagine primordială pentru alții: și lumea spune: „uite-l pe Grigorescu, ăla cu Megarul de la Orange”. Consumatorul nu spunea, Grigorescu de la Mach 1 de la Intersecția Moșilor cu Eminescu. Acum îmi promovez propriul produs, și o fac cu o mașină foarte apropiată de ceea ce poate cumpăra omul acum. Renault, cu modelele Clio și Clio Sport este best seller-ul pe piața românească și în întreaga Europă. În plus, am zis: hai să venim cu un fapt inedit, să atragem

Business și sport. Puțini reușesc să îmbine cele două componente mai bine decât multiplu campion național de raliuri George Grigorescu. Începând încă din 1991

Grigorescu a făcut din pasiunea lui pentru mașini o bună afacere, iar din afacere un suport excelent pentru activitatea sa ca sportiv auto. „Am fost catalogat ca bișnițar cu mașini în 1991” spune Grigorescu care, prin firma sa, Mach1, a devenit primul importator și concesionar al mașinilor Renault. A avut întotdeauna un fler pentru marketing. Grigorescu este mândru că în 1993 a fost primul sportiv auto care a reușit să-și vândă mașina ca suport de imagine pentru o mare companie internațională. Acum, când firma sa vinde peste 700 de mașini pe an, Grigorescu socotește că a venit timpul să-și promoveze propria-i firmă. Pentru prima dată în acest an pilotul va participa la Campionatul Național de Raliuri pe o mașină Renault Clio RS, sub siglă proprie: Mach1 Rally Team. Pentru impact maxim, Grigorescu a venit cu o inovație: pe bancheta din dreapta nu va mai sta copilotul său obișnuit, ci vedete de televiziune, iar prima va fi Roxana Ciuhulescu, înalta prezentatoare a emisiunii ProMotor. George Grigorescu despre afaceri, sport și spectacol în interviul ce urmează.

Mach1 Rally Team. Pentru impact maxim, Grigorescu a venit cu o inovație: pe bancheta din dreapta nu va mai sta copilotul său obișnuit, ci vedete de televiziune, iar prima va fi Roxana Ciuhulescu, înalta prezentatoare a emisiunii ProMotor. George Grigorescu despre afaceri, sport și spectacol în interviul ce urmează.

Grigorescu a venit cu o inovație: pe bancheta din dreapta nu va mai sta copilotul său obișnuit, ci vedete de televiziune, iar prima va fi Roxana Ciuhulescu, înalta prezentatoare a emisiunii ProMotor. George Grigorescu despre afaceri, sport și spectacol în interviul ce urmează.

atenția și am hotărât să invit vedete alături de mine la curse.

– **În acest fel sperați la o mediatizare mai bună?**

– Mediatizarea are rolul ei în acea ecuație despre care vă vorbeam. Dacă un fotbalist trage un pârț, toată lumea analizează ce a mâncat cu o seară înainte și își dă cu presupusul. Un pilot de podium, cum sunt eu sau cum este Mihai Leu, Titi Aur sau Bogdan Marișca, atunci când prindem un buget de 100.000 pe an este ceva fenomenal, ori 100.000 de dolari pretinde că valorează orice fotbalist din divizia C la ora actuală.

– **Cât timp au copiloții să învețe ce au de făcut?**

– În medie 3-4 săptămâni. Urmează 9 etape, și deja cam știu care este viitoarea vedetă, dar o s-o divulgăm după etapa de la Baia Mare. Ca să nu se spună că dăm prioritate femeilor, s-ar putea să fie un bărbat. Avem un bărbat interesant, căruia îi place sportul auto, dar soția lui nu e de acord.

– **Renault merge foarte mult acum pe Formula 1. Cât vă ajută grupul Renault din România în tot ce faceți?**

– Ca politică internațională de PR pe grup, Renault a ales Formula 1 pentru faptul că avea deja un palmares bogat aici. Până în 1999, inclusiv, am beneficiat anual direct de sprijinul Renault Sport Franța și Renault Franța. La nivel de Renault România n-am mai primit sprijin din 2000. În acest an am constatat o receptivitate din partea societății RCI Leasing România, care este o filială a Renault Credit International, ce finanțează cumpărarea mărcilor Renault și Nissan.

– **De când lucrați cu Renault în afaceri și ca sportiv?**

– Mach1 este primul concesionar și primul importator de Renault din România. Din '91 până în '94 am fost singurul concesionar din România. Încă din 1992 Mach1 a avut echipă de raliuri când am adus primul Renault 5 GT și am fost primul pilot român rezident care a adus un automobil de competiții privat 100%. După Renault 5 a urmat Renault Clio Williams, iar echipa Mach1 Rally Team a continuat chiar dacă am asociat numelui de Mach1 numele diverșilor sponsori.

– **Ați făcut afaceri pentru a vă susține pasiunea pentru curse sau sport pentru a vă susține afacerile?**

– A fost o perioadă de început în care am investit economiile personale în mașini de competiții. În 1993 am mai marcat o premieră: am fost primul sportiv automobilist și primul echipaj românesc care a semnat un

performanței unui criteriu de imagine"

contract de sponsorizare și publicitate pe criterii comerciale, în sensul că echipajul și mașina de concurs acționa ca un suport publicitar care a fost cumpărat la fel ca un panou sau o pagină de revistă.

- De ce a intrat publicitatea atât de târziu în acest sport?

- În anul 1993, noi încă „nu ne vindeam țara”, privatizarea nici nu începuse, iar dacă aveai o tarabă privată erai cam dubios. În 1991 se spunea despre mine că Grigorescu face bișniță cu mașini. Deci, doi ani mai târziu a fost ceva deosebit când sângam un contract cu o mare companie internațională, *British-American Tobacco*, prin intermediul unei agenții de publicitate multinaționale, *Saatchi&Saatchi*. Am deschis un drum pe care apoi au călcat Titi Aur cu *Arda* și *Reynold's* și apoi alții.

- De ce ați întrerupt conlucrarea cu BAT?

- S-a întâmplat ceva asemănător cu ceea ce s-a întâmplat la *Renault*. *BAT* a intrat în *Formula 1* și a considerat că nu pot să suprapună imaginea internațională care era legată de *Formula 1* cu cea de sport auto local. De obicei, când apare *Formula 1* undeva este ca bomba nucleară; rade tot

- Sunt raliurile un sport cu un public țintă bine definit?

- Publicul la raliuri era înainte itinerant, acum e un public statornic. Raliurile se desfășoară pe trasee scurte care se repetă de mai multe ori. Sunt probele speciale de la marele raliuri unde organizatorul pune tribune, iar mașinile trec de patru ori prin fața lor. La Brașov, la superspeciala de noapte erau 15-20 de mii de oameni pentru a urmări proba, ceea ce a dus chiar la probleme de organizare. Spectacolul este esențial.

- Cât de periculoase pot fi pentru vedete aceste curse? Aveți clauze speciale în contractul cu ele?

- Nu sunt clauze speciale. Vedeta are o asigurare normală de risc care este impusă oricărui sportiv. Opțiunea de a participa sau nu alături de mine îi aparține acesteia în totalitate. Oricum, în ultimii zece ani am avut doar două ieșiri în decor.

- De ce se numește compania dumneavoastră *Mach 1* și nu Grigorescu?

- Numele este ales din 1990 ca să evoce viteză și dinamism. Este o firmă mixtă româno-franceză, dar practic este deținută de mine în procent de aproape 100%.

- Câte mașini ați vândut anul trecut?

- Peste 700 de mașini *Renault* de toate tipurile. Avem intenția să creștem percepția publicului între *Mach 1* - concesionar *Renault* și George Grigorescu - pilotul de curse. Mulți doritori sau posesori de *Renault* au auzit de *Mach 1* sau de George Grigorescu, dar n-au făcut asocierea între cei doi. Vrem să creăm un *brand awareness* - cum zic englezii, o cunoaștere a mărcii asociată cu un capital de simpatie, care să îndrepte spre noi clienții interesați de o mașină *Renault*.

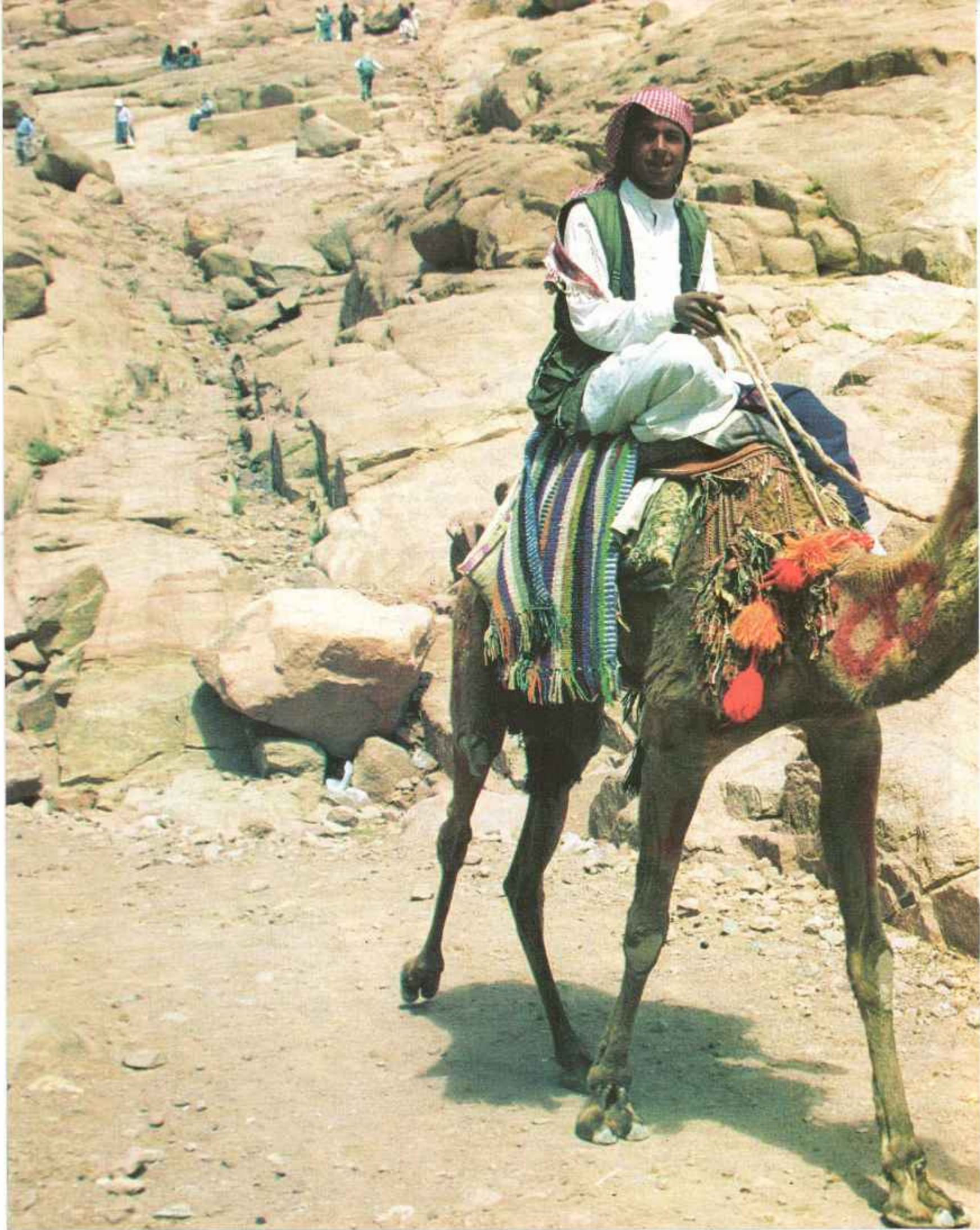
- Sunt atâtea vedete interesate de automobilism și dispuse să ocupe locul copilului?

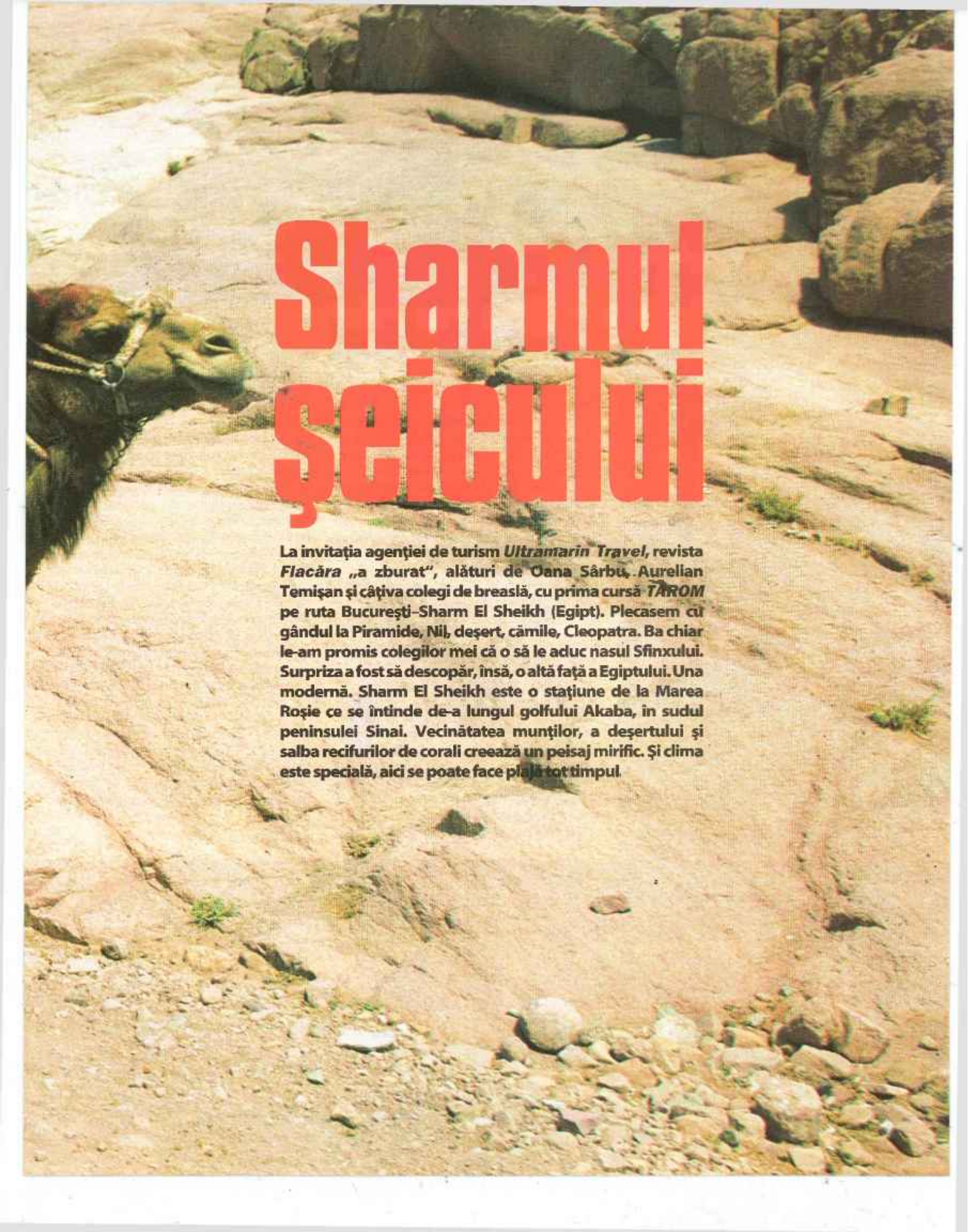
- Nu vor fi numai vedete. Vor fi șase sau șapte vedete care vor concura alături de mine, iar două locuri sunt destinate câștigătorilor unor promoții pe care *Mach 1* le va organiza printre clienții săi. Toți cumpărătorii unui *Clio RS*, model foarte asemănător cu al meu, vor primi câte un set de accesorii sportive. Din rândul acestora se va trage la sorți câștigătorul locului de copil al lui George Grigorescu.

interviu de **Dan Tornea**

foto **Octavian Tibăr**

A photograph of a camel resting on a rocky, sandy landscape. The camel is on the left side of the frame, facing right. The background consists of large, light-colored rocks and a sandy ground. The title 'Sharmul
șeicului' is overlaid in large, bold, red letters.

Sharmul șeicului

La invitația agenției de turism *Ultramarin Travel*, revista *Flacăra* „a zburat”, alături de Oana Sârbu, Aurelian Temișan și câțiva colegi de breaslă, cu prima cursă **TĂROM** pe ruta București-Sharm El Sheikh (Egipt). Plecasem cu gândul la Piramide, Nil, deșert, cămile, Cleopatra. Ba chiar le-am promis colegilor mei că o să le aduc nasul Sfinxului. Surpriza a fost să descopăr, însă, o altă față a Egiptului. Una modernă. Sharm El Sheikh este o stațiune de la Marea Roșie ce se întinde de-a lungul golfului Akaba, în sudul peninsulei Sinai. Vecinătatea munților, a deșertului și salba recifurilor de corali creează un peisaj mirific. Și clima este specială, aici se poate face plajă tot timpul.

România... Hagi!

Am fost cazați la Julie Ville Movenpick Golf & Resort, un complex de cinci stele format din hotel, piscină, 8 restaurante și baruri, 6 vile cu vedere la mare, discotecă, terenuri de tenis cu nocturnă și, din nou surpriză, un teren imens de golf amenajat, practic, în desert.

Vizitând terenul de golf am rămas impresionat de calitatea gazonului. Deși căile de acces spre cele 18 găuri erau alei de nisip, deși știu că în desert sunt frecvente furtunile, pe imensele parcele de un verde sănătos nu exista fir de nisip. Am încercat să aflu de la un om al locului cum de reușesc o asemenea performanță, gândindu-mă poate că dau lovitura și obțin rețeta care ar rezolva problema terenurilor de fotbal din România. Dar încercarea mea a eșuat. Omul nu știa engleză nici măcar cât știu eu. Totuși, s-a luminat la față și a exclamat: „Aaaa... România, fotbal... Hagi!”

Tot în aria terenului de golf există o clădire modernă în care se află birourile administrative, un magazin sportiv cu articole de specialitate, un restaurant-bar cu vedere spre gazon, dar și una dintre cele mai impunătoare săli de conferințe pe care le-am văzut. Aici, în septembrie 2000 a avut loc *Middle East Peace Talks*, la care a participat fostul președinte al SUA, Bill Clinton. Se pare că existența unui teren de golf

în desert a impresionat și Casa Albă: „Am stat acolo o zi și jumătate, n-am dormit și toate întâlnirile noastre s-au petrecut pe marginea unuiia dintre cele mai frumoase terenuri de golf pe care le-am văzut vreodată în viața mea”, a declarat Clinton.

Serviciile hoteliere sunt impecabile, personalul este exagerat de politicos. Despre dezmățul culinar n-are rost să vorbim, nimeni nu a putut gusta din toate specialitățile expuse. Seara, atmosfera de pe terasa restaurantului este cu atât mai plăcută cu cât pe scenă cântă o trupă de români. Bineînțeles că ne-a răsfățat nu numai cu dedicații muzicale, dar și informându-ne despre ce și de unde să cumpărăm și, mai ales, cum să schimbăm avantajos banii. În fine, ar mai fi de remarcat faptul că piscina hotelului este amplasată într-un parc de 30.000 mp plin de palmieri și vegetație, bine sistematizat. Între noi fie vorba, însă, unii dintre palmieri sunt din plastic. Unele tufe de verdeață sunt artificiale. Dar dau foarte bine în cadru. Aurelian Temișan – venit aici și în prospecarea unor posibile locații pentru un eventual videoclip – chiar s-a distrat descoperind un palmier prevăzut cu un buton, care nu era altceva decât un duș.

Mănăstirea

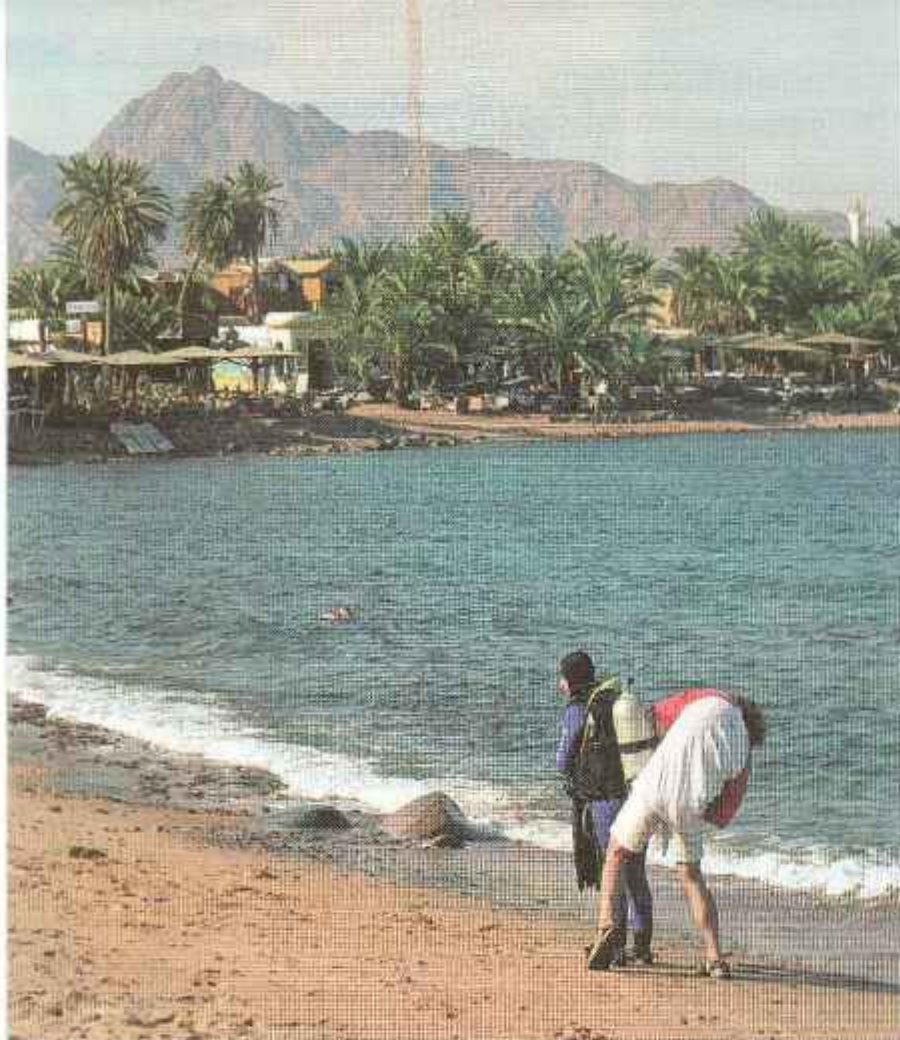
Din oferta pentru excursii de o zi am ales: o plimbare pe Marea Roșie, printre recifuri de corali, cu un vaporas care avea fundul din sticlă; vizitarea Mănăstirii Sf. Ecaterina; o croazieră cu un vas până la Insula Tiran și o cină beduină în mijlocul deșertului. Drumul de peste 200 km spre Mănăstirea Sfânta Ecaterina a fost o experiență interesantă. L-am parcurs cu un microbuz, pe o șosea (lipsită de gropi) ce se pierdea ca și coada unui șarpe în deșertul muntos și arid al peninsulei. Din loc în loc ni se arătau semne ale lumii beduinilor: o cămilă singuratică, un umbrar sub care leneveau beduinii bătrâni, încremeniți, parcă, într-o hibernare de secole, copii copti de soare și, din când în când, în depărtare, câte o așezare sărăcăcioasă de case plate. Mi-aș fi dorit să avem mai multe opriți ca să pot face fotografii, dar regulile drumului sunt destul de stricte, pe șosea existând, la anumite distanțe, bariere ale poliției egiptene.

Deșertul Sinaiului este fascinant prin liniștea și cromatica adormitoare, dar și prin tensiunea formelor de relief și a luminii care nu te lasă să adormi. Nu întâmplător aici, pe muntele sacru Sinai, Dumnezeu s-a arătat lui Moise și i-a dictat cele 10 porunci.

Odată ajunși la intrarea mănăstirii am descoperit categoria de beduini care se înțelețnicește cu turismul. Defilează pe cămilele frumos împoțonate captivându-ți atenția, iar dacă vrei să-i fotografiezi sar imediat și-ți cer bani, după care te invită să te sui pe cămilă, în schimbul unei alte sume de bani.

Mănăstirea Sf. Ecaterina este construită la poalele a doi munți – Gebel Musa (muntele Sinai) și Gebel el-Deir St. Catherine, fiind considerată cea mai veche mănăstire din lume locuită continuu (1.600 de ani). Spre mândria noastră, în biserica mănăstirii se țin slujbe și în limba română, iar muzeul mănăstirii găzduiește donații făcute de domnitori români.

În 337, împărăteasa bizantină Elena a construit o capelă în vecinătatea locului unde Moise l-a întâlnit pe Dumnezeu. În secolul al VI-lea, împăratul Iustinian a ridicat lângă capelă o biserică (*Biserica Transfigurării*), în memoria soției sale. Tot Iustinian a împrejmuit locul cu o fortăreață și a adus 200 de valahi, împreună cu familiile, ca servitori și paznici ai călugărilor și ai mănăstirii. Se pare că urmașii valahilor, convertiți între timp la islamism, trăiesc astăzi într-un trib, apropiat mănăstirii, numit Gebeliya (muntenii) și izolat de celelalte triburi. Pe lângă sărbătorile tradiționale islamice, Gebeliya sărbătorește postul profetului Moise pe Muntele Sinai și sunt credincioși profetului Aaron și sfinților creștini Gheorghe și Ecaterina.

Rău de înălțime sub apă

Ziua în care am făcut croaziera pe Marea Roșie, spre insula Tiran, a fost cea mai activă pentru întreg grupul. Asta pentru că pe cochetul vas pe care ne-am imbarcat, am dansat cu toții pe singura casetă audio (ce-i drept, cu muzică bună) pe care o avea echipajul. Apoi ne-am bălăcit în apa irezistibilă a Mării Roșii. Luasem de la hotel echipament de *snorkeling* (labe și ochelari). Am acostat în apropierea unui recif de corali și, după primele indicații ale instructorului de scufundări, am luat câteva guri de apă, după care am reușit să-mi reglez respirația și să mă scufund. Însă, odată scufundat, mi s-a tăiat respirația. În stânga mea cobora în adâncuri un superb perete de coral pe care mișuna o întreagă lume colorată de pești exotici. Deși eram sub nivelul mării, pentru un moment am avut rău de înălțime. M-am simțit ca suspendat deasupra unei prăpăstii. Trebuie să mă credeți pe cuvânt – aparat de fotografiat subacvatic am găsit de închiriat de-abia în ultima zi a aventurii mele egiptene. Așa că fotografii din adâncurile mării nu vă pot arăta. Masa a fost preparată și servită pe vas, într-o lagună a Insulei Tiran (insulă nelocuită) unde apa mării avea o limpezime și o culoare greu de definit.

Viața este ca o dansatoare

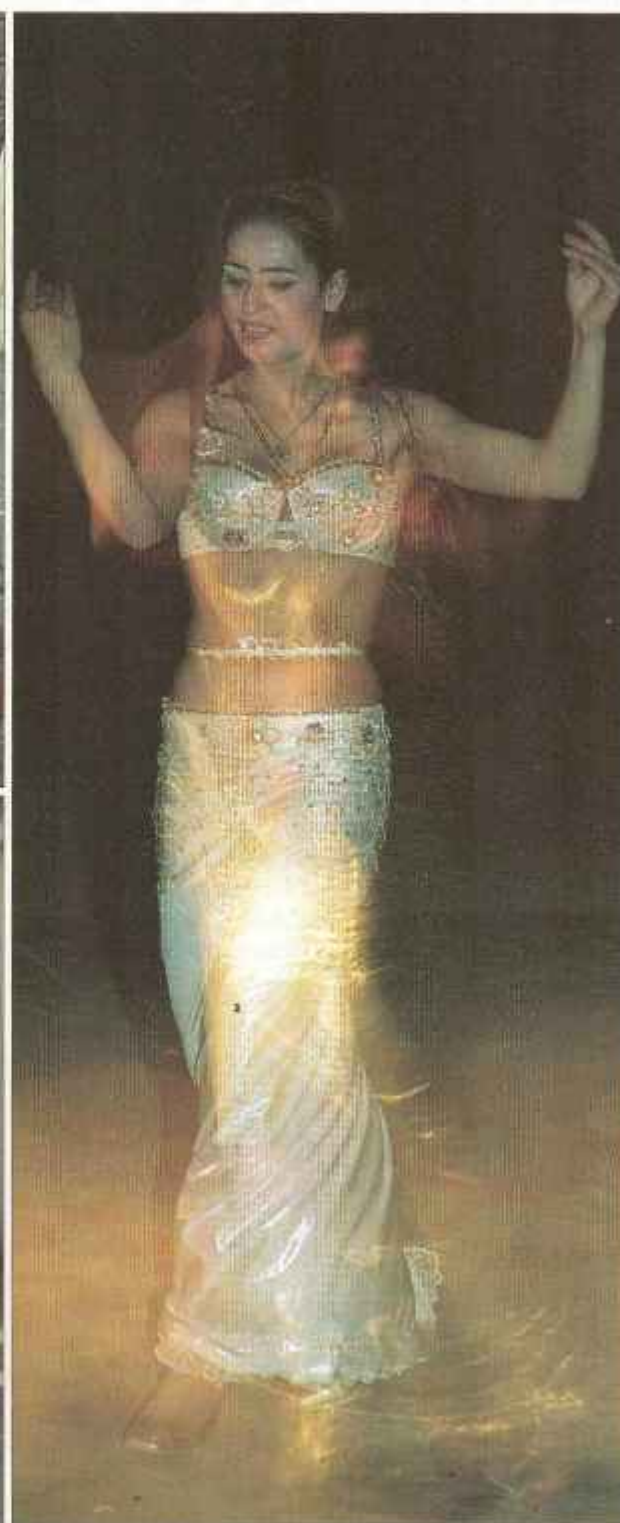
Serile ni le-am petrecut în bazarul-port considerat centrul stațiunii Sharm El Sheikh, plin de magazine cu suveniruri, de cafenele și restaurante unde inevitabil se fumează narghilea. Vanzătorii sunt foarte insistenți, dar politicoși, te invită în magazin specificând că vor doar să-ți prezinte marfa. Odată acceptată invitația, încep să-și facă numărul. Te îmbracă în tot felul de haine, mai mult sau mai puțin tradiționale, te parfumează, îți oferă ceaiuri sau băuturi răcoritoare. Dacă te simți cumva interesat de ceva anume, încep o negociere care poate dura cu orele. Inițial am fost puțin deranjat de stilul

lor, dar pe parcurs am realizat că asta face parte din spectacolul bazarului. Și a început chiar să-mi placă atunci când negociam cu ei numărul cămășilor pe care mi le ofereau pentru Oana Sârbu. Citisem că egiptenii antici aveau un stil foarte romantic de a face curte femeilor. Egiptenii contemporani sunt mult mai direcți. Cererile în căsătorie pentru fetele din grupul nostru sunau cam așa: „Dacă vrei să-mi fi soție, îți dau magazinul și inima mea”. Punct

Ultima seară am petrecut-o în deșert, la o cină în stil beduin. Am mâncat *full* (mâncare de fasole bătută), *baba ghanoug* (pastă de vinete cu

tahina), *kofia* (mici din carne de vită și miel), *hamam* (porumbel prăjit și umplut cu orez), frigărui de fructe de mare și *baclavale*. Am băut suc de *guava*, și am fumat narghilea. S-a organizat un spectacol cu dansuri tradiționale la care, cu sau fără voia noastră, am luat parte. Dansând lângă o frumoasă egipteană și încercând, fără succes, să nu mă fac de râs, mi-a venit în minte un vechi proverb egiptean: „Viața este ca *ghaziya* (dansatoare), ce dansează câte puțin pentru fiecare”.

text și foto: Octavian Tîbăr

Caracteristica lunii mai

Opoziția dintre Marte și Jupiter poate aduce o stare de agitație, de neliniște, o dorință excesivă de manifestare. Pot să apară neînțelegeri în zona relațiilor sociale generate de vorbe spuse la întâmplare.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Interesul pentru chestiunile financiare va fi mai mare decât în mod obișnuit. Vor fi însă probleme în această direcție, care nu se vor rezolva decât spre sfârșitul lunii. Mare atenție la felul în care vă petreceți timpul liber.

Leu (23.07 - 23.08)

Sunteți agitat, neliniștit și aveți tendința de a lua decizii pripite. Pot să apară neînțelegeri cu superiorii ierarhici și ar fi de dorit să nu încercați să vă impuneți punctele de vedere. Rezolvările pe care le doriți nu vor veni decât dacă veți da dovadă de calm și răbdare.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Mintea vă este plină de idei dar cam împrăștiată, așa că ați putea greși cu ușurință. Dacă doriți să luați o decizie sau să vă puneți în practică proiectele n-ar fi rău să ascultați de sfatul celor din jur. Călătoriile vă sunt cât se poate de avantajoase.

Taur (21.04 - 20.05)

Veți avea o perioadă destul de agitată în care se vor ivi o mulțime de situații oarecum neprevăzute. Pe acasă ați putea avea discuții în contradictoriu cu rudele apropiate. N-ar fi exclus să se defecteze un aparat electrocasnic sau să se deterioreze o instalație.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Ar fi cazul să acordați ceva mai multă atenție sănătății dv. Stresul și agitația din ultimul timp vă pot crea neplăceri pe fond nervos. De pe alte meleaguri ați putea primi vești nu tocmai îmbucurătoare. Un cadou pe care-l veți primi în prima jumătate a lunii vă va îmbunătăți moralul.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Multe dintre proiectele pe care vi le-ați făcut pentru timpul liber vor fi date peste cap. Relația cu persoanele mai tinere din familie s-ar putea îmbunătăți dacă veți da dovadă de mai multă indulgență. În familie ați putea avea o bucurie.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Sunteți vioi și plini de inițiativă. Dacă doriți să plecați la drum nu comiteți nici un fel de imprudență. Este posibil ca în intervalul 5 - 13 mai să aveți neplăceri cu mijlocul de transport. Tot în aceste zile evitați să semnați documente oficiale.

Balanță (23.09 - 23.10)

Relația cu partenerul de suflet va evolua excelent mai ales la începutul lunii. Ați putea pune la punct unele proiecte de interes comun sau ați putea asista la un succes al acestuia în plan profesional. Chestiunile materiale vă vor da serioase bătăi de cap.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Marte vă predispune la reacții impulsive, care vă pot duce pe căi greșite. Energia dv. fizică va fi la limita superioară, dar trebuie să o canalizați cu multă atenție dacă doriți să aveți beneficii de pe urma ei. Pe acasă va fi multă agitație.

Rac (22.06 - 22.07)

Activitățile sociale la care veți participa se vor bucura de succes. Este posibil să aveți o realizare și în ceea ce privește domeniul profesional. De bani nu veți duce lipsă în mod special, dar cheltuielile vor depăși cu mult așteptările. Încercați să nu pierdeți din vedere prioritățile.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Nu este o perioadă bună pentru a semna contracte vizând colaborările. Tot ceea ce veți întreprinde în această perioadă ar fi bine să faceți de unul singur deoarece cooperarea cu cei din jur ar putea lăsa de dorit. Încercați să găsiți o activitate care să vă relaxeze.

Pești (19.02. - 20.03)

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri și nu toate vor fi dintre cele agreabile. Încetul cu încetul chestiunile cu care vă confrunțați se vor rezolva. Capacitatea de concentrare nu va fi foarte mare, dar va fi compensată de intuiție și inspirație.

CONCURS

SANKT PETERSBURG
INCĂLZEȘTE INIMA

Nume: _____
 Prenume: _____
 Vârsta: _____
 Profesia: _____
 Stare civilă: _____
 Adresa: _____
 Telefon: _____

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos, și puteți câștiga unul din cele 4 premii:

4 premii a câte 1 bax de vodcă „SANKT PETERSBURG” de 0,7 l.

Completati talonul și expediați-l, până pe data de 28 mai 2003, împreună cu răspunsul pe adresa: Publicațiile Flacăra, București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

ÎNTREBARE: Ce vedetă va fi copilul lui George Grigorescu în primul raliu?

RĂSPUNS: _____

Câștigătorii concursului Sankt Petersburg (aprilie 2003) sunt:

Elena Bozisan,
Ilfov

Gheorghe Tacu,
Cluj

Mircea Nicolae,
Bacău

Gligore Păcurar,
Cluj

NK CABLES

2, Expozitiei Blvd., WTC,
Entrance F, 1st Floor
783341 Bucharest, Romania
Telephone: +4021 202 3057
Telefax: +4021 202 3100
e-mail: vladimir@nkcables.ro
Website: www.nkcables.ro

Clienți NK CABLES

ROMANIA – Romtelecom, Transelectronica, Astral, RCS
MOLDOVA – Moldtelecom, Telemedia
SERBIA – Srbija Telecom

ascultă ce mică e lumea!

"Altfel Spus"

știri de ultimă oră la prima oră

08:20	reportajul zilei,
07:45 și 08:45	revista presei europene,
07:50 și 09:45	invitatul dimineții,
08:50 și 09:20	sport,
07:23 și 08:50	rubrica economică,
06:43 și 09:15	cronica internațională.

"Altfel Spus" îți aduce lumea mai aproape!
În fiecare dimineață, între **6:30 și 10:00**,
Constantin Drăgan duce vorba de la București la
Paris ca să ai informații românești și internaționale.
Ești în direct cu Mircea Iorgulescu, Matei Vișniec,
Dinu Flămând, Sorin Pamfil și două redacții Radio
France Internationale.

delta rfi 93.5 fm

www.deltarfi.ro

Cosmarul abia începe

intel®

plăci de bază INTEL

procesoare INTEL

carcase INTEL

Serverele reprezintă baza economiei Internetului. Asta pentru că soluțiile e-Business de azi și de mâine au nevoie de maximă performanță, scalabilitate, acces, securitate și valoare. Serverele ATC X TREM, bazate pe tehnologie INTEL au toate aceste calități și, mai ales, la un raport calitate-preț, excelent. Serverele ATC X TREM vă oferă soluții pentru orice tip de aplicații. În configurații single sau dual procesor, INTEL PIII, INTEL P4, INTEL XEON, cu placă de bază INTEL, carcase de server INTEL, controller RAID INTEL, plăci de rețea INTEL, ATC X TREM servers vă oferă puterea și siguranța de care aveți nevoie.

ATC X TREM SERVERS

bazate pe tehnologie

intel®

**Blue Ridge
International
Computers S.R.L.**

Copyright BLUE RIDGE INTERNATIONAL COMPUTERS 2003 / grafică: BREDAN/STUDIO1 / INTEL este marca înregistrată a INTEL Corporation / ATC este marca înregistrată a Blue Ridge International Computers

www.blueridge.ro

MAGAZIN

Șos. Ștefan cel Mare 50
Sector 2 București

Tel.: 210 68 28 Fax: 211 69 68
e-mail: sales@blueridge.ro

SERVICE

Str. Mihai Eminescu 115
Sector 2 București

Tel.: 210 19 69 Fax: 211 73 68
e-mail: service@blueridge.ro

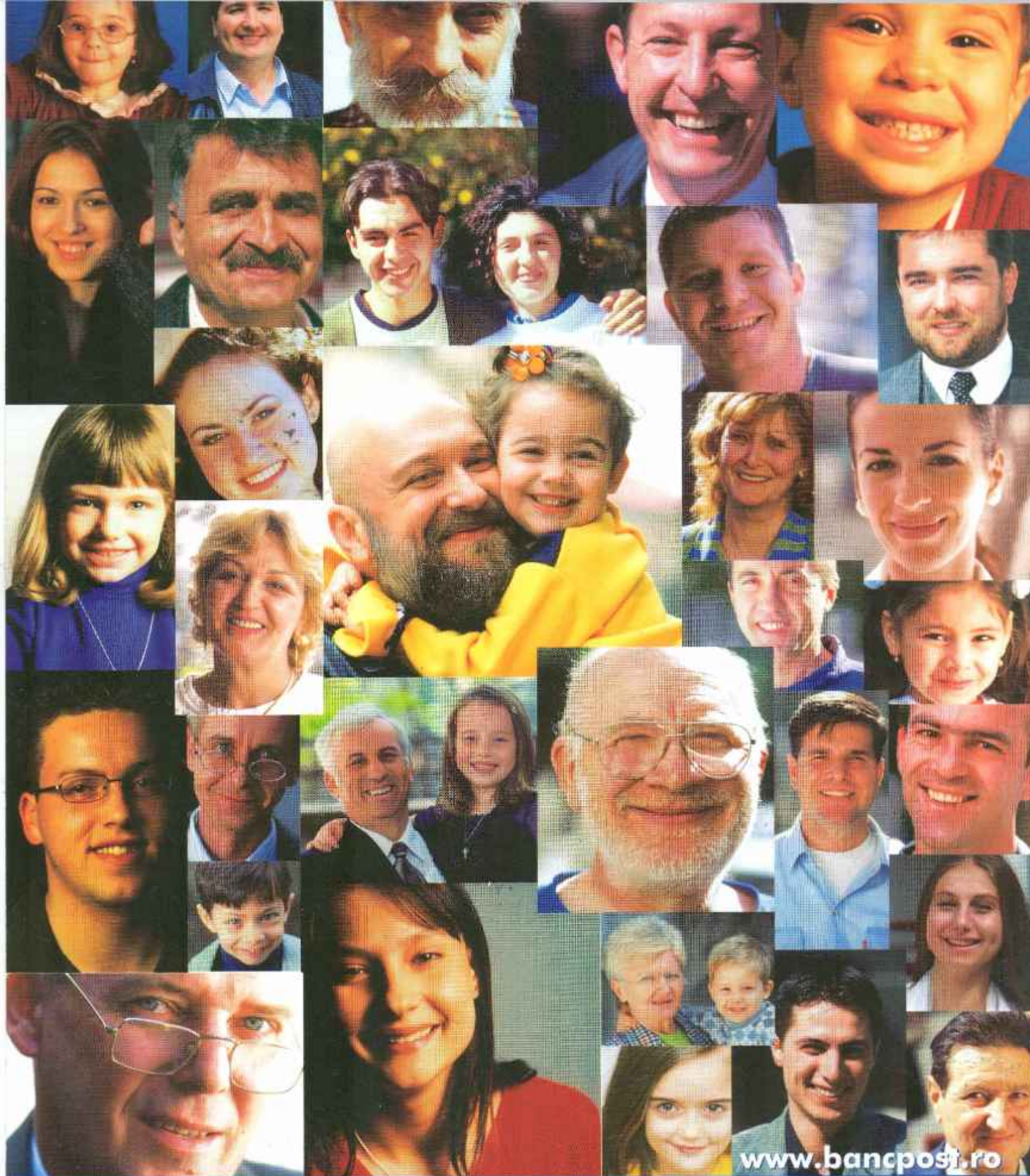

ISO 9001

Completează acest cupon și, cumpărând orice produs INTEL, vei primi o reducere de 3%. Promotie valabila pana la data de 30 iunie 2003.

Nume: Prenume:
Adresa:
Telefon: E-mail:
Produs achizitionat:
Factura:

3%
REDUCERE

www.bancpost.ro

BANC POST
O bancă a tuturor